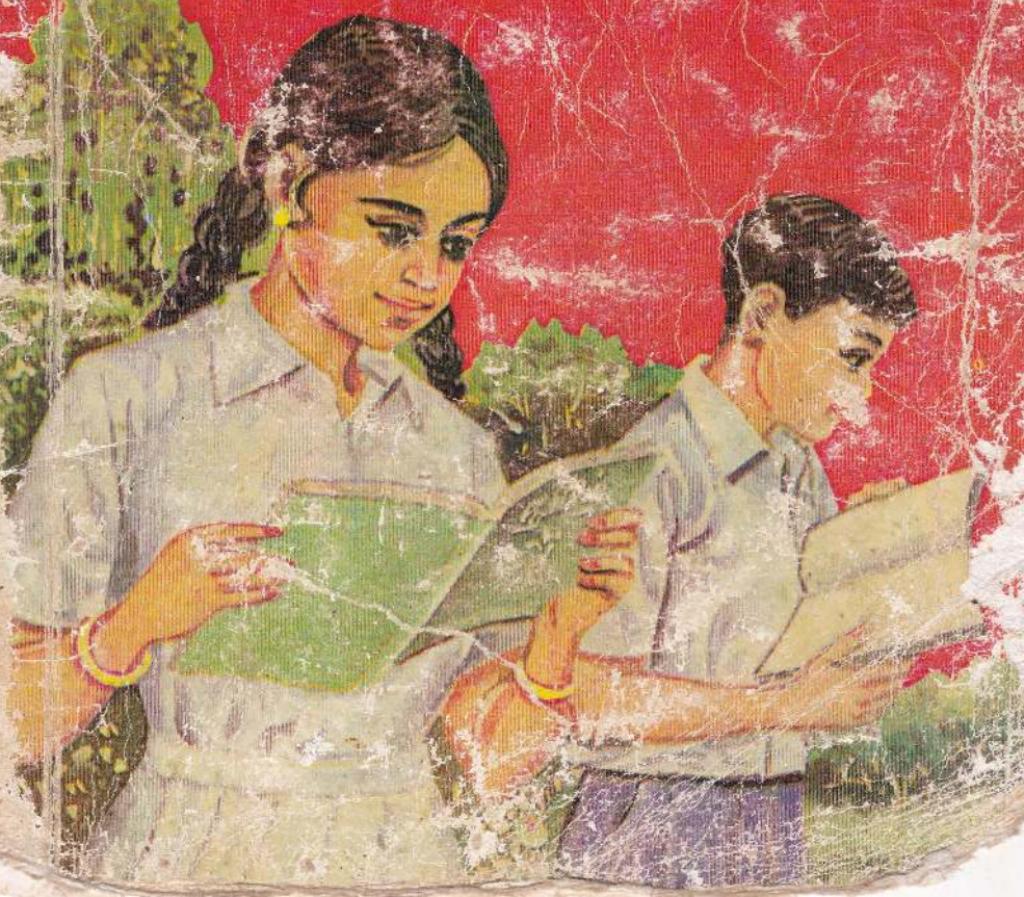
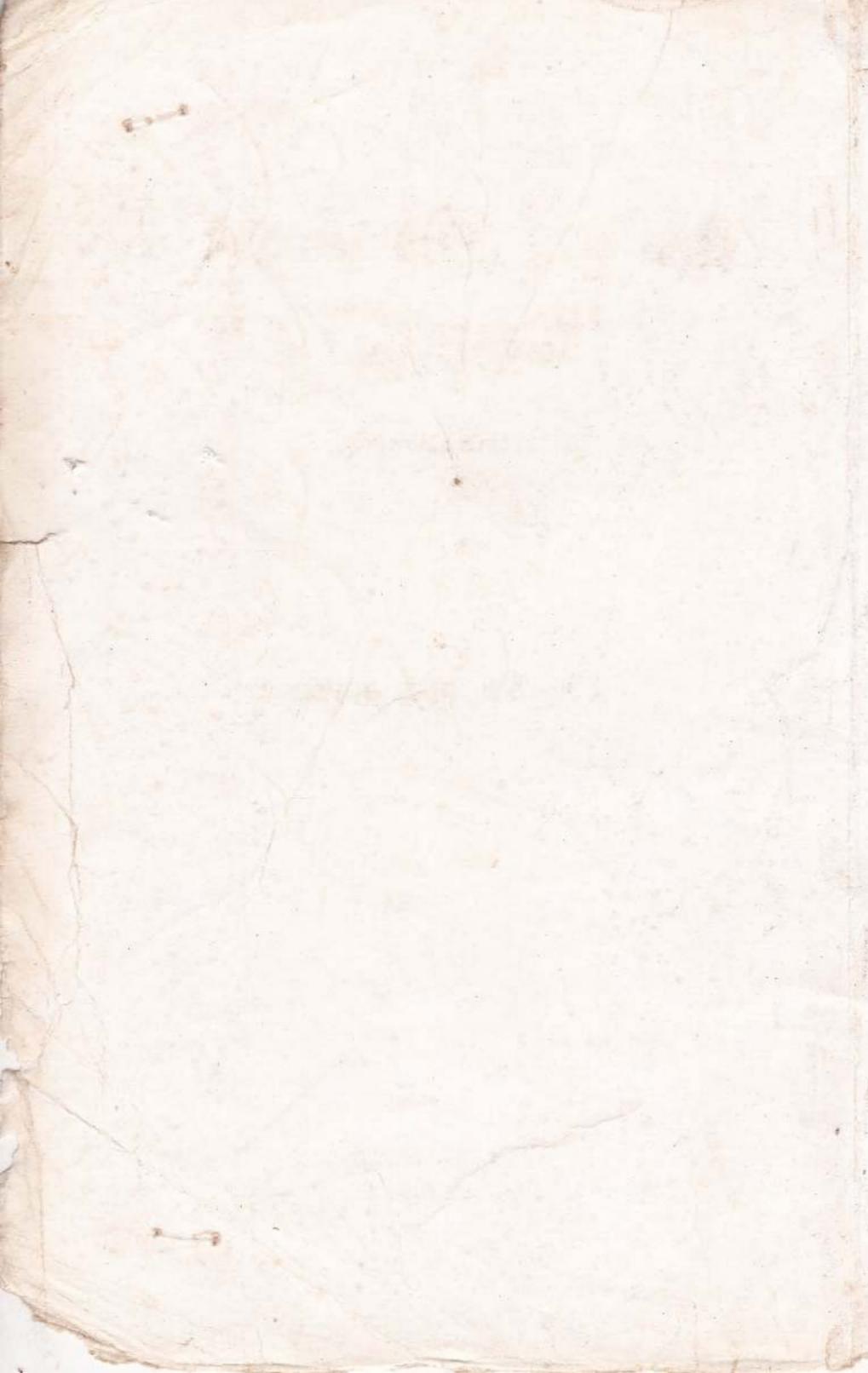

ଓର୍ଯ୍ୟ

କିଲାକୋଇସନ୍
ରୋଗପ୍ରଦ୍ୟ

ତରମ : 10, 11

தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பு

(கட்டாயமானது)

10 - 11 ஆந் தரங்கள்

தேசிய கல்வி நிறுவகம்
கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களம்

முதலாம் பதிப்பு	-	1999
இரண்டாம் பதிப்பு	-	2000
மூன்றாம் பதிப்பு	-	2001
நான்காம் பதிப்பு	-	2002

எல்லா உரிமையும் இலங்கை அரசினர்க்கே

இந்துால் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தால் கொழும்பு - 15
திணக்குரல் பப்ளிகேஷன் பிரைவேட் லிமிடெட் அச்சக்ததில்
அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

தேசிய கீதம்

சிறி வங்கா தாயே - நம் சிறி வங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே

நல்லவழில் பொலி சீரணி
நலங்கள் யாவும் நிறை வான்மணி வங்கா
ஞாலம் புகழ் வள வயல் நதி மலை மலர்
நறுஞ்சோலை கொள் வங்கா
நமதுறு புகவிடம் என ஒளிர்வாய்
நமதுதி ஏல் தாயே
நமதலை நினதடி மேல்வைத்தோமே
நமதுயிரே தாயே - நம் சிறி வங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே

நமதாராருள் ஆனாய்
நவை தவிர் உணர்வானாய்
நமதேர் வலி யானாய்
நவில் சுதந்திரம் ஆனாய்
நமதீளமூலை நாட்டே
நகு மதி தண்ணோட்டே
அமைவழும் அறிவுடனே
அடல்செறி துணிவருளே - நம் சிறி வங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

நமதார் ஒளி வளமே
நறிய மலர் என நிலவும் தாயே
யாமெல்லாம் ஒரு கருணை அனைப்பயந்த
எழில்கொள் சேப்கள் எனவே
இயலுறு பிளவுகள் தமை அறவே
இழிவென நக்கிடுவோம்
சம சிரோமணி வாழ்வழு யுணி
நமோ நமோ தாயே-நம் சிறி வங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

ஒரு தாய் மக்கள் நாமாவோம்
ஒன்றே நாம் வாழும் மில்லம்
நன்றே உடலில் ஒடும்
ஒன்றே நம் குருதி நிறம்

அதனால் சகோதரர் நாமாவோம்
ஒன்றாய் வாழும் வளரும் நாம்
நன்றாய் இவ் இல்லினிலே
நலமே வாழ்தல் வேண்டுமன்றோ

யாவரும் அன்பு கருணையுடன்
ஒற்றுமை சிறக்க வாழ்ந்திடுதல்
பொன்னும் மணியும் முத்துமல்ல - அதுவே
யான்று மழியாச் செல்வமன்றோ.

ஆனந்த சமரகோன்
கவிதையின் பெயர்ப்பு

நூன்முகம்

இந்துல் 10-11ஆம் தரத்துக்கென மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பதிப்பிற்குப் பல்வேறு வழிகளிலும் உதவிய சகலருக்கும் உள்கணிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

எஸ். எல். குணவர்த்தன
கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளரும்
பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகமும்

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,

“இசுருபாய்”,

பத்தரமுல்ல.

18.07.2002

முகவுரை

தமிழ் இலக்கியத்தொகுப்பு தரம் 10, 11 என்னும் இந்துல் 2000 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அமுல்படுத்தப்படும் புதிய கல்விச் சீர்திருத்த நிகழ்ச்சித் திட்டத்துக்கு அமைய புதிய பாடத்திட்டத்துக்கு ஏற்ப தேசிய கல்வி நிறுவகத்தினால் எழுதப்பட்டதாகும்.

பாடசாலைகளில் 10, 11 தரங்களின் மாணவர்களுக்காக இந்துல் கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்தினால் வெளியிடப் பட்டது. இதில் உதவிய எல்லோருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஈ. டபிள்யூ. அபேநாயக்க,
பதில் கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளரும்
பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகமும்

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்,

“இசுருபாய்”,

பத்தரமுல்ல.

1999. 05. 02.

பணிப்பாளர் நாயகத்தின் செய்தி

துதிய பாடத்திட்டங்கள், அப்பாடத்திட்டங்களுக்கு அமைவான பாட நூல்கள் ஆகியன தயாரிக்கப்பட்டுப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டியது கல்விச் சர்த்திருத்தச் செயன்முறையின் முக்கியமான ஒர் அம்சமாகும். அச் செயன்முறைக்கு அமைவாகவே இப்பாடநூல் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தேசிய கல்விக் குறிக்கோள் கணையும் அடிப்படைத் தகைமைகணையும் இலக்காகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டுள்ள இப்பாடநூல், மாணவர் மையக் கற்றல்-கற்பித்தற் செயன்முறைக்கு மாணவரை இசைவழிபடுத்தக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

மாணவரது விருப்புக்கணையும் பிரச்சினைக்கணையும் இனங்கண்டு, அவர் கணைச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுத்திச் சுயமாகக் கற்க வழிநடாத்துவதன் மூலம் வாழ்நாட் கல்விச் செயன் முறையில் ஊக்கம் பெறக்கூடியவாறாக, இப்பாடநூலை மாணவர் பயன்படுத்த வகை செய்ய வேண்டியது ஆசிரியரின் முக்கிய பொறுப்பாகும்.

பேற்றோரும் முத்தோரும் தமது பின்னாகளின் அன்றாடக் கல்விக் கருமங்களில் கவனஞ் செலுத்தி, அவர்களுக்கு உதவி ஒத்தாசை புரிய வேண்டியது அவசியமாகும். அதன் மூலம் பேற்றோரும் முத்தோரும் கல்விச் செயன்முறையில் மாணவர் களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் துறை புரியலாம்.

இந்நாலைத் தயாரித்து வெளியிடுவதில் அயராது உழைத்த அனைவருக்கும் எனது நன்றியறிதல் உரித்தாகும்.

பேராசிரியர் வக்கஷ்மன் ஜயதிலக்க,
பணிப்பாளர் நாயகம்.

தேசிய கல்வி நிறுவகம்,
மகரகம்,
99.05.02

அறிமுகம்

2000 ஆண்டிலிருந்து தரம் 10 ல் நூற்றுப்பத்து கோடி இப்பாடங்கள் இருந்து ஆண்டுகளுக்கான பாடப்பிரஸ்க் கொண்டுள்ளது. 11 ஆம் தா இறுதியில் மாணவரது அடைவை அறிந்து கொள்வதற்காக நடத்தப்படவிருக்கும் க. வா. த. (சாதாரணதா) தேர்வில் தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் என்ற பாடம் முன்று வினாப்பத்திரங்களைக் கொண்டுமையும். வழங்கப்போல முதலாவது பத்திரிம் பலவுள் தெரிவு வினாப்பத்திரமாக மொழியறிவு, மொழித்தீர்கள், இலக்கணம் சார்ந்ததாக ஒரு மணித்தியாலும் கொண்டதாக அமையும் வினாப் பத்திரிம் இரண்டு கட்டுரைகள். சுருக்கம், நடைமுறைத் தேவைக்கான எழுத்தாக்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கும். மூன்றாவது வினாப்பத்திரம் இலக்கிய பாடநூல் சார்ந்து அமையும். இப்பாடநூல் மூன்றாவது வினாப்பத்திரத்திற்கு மாணவர் விடையளிக்கும் வண்ணம் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடநூலில் மாணவரது மொழியறிவையும் மொழியாட்சித் திறனையும் விருத்தி செய்ய உதவுவதுடன் நயத்தல் விருத்தி, நல்ல விழுமியங்களைத் தமதாக்கிக் கொள்ளல். படைப்பாற்றல் விருத்தி என்பவற்றை ஏற்படுத்தும். நோக்குடனும் பாடப் பரப்புகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் மொழியில் பழைய வாய்ந்த இலக்கியங்கள் அண்தம் பல்வேறு சமயங்களை, பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தமது பகுப்புகளால் தமிழை வளம்படுத்தினர். அவற்றிலிருந்து சீலவற்றைத் தூரிந்து இங்கு சேர்த்திருப்பதை நோக்கம் எதிர்காலத்தில் மாணவர்கள் மேறும் பல இலக்கியங்களைத் தேடிக் கற்க வழிப்படுத்துதலாகும்.

இத்தொகுப்பில் கட்டுரைகள், கலைநூல்கள், சிறுகலைகள், நடாக்கங்கள் என்பது சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு பாட இறுதியிலும் அரும் பதங்களும் பயிற்சிகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இப்பாடநூல் சிறப்புற அமைய உதவி வழக்கை நூலாக்கக் குழுவினர் என்றும் என் நன்றிக்குரியவர்களாவர். இப்பாட கூலில் எடுத்தாண்ட ஆக்கங்களை எழுதியவர்களுக்கும் எமது மனமாற்ற நன்றிகள் உரித்தாகுக.

பத்பொசிரியர்

நூலாக்க ஆலோசனைக் குழு

பேராசிரியர் கலாநிதி லக்ஷ்மன் ஜயதிலக
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி
திரு. கு. சோமசுந்தரம்
திரு. ந. சிதம்பரநாதன்
திரு. பூ. சுப்பிரமணியம்
திருமதி. எஸ். எம். காசிம்
செல்வி. பு. நாகவிங்கம்
திரு. எம். பி. ஏ. அஸீஸ்
திரு. ரமீஸ். அப்துல்லா

எழுத்தாளர்கள்

திரு. ந. அஞ்சானந்தம்
தி. ஏ. இக்பால்
திரு. க. சிவகுரானசுந்தரம்
திரு. ஐ. எஸ். எம். இன்ஸார்
திரு. எஸ். சிவநிர்தானந்தன்
திருமதி. ஜே. அஹமது நிஸா உம்மா
திருமதி. எஸ். வேதநாயகம்
திரு. எஸ். ஏ. ஸி. எம். இனஞா
திரு. எஸ். கணபதிப்பிள்ளை
திரு. ஏ. செல்வேந்திரன்

ஓவியம்

சந்திரா

பிரதம பதிப்பாசிரியர்

எம் எஸ். அப்துல் றஹீம்

பதிப்பு உதவி

ஸை. எல். எம். ராளிக்

தமிழ்மொழி வாழ்த்து

வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழிய வாழியவே !

வான மளந்த தனைத்தும் அளந்திடும்
வண்மொழி வாழியவே !

ஏற்கடல் வைப்பினுந் தன்மணம் வீசி
இசைகொண்டு வாழியவே !

எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி
என்றென்றும் வாழியவே !

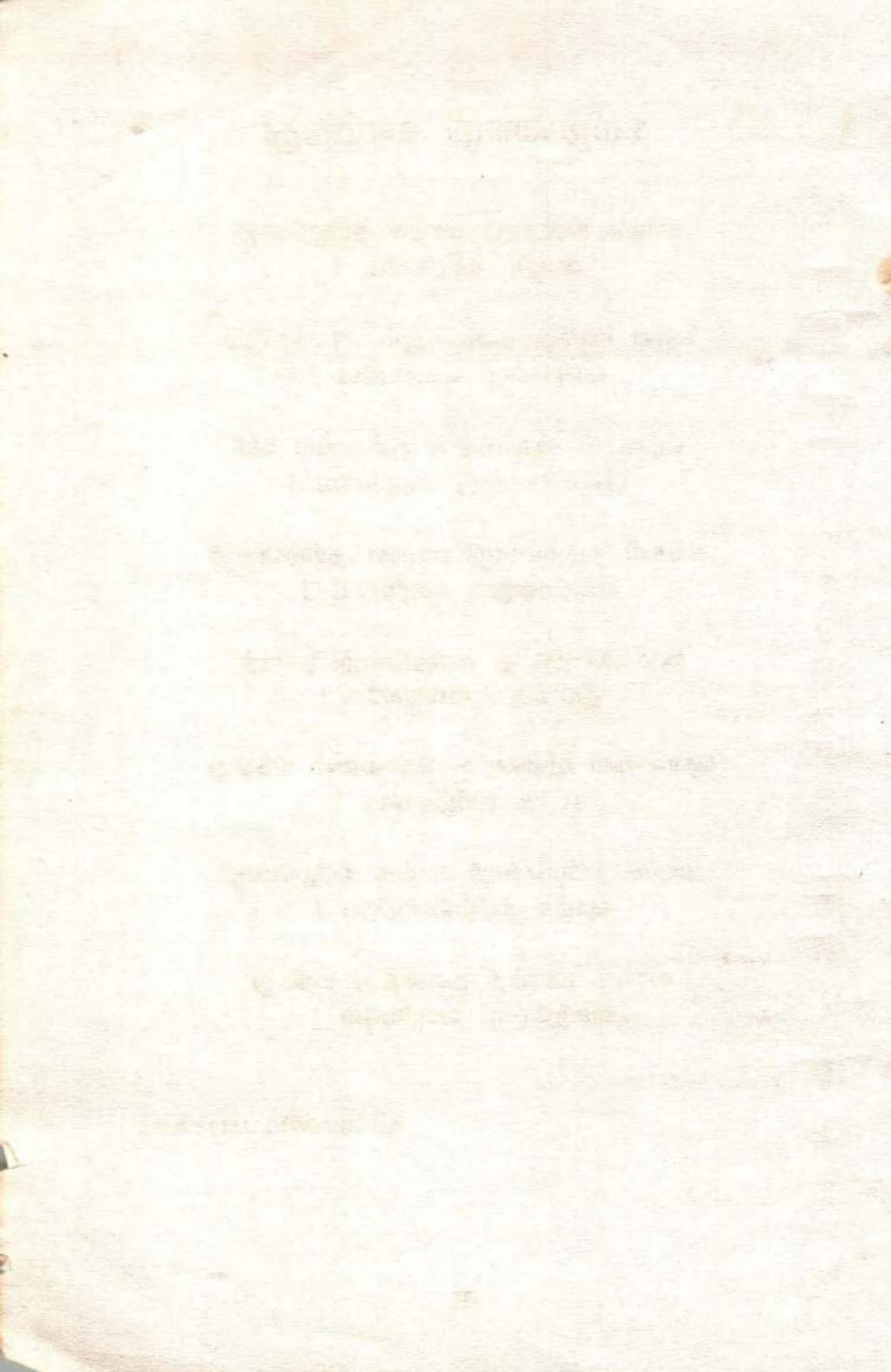
குழ்கவி நீங்கத் தமிழ்மொழி ஒங்கத்
துலங்குக வையகமே !

தொல்லை வினைதரு தொல்லை யகன்று
சுடர்க தமிழ்நாடே !

வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழ்க தமிழ்மொழியே !

வானம் அறிந்த தனைத்து மறிந்து
வளர்மொழி வாழியவே !

சுப்பிரமணிய பாரதியார்

1.	உவமைநயம்	01
2.	கவிதை உள்ளம்	10
3.	இளையான்குழமாறநாயனார் புராணம்	13
4.	இருட்டறை	39
5.	மலையகமும் தமிழ் இலக்கியமும்	49
6.	நீதிபாடல்கள் I	56
7.	நமுறை அழிவுண்டபடலம்	59
8.	தேவ கிருபைய முன்னிட்டு வாழும்	82
9.	குரு தரிசனப்படலம்	92
10.	மழைப்பாட்டு மகிழம்	98
11.	அறிவுடை நம்லி	106
12.	மணிமேகலை	120
13.	பொற்குழி	128
14.	கடலைநம்பி	134
15.	அங்கதன் தூதுப்படலம்	137
16.	முடியாத கதைகள் பல	159
17.	வள்ளுவரும் பாரதியாரும்	170
18.	நீதிபாடல்கள் II	177

பக்கம்

19. அரிச்சந்திர புராணம்	181
20. பழையதும் புதியதும்	195
21. காவியத் தலைவி கதிஜா நாயகி	202
22. தங்கம்மா	211
23. கணையாழி	216

1. உவமை நயம்

உவமை என்பது பேசத்தெரிந்த குழந்தை முதல் மாபெரும் கவிஞர் சுறாக அனைவரும் பயன்படுத்துகின்ற ஒன்றாகும். ‘அறிந்ததைக்கொண்டு அறியாததை விளக்கல்’ என்பது உவமைக்குச் சொல்லப்படும் இலக்கணம். பற்பல சமயங்களில் அறிந்ததையே நன்கு விளக்கக்கூட உவமை, உருவகம் என்பவை பயன்படுகின்றன. மனிதனுடைய அறிவு விரிவதற்கேற்ப உவமையைக் கையாளுகின்ற திறமும் வளர்ச்சியடைகின்றது. ஆதிபில், உவமை தோன்றுக் காரணமாக இருந்தது மேலே குறிப்பிட்ட இலக்கணமாகும். என்றாலும், காலம் செல்லச்செல்ல அறிவுத் திறத்தையும், அனுபவத்தின் ஆழத்தையும் வெளியிடும் கருவியாக உவமை அமைந்துவிட்டது. இதனால்தான் போலும் மொழி இலக்கணம் கூறவந்த தொல்காப்பியனர், ‘உவம இயல்’ என்ற ஒரு தனி இயலையே எழுதிச் சென்றார். நாற்றுக்கணக்கான உவம உருபுகள் தமிழ்மொழியில் நிறைந்து கிடப்பதற்கும் இதுவே காரணமாகும். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், பல்வேறு காரணங்களால் பல்வேறு உவமைகள் செய்யவேண்டிய தேவை ஏற்படுவதால் இத்துணை அளவுக்கு உவம உருபுகள் தேவைப்பட்டன போலும்.

சங்க இலக்கியம் தொடங்கிக் கவிச்சக்கரவர்த்தி பாரதி சுறாகவுள்ள நாற்றுக்கணக்கான தமிழ் இலக்கியங்களில், தமிழ்க் கவிதைகளில் உவமை பல்வேறு வடிவங்களில் காட்சியளிக்கின்றது. வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கும் பற்றி உவமை தோன்றும் என்று தொல்காப்பியனர் குறிப்பிட்டார். இந்த நான்கின் அடிப்படையில் இன்றைக்கு உவமை நாற்பதாக விரிந்து உள்ளது என்றுகூடக் கூறலாம். மேலே கூறிய நான்கு வகை உபமானங்களையும் அவற்றோடு தொடர்புடைய உருவகங்களையும் கும்பநாடன் பெற்றும் பயன்படுத்துகின்றான். எல்லாக் கவிஞர்களுமே உவமை, உருவகம்

ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்றால் இதன் தனிப்பட்ட
 சிறப்பு யாதாக இருத்தல்கூடும் என்று சிந்திக்கத் தொன்றுகிறது
 அல்லவா? உண்மையைக் கூறுமிடத்து ஒரு புலவதுடைய சிறப்பை
 அறிவதற்கு அவன் கையாளும் உவமை ஒன்றே போதுமானது
 எனலாம். அன்றாடம் நூற்றுக்கணக்கான பொருள்களை நம்
 போன்றவர்கள் காண்கின்றோம். ஆனால், இப் பொருள்களினிடையே
 காணப்பெறும் ஒப்புமை நம் அறிவில் படுவதில்லை. பட்டாலும்
 அவற்றின் உண்மை விளங்குவதில்லை. இன்னும் பல சமயங்களில்
 புத்தே காணப்படும் ஒப்புமை மனத்திற்படுகிறதே தவிர, ஆழந்துள்ள
 ஒப்புமை நம் கவனத்தை ஈர்ப்பதில்லை. தொடர்பற்ற
 பொருள்களினிடையே கூடச் சிறந்த கவிஞர் ஒப்புமையைக்
 காண்கின்றான் ; நம்மையும் காணுமாறு செய்கின்றான். நாம்
 கண்டுங்காணாத பொருள்களை விளக்க உதவுவதுடன், அடிக்கடிச்
 காணும் பொருள்களின் தனிச் சிறப்பை விளங்கிக்கொள்ளவும்
 உவமையைப் புலவன் கையாள்கிறான். ஆகவேதான், அவனுடைய
 புலமைச் சிறப்பு இதன்மூலம் வெளிப்படுகிறது என்று சொல்கிறோம்.

தருமம் என்ற ஒன்றைப்பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்.
 என்றாலும், நுண்ணிய கருத்துப் பொருளாகிய அதைப்பற்றி நன்கு
 மனத்தில் வாங்கிக்கொள்ளுவதும் அதனை விளங்கிக் கொள்வதும்
 குடினமாகும். சந்திரனை நாம் அனைவரும் கண்டுள்ளோம். நீர்மலமான
 ஆகாயத்தில் முழுச் சந்திரன் புறப்படும்பொழுது நம்முடைய
 கவனத்தைப் பற்றி ஈர்க்கின்றது. என்றாலும், இருளைக் கிழித்துக்
 கொண்டு புறப்படுகின்ற இந்தச் சந்திரன், நம் வாழ்வில் பலமுறை
 கண்ட இச் சந்திரன், நம்முடைய கற்பனையில் மட்டும் காட்சி
 அளிக்கின்ற தருமத்துடன் தொடர்பு கொள்ளுமாறு கவிஞர் செய்கிறான்.
 ‘ தருமத்தின் வதனாம் என்னப் பொலிந்தது தனி வெண் தீங்கள் ’
 என்று கம்பநாடன் கூறும் பொழுது, இதுவரையில் நம்முடைய
 கற்பனையில், அகமனத்தில் மட்டுமே அறியப்பெற தருமம், திட்டரன்று
 முழுவடிவும் ஒளியும் பெற்று நம் கண் எதிரே காட்சி அளிக்கின்றது.
 இத்தகைய ஒரு பயனை - அதாவது கருத்தில் மட்டும் அறிந்த

ஒன்றைக் கட்புலனுக்கும் எளிதாகக் கொண்டு வந்த புதுமையை கவிஞர் உவமையால் செய்துவிடுகிறான். ‘சிரித்த பங்கயம் ஒத்த செங்கண் இராமன்’ என்று கவிஞர் குறிப்பிடும் பொழுது தாமரைக்கு இல்லாத ஒரு சிறப்பை அதாவது சிரிக்கின்ற இயல்பை அத் தாமரையினிடம் ஏற்றி, அதனை நம்முடைய உள்ளத்திற் புகுத்திய பிறகு சக்கரவர்த்தித் திருக்குமிழனின் கண்களை நாம் காணுமாறு செய்கிறான். ‘பங்கயக் கண்கள் அல்லது கமலம் போன்ற கண்கள் என்று கூறினால், அக் கமலம், விரிதல், மலர்தல், கூம்புதல், வாடுதல் ஆகிய பல நிலைகளுக்கும் உட்பட்டதன்றோ? எனவே, இராமபிரானுடைய கண்கள் எந்த நிலையிலுள்ள தாமரையை ஒத்து இருந்தன என்று ஜயப்படுவர்களுக்கு அவர்கள் ஜயப்பாட்டடைப் போக்குபவன் போலச் ‘சிரித்த பங்கயம்’ என்று கவிஞர் கூறுகிறான். இந்தச் சொற்களைக் கூறிய உடனேயே புதிதாச மலர்ச்சி அடைந்த தாமரை நம் கண்முன் காட்சி அளிக்கின்றது. எனவே, இராமனுடைய கண்களின் மலர்ந்த மகிழ்ச்சியிடன் கூடிய நிலை நினைவுக்கு வருகிறது.

சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் இவ்வளவு சிறப்புடைய உவமையும் இதனோடு தொடர்புடைய ஒருவகும் கவிஞரின் மனத்தில் எண்ணிய கருத்தை முழுவதும் வெளிப்படுத்த முடியாமற்போவதும் உண்டு. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், மொழிக்கு இயற்கையாக உள்ள, கருத்தை வெளிப்படுத்த முடியாத குறைபாட்டை எண்ணிக் கவிஞரே வருந்துகின்றான். அவளால் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லை என்று கண்டபொழுது கையை விரிப்பது தவிர, அவன் செய்யத்தக்கது ஒன்றும் இல்லை. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடன் கூட இதற்கு இலக்காகிவிடுகின்றான். இலக்குவனாம் தம்பியோடும், மிதிலைப் பொன்னாகிய சானகியோடும் இராமன் காட்டில் நடந்து செல்கின்ற காட்சியை வருணிக்கத் தொடங்குகின்றான் கவிஞர். மாலை ஞேர வெயில் இராமனுடைய நீல மேனியில் பட்டுத் தெறிக்கின்ற அழகைச் சொல்ல வந்த கவிஞர், அந்த அழகைக் கற்பனையில் கண்டு அதனுடன் அமையாமல் தான் கண்ட காட்சிக்கு வடிவு கொடுக்கவும் விரும்புகிறான். ‘மையோ, மரகதமோ, மறிகடலோ மழை முகிலோ’

என்று தொடங்கிய கவிஞர், இத்தனை சொற்களைப் பயன்படுத்தியுங்கூட அந்த அழகை முழுமையும் தான் கூறுமுடியவில்லை என்ற உண்மையை உணர்கின்றான். வேறு எத்தனை சொற்களைப் பயன்படுத்தினாலும் அந்த அழகை முழுவதும் வருணிக்க முடியாது (அதாவது சொல்லால் வருணிக்க முடியாது) என்ற பேருண்மையை உணர்கின்ற கவிஞர், “ ஜூயோ ! இவன் வடிவு என்பதோர் அழியா அழகு உடையான் ! * என்று கூறுமுகத்தான் தன்னுடைய ஆற்றானமையைத் தெரிவிக்கின்றான். இராக்கக் குறிப்பை உணர்த்தும் ‘ ஜூயோ ’ என்ற சொல் நான்காவது அடியின் முதலில் பயன்படுத்துவதன் மூலமாக மூன்றாவது அடி முழுவதிலும் பயன்படுத்திய உருவகத்திற்கு ஒப்புமை இல்லைத் தீரு தனிச்சிறப்பைக் கவிஞர் நல்கி விடுகின்றான்.

“ உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளும் காலை ” என்பது தொல்காப்பியம். அதாவது, ஒப்புமை சொல்ல வேண்டிய காலத்தில் உயர்ந்த பொருள்களோடு ஒன்றை உவமிக்க வேண்டுமே தவிரத் தாழ்ந்த பொருள்களோடு உவமித்தல் ஆகாது என்பதே இதன் கருத்தாகும். ஒருவனுடைய சிறந்த வல்லமைக்கு உவமை கூறுவேண்டுமானால், யானையைப் போன்ற வல்லமையுடையவன் என்று கூற வேண்டுமே தவிர, ஏருமை அல்லது பன்றி போன்ற வல்லமையுடையவன் என்று கூறுதல் ஆகாது. வல்லமை என்பதை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் பன்றி, ஏருமை என்ற இரண்டும் உவமைக்குத் தகுந்த பொருள்களாயினும், அவை தாழ்ந்த விலங்குகளாதவின் உவமைக்கு ஏற்றவை அல்ல. இதையும் மீறி எங்காவது ஒரிடத் தில் கவிஞர் தாழ்ந்த உவமையைக் கையாளுவானேயாகில் அதற்கு ஒரு தனிக் கருத்து இருத்தல் வேண்டும். அதுவும் கூம்பன், சேக்கிழார் போன்ற கவிச்சக்கரவர்த்திகள் இத்தாழ்ந்த உவமையைப் பயன்படுத்துவார்களேயானால் நிச்சயமாக அதில் ஒர் உட்கருத்து அடங்கி இருக்கும். எனவே, கவிதையைப் படிக்கின்றவர்கள் இக்கருத்தை உணர்ந்து, சிந்திக்க முற்படவேண்டும். கண்ணப்பர் என்று கூறப்பெறும் திண்ணனார், நாணன் என்ற வேடனுடன்

காளத்தி மலைமேல் ஏறினார். அங்குக் குடுமித் தேவரைக் (காளத்தி மலை ஒலையில் என் இறைவனின் பெயர்) கண்டு அவரை அணைத்துக்கொண்டு மயங்கி நின்று இறங்கி வரவும் மனமில்லாது மலையிலேயே நெடும்பொழுது தங்கி விட்டார். இறுதியில் நாணன் உடன் இருப்பதை அறவே மறந்து, மலையில் இருந்து கீழே இறங்கி வருகிறார். திண்ணனாருடன் வேட்டைக்குச் சென்ற காடன் என்ற மற்றொரு வேடன், திண்ணனார் காலம் தாழ்ந்து வந்ததைக் கண்டு சினந்து, “ என் செய்தாய் திண்ணா ந ? ” என்று கேட்கின்றான். ஆனால், அவன் கேட்ட கேள்வியைக் காதிற்கூடத் திண்ணனார் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. இதனிடையில் திண்ணனாருடன் மலை ஏறிச் சென்றிருந்த நாணன், காடனுக்கு விடை கூறுபவனாகிக் கீழ்கண்டவாறு பேசுகின்றான்.

அங்கு) இவன் மலையில் தேவர் தம்மைக்கண்(டு)

**அணைத்துக் கொண்டு
வங்கினைப் பற்றிப் போதா வல்லுடும்(பு)
என்ன நீங்கான்**

(பெரிய புராணம்)

என்று பேசுகின்றான்.

அதாவது “ மலையின்மேல் உள்ள குடுமித் தேவரை அணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு மரப் பொந்தை பற்றிக்கொண்டு விடாத உடும்பைப்போல் விடமாட்டேன் என்று தங்கிவிட்டான் ” என்று கூறுகிறான். திண்ணனார் இறைவனைப் பற்றிக் கொண்டு விடமாட்டேன் என்று இருந்த ஒப்பற் செய்தை இந்த உவமையினால்தானா விளக்க வேண்டும் என்று நாமே வியப்படைகிறோம் ! பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடுகின்ற சேக்கிறார் இந்த உவமையை எவ்வாறு கையாண்டார் என்றும் வியக்கிறோம். ஒரு சிறிது சிந்தித்துப் பார்த்தால் உண்மை புலப்படும். இவ்வேடுவர் இருவரும் கல்வி வாசனையோ பிற பண்போ சிறிதும் இல்லர்தவர்கள். எனவே, நாணன் கூற்றாக வருகின்ற உவமை இதைவிட உயர்ந்ததாக இருந்திருப்பின் அது

சேக்கிழாருடைய கவித்திறனுக்கு ஏற்றதாகாது. உண்மையைக் கூற வேண்டுமானால் இம்மாதிரி இடங்களில் பாத்திரத்தின் பண்பை விளக்குகின்ற உவமையாக அமைய வேண்டுமே தவிர உயர்ந்ததாக மட்டும் அந்த உவமை இருத்தல் தகாது. இந்த உவமையைக் கூறுவதாலேயே சேக்கிழாருடைய கவிதைச் சிறப்பு நன்கு வெளிப்படுகிறது. கல்வி அறிவு இல்லாத வேடன் ஒருவன், தான் அன்றாடம் காண்கின்ற உடும்பை உவம்ப் போருளாகக் கூறுவதுதான் பொருத்தமே தவிர வேறு எத்தகைய உயர்ந்த உவமையையும் கையாளுதல் ஆகாது.

இதற்கு மாறாகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கும்பநாடன் மிக உயர்ந்த பாத்திரமான இலக்குவன் கூற்றில் இத்தகைய தாழ்ந்த ஒர் உவமையைக் கையாளுகின்றான். இந்த இடத்தில் பேசுகிறவன் கல்வி கேள்விகளில் மிக்கவனாம் இராமபிரானின் தம்பியாகிய இலக்குவன் ஆவான். என்றாலும், தமையனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய முடியைச் சிற்றன்னை ஏமாற்றிப்பறித்துவிட்டாள் என்ற எல்லையற்ற கோபம் காரணமாக, “ மூட்டாத காலக் கடைத்தே ” என மூண்டு எழுந்து நின்று பேசுகின்றான். அவனுடைய கோபம், மேல் உலகத்தையும் சுட்டெரிக்கக்கூடியதாய் மூண்டு நின்ற நிலையை, இராகவனே கண்டு மனம் வருந்தி, இலக்குவன் கொண்ட கோபம் தவறானது என்று பேசுகின்றான். முறை தவறித் தோன்றுகின்ற இத்தகைய சீற்றம், இலக்குவன் போன்ற பண்புடைய ஒருவனுக்குத் தோன்றக் கூடாது என்று உண்மையை, இராகவன், உழையா அறம் வற்றி ஊழ் வழுவற்ற சீற்றம் விளையாத நிலத்து, உனக்கு எங்ஙன் விளைந்தது? ” என்று கேட்கும் வினாவிலேயே அடுக்குகிறான். இத்தனை அளவு கோபத்தில் கொதித்து எழுந்த இலக்குவன், பேசுகின்ற பேச்சுகள் மிகத் தாழ்ந்த மனநிலையில் உள்ள ஒருவன் பேசுகின்ற பேச்சுக்களாகவே அமைந்து விட்டன என்பதையும், கமலக்கண்ணன், “ வாய் தந்தன பேசுதியோ, முறை தந்த நாவால் ” | அதாவது, வேதத்தை ஓயாது பாராயணம் செய்கின்ற திருவாயால் வழங்கத் தகாத வார்த்தைகளை நீ பேசலாமா என்ற கருத்துப்படக் கேட்கின்றான். இராமனின் இக் கூற்றுகளால்

இலக்குவனுடைய மனோநிலை கோபம் காரணமாக எவ்வளவு தாழ்ந்த நிலைக்குச் சென்றுவிட்டது என்பதை நமக்கு நன்கு விளக்குகின்றன. இத்தகைய சீற்றத்துடன், இத்தகைய ஒரு பண்ணிழந்த மனோ நிலையில் இலக்குவன் ஒர் உவமை கூற நேர்ந்தால், அவன் கல்வி, அறிவு, பண்பாடு ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ற உவமை கூறுவான் என்று எதிர்பார்ப்பதும் தவறு. அப்படியே அவன் கூற்றாக உயர்ந்த ஒர் உவமையைக் கவிஞருள் கூறியிருப்பின் கம்பன் கவிஞராக ஆகலாமே தவிர கவிச்சக்கரவர்த்தியாய் ஆக முடியாது. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனா இத் தவற்றைச் சொல்வான்? எனவே, மிகமிக விழிப்புடன் இலக்குவன் கூற்றாகக் கீழ்க்கண்ட உவமையைக் கவிஞருள் தருகின்றான்.

இராமனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய முடியைப் பாதனுக்குக் கைகேயியே பெற்று வைத்தது எதைப் போல இருக்கிறதென்றால், சிங்கக் குட்டிக்கு எந்த தயாரித்து வைத்த இன்கவையோடுகூடிய புலாலை அற்பத்தனம் பொருந்திய சொறி நாய் ஒன்றுக்கு இடுவது போலாகும் என்ற கருத்தில் இலக்குவன் பேசுகின்றான்.

சிங்கக் குருளைக்கு இடுதீம் கவை ஊனை, நாயின் வெங்கண் சிறுகுட்டனை ஊட்ட விரும்பினானே !

(கம்பன் - 1718)

என்ற இலக்குவன் கூற்று ஆய்தற்குரியது.

“ அறத்தின் அணி ” விஸ்வாமித்திரனாலும், “ ஆயிரம் இராமர்கட்டும் மேம்பட்டவன் ” என்று இராமன் தாயாகிய கோசலையாலும் புகழப்பெற்ற பரதனை “ தள்ளரிய பெருந்தித் தனி ஆறு பக மண்டும் வெள்ளம் ” என்றும் புகழப்பெற்ற பரதனை - “வெங்கண் நாயின் சிறு குட்டன் ” என்று இலக்குவன் பேசுகின்றான் என்றால் அது மன்னிக்க முடியாத பெரும் பிழையாகும். ஆனால் வேண்டுமென்றோன் கவிச்சக்கரவர்த்தி இந்த உவமையை இலக்குவன்

கூற்றாகக் கையாளுகின்றான். இது தவிர, வேறு எந்த உவமையையும் இலக்குவன் கையாண்டு இருப்பினும் அவனுடைய தாழ்ந்துவிட்ட மனோநிலையை அங்குவிழும் எடுத்துக் கூட்டாது. இவ்வாறு இலக்குவன் கூறும் உவமையின் மூலமாகவே அவன் மனோநிலையை எடுத்துக் கூட்டுவதை விட்டுவிட்டுக் கவிஞர் நூறு பாடல்கள் மூலம் இலக்குவன் மனோநிலையை எடுத்துக்கூறி இருப்பினும் இப் பயன் விளையாது. மேலாகப் பார்ப்பவர்கள் உவமை என்று நினைந்து விட்டுவிட, ஆழ்ந்து சீந்தப்பவர்கள் இலக்குவன் மனோநிலையை அப்படியே படம்போல்காண வழி வகுத்துவிட்டான் கவிஞர். எனவே இந்த அற்புதமான உவமையைக் கையாள்வதன் மூலம் கவிச்சக்கரவர்த்தி இலக்குவனுடைய தாழ்ந்துவிட்ட மனோநிலையைக் கூட்ட முடிந்ததுடன், தன்னுடைய கவித் தீற்ததையும் உலகிற்குக் கூட்டி விடுகின்றான். உவமை ஒன்றால்மட்டும் புலமையை அளந்துவிட முடியும் என்பதற்கு இது ஒன்றே நல்ல எடுத்துக் கூட்டாகும்.

அ. க. ஞானசம்பந்தன்.
இன்றும் இனியும்

அரும்பதங்கள்

நுண்ணிய	வங்கினை (வங்கு)
பங்கயம்	மூட்டாத
நீர்மலமான	சீற்றம்
சர்க்கின்றது	உளையா
மரகதம்	ஊழ்
மறிகடல்	வழுவற்ற
ஆற்றாகம	மண்டும்
உள்ளும்	ஒப்புகை
வல்லமை	புலமை

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. உவமைக்குக் கட்டுரையாசிரியர் கூறும் இலக்கணம் யாது ?
2. உவமை எவ்வாறு தோன்றும் என தொல்கூபியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்?
3. “ தருமத்தின் வதனமெனப் பொலிந்தது தனிவெண் திங்கள் ” என்ற தொடரில் கையாளப்பட்ட உவமை வாசகருக்கு எத்தகைய பயனைத் தருகின்றது ?
4. சிரித்த பங்கயம் எதற்கு உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது ?
5. கவிஞன் தாழ்ந்த பொருளை உவமையாகக் கையாள்வதற்கு கட்டுரையாசிரியர் கூறும் காரணம் யாது ?
6. “ வங்கினைப் பற்றிப் போதா வல்லுடும்பு என்ன ” எனும் உவமை கையாளப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தைக் குறிப்பிடுக.
7. இலக்குவணோடும் சீதையோடும் இராமன் காட்டில் நடந்து செல்லும் அழகுக் காட்சியை கம்பர் எத் தொடரினால் வருணிக்கீழார்?

2. கவிதை உள்ளம்

வெண்முகிலோடு நாமும்
 மிதக்கலாம் ; வீசுகின்ற
 தண்ணிய தென்றலூடும்
 தள்ளிகளின் மென்மையூடும்
 பண்ணுடன், உணர்வைப் பெய்யும்
 பசுங்கிளைக் குயில்களோடும்
 தண்ணீரும் தண்ணீரும் போல்
 கலந்துற வாடலாமே.

கொட்டைப் பாக்கண்ண
 சின்னக் குருவிகளோடு
 நாமும் ஓட்டலாம்.
 அவற்றின் நீண்ட
 ஊசி மூக்கோடு சேர்ந்து
 மொட்டலர் மலரில் தேனை
 முகரலாம் ; இழைகள் பின்னும்
 பட்டுநூற்பூச் சியோடும்
 பலகதை பேசலாமே.

மல்லிகைப் பூவில், நெஞ்சம்
 மகிழலாம் ; மறுகால் அந்த
 மெல்லித்தட் செறிவில் தெய்வ
 மேன்மையை உணரலாம், செவ்
 வல்லியின் அமைவில் தூய்மை
 அடையலாம் ; மணத்தைச் சிந்தும்

முல்லையில் காதற் பெண்ணின்
முறுவலைக் காணலாமே.

குழந்தையின் சீரிப்பில் நெஞ்சம்
குழையலாம் ; புலரிப் போதில்
விழுப்பனித் துளியில் ; புல்லின்
விளிம்பினில் ; தரையில் குந்தி
எழும் சீறு புள்ளின் வண்ண
இறக்கையின் துடிப்பில் நெஞ்சம்
தளம்பலாம் ; அவற்றில் இன்பத்
தனிச்சுவை காணலாமே.

இயற்கையின் அசைவு தோறும்
இன்பத்தை நுகரலாம் ; விண்
வயல்களில் உலக வாழ்வின்
மறைபொருள் தெளியலாம் ; நம்
அயலவர் துயரில் பங்கும்
அடையலாம் எனிலோ, வாழ்வின்
கயமைகள் கழிய நாமேர்
காவியம் பாடலாமே.

N எம். ஏ. நுக்மான்
“ அழியாநிழல்கள் ” N

அரும்பதங்கள்

தண்ணிய
கொட்டைப்பாக்கு
மொட்டலர்
முகரலாம்
இழைகள்

முறுவல்
 நெஞ்சம் குழையலாம்
 புலரி
 புள்
 கயமை

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. முதலாவது செய்யுளில் கவிதை உள்ளம் ஏவற்றைச் செய்ய உதவும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது?
2. “ கொட்டைப் பாக்தன்ன சின்னக் குருதிகள் ”என்னுந் தொடரில் வரும் உவமான உவமேயங்களை எடுத்துக்கொட்டுக.
3. மூன்றாம் செய்யுளில் நெஞ்சம் மகிழில், தெய்வமேன்மையணால், தூய்கை அடைதல் என்பனவற்றுக்கு ஆதாரமாகக் கூறப்பட்டவை எவை ?
4. (அ) குழந்தையின் சிரிப்பில் கவிஞர் எதனைக் காண்கிறார்?
 (ஆ) எவ்வெவற்றில் நெஞ்சம் தளம்பலாம் எனக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது ?
- (இ) “ இயற்கையின் அசைவு தோறும் ” எதனை நுகரலாம்?
- (ஈ) “ வாழ்வின் கயமைகள் கழிய நாமோர் காவியம் பாடலாமே ” என்பதன் மூலம் நீர் விளங்கிக்கொள்வது யாது ?

3. இளையான் குடிமாற நாயனார் புராணம்

[சேக்கிழாரால் இயற்றப்பட்ட பெரியபுராணத்தில் முதற் காண்டத்தில் இரண்டாவதாக விளங்கும் தில்லைவாழ் அந்தனர் சருக்கத்தில் நான்காவதாக அமைந்திருப்பது இளையான் குடிமாற நாயனார் புராணம்.]

1.) அம்பொன் நீடிய அம்பலத் தினில்
ஆடுவார் ஆடு குடுவார்
தம்பி ராண்ஆடு மைத்தி றத்துயர்
சால்பின் மேன்மைத் ரித்துளார்
நம்பு வாய்மையில் நீடு குத்திர
நற்கு ஸக்கெய்த வத்தினால்
இம்பர் ஞாலம் விளக் கினார்
இளையான் குடிப்பதி மாறனார்

அரும்பத உரை (அ. உ.)

அம் - அழகிய, பொன் நீடிய - தங்கத்தால் வேயப்பெற்ற, அம்பலத்தினில் - சிற்றம்பலத்தினில், ஆடுவார் - திருநடனம் புரிபவராகிய நடராசப் பெருமானுடைய, அடி குடுவார் - திருவடிகளைத் தலையின் மேல் அணிபவரும், அடிமை - அடிமையாக விளங்கும், தம்பிரான் - தம்முடைய தலைவனாகிய நடராசப் பெருமானுக்கு, தீரத்து - பான்மையினால், உயர் - உயர்ச்சியைக் கொண்ட, சால்பின் - சான்றாண்மையினால் உண்டாகிய, மேன்மை - மேம்பாட்டை, தரித்துளார் - தாங்கியிருப்பவரும், நம்பு - நம்பிக்கை உண்டாக்கும், வாய்மையில் - உண்மையைப் பேசுவதில், நீடு - நெடுங்காலமாகச் சிறந்து விளங்கும், சூத்திர - நான்கு வருணத்தவர்களாகிய, நல் - நல்ல, குலம் - குடும்பத்தினர்கள், செய் - முன்பிறவியிற் புரிந்த, தவத்தினால் - தவத்தின் பயணாக, இம்பர் - இங்கே உள்ள, நாலம் - உலகத்தை, விளக்கினார் - விளக்கத்தை அடையும் வண்ணம் புரிந்தருளியவர், இளையான் குடி - இளையான் என்னும், பதி - சிவத்தலத்தில் திரு அவதாரம் செய்தருளிய, மாறனார் - மாறனார் எனும் திருநாமத்தைப் பெற்ற.

(பொருள் உரை) (பொ - உ)

அழகிய பொன்னால் வேயப்பட்ட திருச்சற்றம்பலத்திலே திரு நடனம் புரிகின்ற சிவபெருமானுக்கு அடிமையாக இருக்கின்ற பான்பையினால் கிடைத்த சான்றாண்மையைத் தாங்கியிருப்பவரான். இளையான் குடிமாறனார் நம்பிக்கையான வாய்மையுடைய நெடுங்காலமாகச் சிறந்து விளங்குகின்ற நல்ல சூத்திர குலம் செய் தவத்தின் காரணமாக. இவ்வுலகச் சிறப்பினை விளக்குவதற்காக இளையான்குடிப் பதியிலே அவதரித்தார்.

2. சுஷ்டீரின் மல்கு வளத்தினால் வரும்
எல்லை இல்லதூர் செல்வமும்
நீரின் மல்கிய வேணியார் அடி
யார்திறத்து நிறைந்த தோர்

கிரின் மல்கிய அன்பின் மேன்மை

ஏஞ்சா - திருந்த மன்னிய சிந்தையும்
பாரின் மல்க விரும்பி யற்றவை

பெற்ற நீடுப யன்கொள்வார்

(அ. உ.)

ஏரின் - கலப்பையினால் உழவுசெய்து, மல்கு - மிகுதியாக விளையும், வளத்தினால் - நெற்பயிர், கரும்பு போன்ற வளப்பம், வரும் - தமக்குக் கிடைக்கும், எல்லை இல்லது - வரம்பில்லாததாகிய, ஒர் - ஒப்பற்ற செல்வமும், நீரின் - கங்கையாற்றின் புன்னோடு, மல்கிய - வளம்பெற்று விளங்கிய, வேணியார் - சடையையுடைய நடராசப் பெருமான், அடியார் திறத்து - அடியவர்களிடத்து, நிறைந்தது - நிரம்பியிருப்ப தாகிய, ஒர் - ஒரு, சீரின் - சீருப்பினால், மல்கிய - நிரம்பி விளங்கிய, அன்பின் மேன்மை - பக்தியின் மேம்பாடு, திருந்த - திருந்தமாக, மன்னிய - நிலைபெற்ற, சிந்தையும் - திருவள்ளமும், பாரின் - உலகத்திலே, மல்க - மிகுதியாக அமையும் வண்ணம், விரும்பி - விருப்பமடைந்து, அவை - அவற்றை, பெற்ற - பெற்றதால், நீடு - நெடுங்காலம் தங்கியிருக்கும், பயன் - பயன்பாட்டை, கொள்வார் - நாயனார் பெறுவார்.

(பொருள் உரை)

2 உழவுத் தொழில் மூலம் பல்கிப்பெருகிய எல்லையற்ற செல்வமும், கங்கையைச் சூடியதால் வளம் பெற்ற சடாமுடியையுடைய நடராசப் பெருமானின் அடியவர்களிடத்து கொண்டிருந்த அன்பின் காரணமாகத் திருத்தமாக நிலைபெற்றுவிட்ட உள்ளமும் பெற்றதால் இவ்வுலகத்திலே நெடுங்காலம் மிகுதியாகப் பொருந்தி இருக்க விரும்பி நீண்ட காலம் பயன் பெறுவாராயினார்.

3 *ஆரம் என்பு புனைந்த ஜயர்தம்
அன்பர் என்பதோர் தன்மையால்
நேர வந்தவர் யாவ ராயினும்
நித்த மாகிய பத்திமுன்

கூர வந்தெத்திர் கொண்டு ணக்கள்
குவித்து தின்று செவிப்புலத்து
ஈரம் மென்மது ரப்ப தம்பரிவு
எய்த முன்னுரை செய்துவின்

(अ. १)

ஆரம் - மாலையாக, என்பு - எழும்பு, புதைந்த - அணிந்த,
ஜூயிட்தம் - அந்தணராகிய நடராசப் பெருமஸ்துடைய, அன்பர் -
பக்தர், தன்மையால் - பான்மையால், நேரவந்தவர் - நேராகத்
தம்மிடம் வந்த மனிதர், யாவராயினும் - யாராக இருந்தாலும்,
நித்தமாகிய - நிலைபெற்றதாகிய, பக்திமுன் - பக்திபிள்ள முன்னால்,
கூரவந்து - மிகுதியாக எழுந்தருளி, எதர்கொண்டு - எதர்சென்று
வரவேற்று, கைகள் - தம்முடைய கரங்களை (நாயனார்), குவித்து
நின்று - கூப்பிக் கும்பிட்டு நின்று, செவ்விலத்து - செவி வழியாக,
சரம் - அன்பு, மென் - மென்மையும், மதுரப்பதம் - கலையான
பக்குவழும், பரிவு - ஆரவழும், எய்த - அடைய, உண்டாக,
முன் - முன்னால், உரை - வார்த்தைகளை, செய்தபின் - திருவாய்
மலர்ந்தருளிய பின்பு.

(பொருள் உறை)

3 எவும்புகளை மாலையாக அனிந்த ஐயனாகிய சிவபெருமானுடைய பக்தர்களாகத் தம்மிடம் வந்தவர் யாராக இருந்தாலும், நிலைபெற்றதீன் பக்தி மிகுதியால் அவர்களை எதிர்கொண்டு கைகள் குவித்து வணங்கி அவர்களுடைய செவியிலே அன்பும், மென்மையும், இனிமையுமான வார்த்தைகளை ஆர்வமுண்டாகும் வண்ணம் சொன்ன பிறகு.

(ଆ. ୧.)

கொண்டுவந்து - நாயனார் அடியவர்களை அழைத்துக்கொண்டு விந்து, மனைபுகுந்து - வீட்டினுள்ளே சென்று, குலாவு - உலவுகின்ற, பாதம் விளக்கியே -திருவடிகளை நீரில் திட்டுக் கழுவி, மண்டு - மிகுதியாக எழுந்த, காதவின் - விருப்பத்தோடு, ஆசனத்திடை - ஆசனப்பலகையில் வைத்து அமரச் செய்து அருச்சனை செய்தபின் - அருச்சனை புரிந்தபிறகு, உண்டு-உணவு, நாலுவித்ததில் - நாலு வகையில் (உண்ணல், பருகுதல், நக்குதல், கடித்தல்) ஆறு சுவை - ஆறு சுவைகள் (இனிப்பு, துவர்ப்பு, கசப்பு, கார்ப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு) திறத்தினில் - இந்த வகையினோடு, ஓபு-நிகர், இலா-இல்லாத, அண்டர் - தேவர்களுடைய, நாயகர் - தலைவராகிய நடராசப் பெருமானுடைய தொண்டர் - திருத்தொண்டர்கள், இச்சையில் - விருப்பத்தோடு, அழுது செய்ய - திருவழுது செய்ய, அளித்துளார் - வழங்கி வருபவராகிய நாயனார்.

(பொதுள் உறை)

- 4 அவர்களைக் கூட்டிவந்து, தமது திருமனைக்குள்ளே (தாள்) புகுந்து, (அதன் பின்னர்) உலவுகின்ற அவர்களைது பாதங்களைக் கழுவி நெருங்கிய அன்பினால் ஆசனத்திலே அமரவைத்து, அருச்சனை செய்த பின்னர், நாலு விதத்தில் உண்ணும் வகையில் அறுக்கவை உணவு பரிமாநி, ஒப்பற்ற தேவர்களின் தலைவராகிய சிவபெருமானின் அடியவர்கள் விருப்பத்தோடு திருவழகு செய்ய, (உணவு) வழங்கி வருபவரானார்.

(அ. உ)

ஆனங்கள் - தம்மை ஆளாகக் கொண்டு விளங்கும், நாட்கள்

தலைவராகிய நடராசப் பெருமான், அன்பர் - பக்தர்களாக, ஆனவர் - ஆக விளங்குபவர், அளவிலார் - அளவில்லாதவர், உளம் - தங்களுடைய திருவுள்ளங்கள், மகிழ் - மகிழ்ச்சியடையும் வண்ணம், நாளும் நாளும் - ஒவ்வொருநாளும், நிறைந்து - கூட்டமாக, நிரம்பி வந்து - திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளி, நுகர்ந்த - திருவமது செய்தருளிய, தன்மையின் - பான்மையினை உடைய, நன்மையால் - நல்ல தன்மையால், நன்றும் - பல காலத்திற்குத் தங்கியிருக்கும், மா - பெரிய, நிதியின் - செல்வத்தையுடைய, பரப்பு - பரவியுள்ள சிறப்பு, நெருங்கு - சேர்ந்திருக்கும், செல்வம் - நிதியம், நிலாவி - நிலவி, என் தோளினார் - எட்டுத் தோள்களை உடையவராகிய நடராசப் பெருமான், அளகைக்கு - அளகாபுரிக்கு, இருத்திய - அரசராக அமரசெய்த, தோழனார் - தோழராகிய குபேரனார், என - என்று கூறும் வண்ணம், வாழும் - வாழ்ந்து வரும், நாள் - காலத்தில்.

(பொருள் உரை)

- 5 தம்மை ஆட்கொள்ளும் சிவபெருமானது அளவற்ற அடியவர்கள், தினமும் இல்லத்துக்கு வந்த வேளை, அவர்களுடைய உள்ளம் மகிழ்ச்சியடையும் வண்ணம் திருவமது செய்தருளிய தன்மையின், நன்மை காரணமாக, நீண்ட காலத்திற்குக் குறைவின்றியிருக்கும் பெரிய நிதிப் பரப்புச் சேர்ந்த நல்ல செல்வ நிலை நிலவியது. என் தோள் களையுடைய சிவபெருமான், அளகாபுரிக்குத் தலைவனாக இருத்திய தோழனார் ஆன குபேரன் போன்று இளையான் குடிமாறனார் வாழும் காலத்திலே...

- 6 செல்வம் மேவிய நாளில் இச்செயல்
 செய்வ தன்றியும் மெய்யினால்
 அல்லல் நல்குர வான் போதினும்
 வல்லர் என்று அறிவிக்கவே
 மல்லல் நீடிய செல்வம் மெல்ல
 மறைந்து நாள்தொறும் மாறிவந்
 தொல்லை யில்வறு மைப்ப தம்புக
 உன்னி னார்த்தில்லை மன்னினார்.

(அ. உ)

செல்வம் - நாயனாரின் செல்வம், மேவிய - இருந்த, நாளில் - காலத்தில், இச்செயல் - அடியார்களுக்குத் திருவழகு செய்யும் காரியம். செய்வதன்றியும் - செய்வதல்லாமலும், மெய்யினால் - தம்முடைய திருமேனிக்கு, அல்லல் - துண்பத்தைத் தரும், நல் குரவான - வறுமையுண்டான, போதினும் - காலத்தினும், வல்லர் - அத்தகு செயலைச் செய்ய வல்லமையுடையார், என்று - என அறிவிக்கவே - தெரிவிக்கும் பொருட்டு, மல்லல் - வளப்பம், நிச்ய - நெடுங்காலம் இருந்த, செல்வம் - அந்த நாயனாருடைய செல்வ நிலை, மெல்ல - மெல்ல மெல்ல, மறைந்து - மறைந்து போய், நாள் தொறும் - ஒவ்வொரு நாளும், மாறிவந்து - மாறிக்கொண்டு வந்து, ஒல்லையில் - விரைவில், வறுமைப்பதம் - தரித்திர நிலை, புக - உண்டாகும் வண்ணம், தில்லை - தில்லையாகிய சிற்றம்பலத்தில், மன்னினார் - நிலைபெற்று விளங்கும் நடராசப் பெருமானார், உன்னினார் - திருவளங்கொண்டார்.

(பொருள் உரை)

6 செல்வம் மிகுந்திருந்த காலத்தில் மாத்திரம் சிவன்தியார்களுக்குத் திருவழகு செய்விக்கும் காரியத்தைச் செய்வது அல்லாமல், தனது மேனிக்குத் துண்பம் தருகின்ற வறுமையுண்டான போதும் இதைச் செய்ய வல்லவர் மாறனார் என்பதை உலகத்துக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு. வளத்தோடு நீண்டகாலம் நிலைத்திருந்த செல்வமானது மெல் மெல்ல மறைந்து, நாளுக்கு நாள் குறைந்து விரைவில் வறுமை நிலையை உண்டாக்க நினைத்தார் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் உறைந்திருக்கும் நடராசப் பெருமான்.

7 இன்ன வாறுவ எஞ்ச ருங்கவும்
எம்பிரான் இளையான் குடி
மன்னன் மாறன் மனம் சுருங்குதல்
இன்றி உள்ளன மாறியும்
தன்னை மாறி இறுக்க உள்ள
கடன்கள் தக்கன கொண்டுபின்
முன்னை மாறில் திருப்ப ணிக்கண்
முதிர்ந்த கொள்கையர் ஆயினார்

(அ. 2)

இன்ன - இத்தகைய, ஆறு - வழியில், வளம் - தன்னுடைய செல்வ வளம், சுருங்கவும் - குறைந்துபோகவும், மன்னன் பிரான் - தலைவராகிய நடராசப் பெருமானது, இளையான்குடி மாறன் - பக்தனாகிய இளையான்குடி மாற நாயனார், மனம் - தன்னுடைய திருவுள்ளம், சுருங்குதல் - தளர்ந்துபோதல், இன்றி - இல்லாமல், உள்ளன - தன்னிடமுள்ள பண்டங்களை, மாற்றியும் - மாற்றிப் பெற்றும், தன்னை - தன்னையே, இறுக்க - அடைக்க, உள்ள - வேண்டியவையாக இருக்கின்ற கடன்கள் - கடன்களை, தக்கன - உரியன, கொண்டு - பிறரிடம் வாங்கிக் கொண்டு, யின் - பிறகு, முன்னை - முன்பு செய்தது போல, மாறில் - மாறுபாடில்லாத, திருப்பணிக்கண் - திருப்பணியைப் புரிவதில், முதிர்ந்த - தளர்ச்சியின்றி நிறைவேற்றும் தன்மையுள்ள, கொள்கையர் - கொள்கையை உடையவர், ஆயினார் - ஆனார்.

(பொருள் உரை)

7 இவ்வாறாக வளமானது குறைந்து கொண்டு வந்த பொழுதும் எம்பிரானது அடியவரான இளையான் குடி மாற நாயனார் மனம் தளரவில்லை. கையிலுள்ள வேறு பொருட்களைக் கொடுத்துத் திருவழுது செய்விக்கத் தேவையான பொருட்களை (மாறி) வாங்கியும், தன்னையே கொடுத்து, இறுக்க வேண்டிய கடன்களை தக்க பிணைப் பொருட்கள் கொடுத்துப் பெற்றுக் கொண்டும், முன் னைய திருப்பணியிலிருந்து மாறுபாடில்லாத கட்டையில் மேலும் முதிர்ந்த கொள்கையுடையவரானார்.

8 மற்ற வர்செயல் இன்ன தன்மைய
தாக மாலய னானஅக்
கொற்ற ஏனமும் அன்ன முந்தெதரி
யாத கொள்கைய ராயினார்
பெற்ற ஊர்வதும் இன்றி நீடிய
பேதையாள் உடன் இன்றி ஓர்
நற்ற வத்தவர் வேடமே கொடு
ஞாலம் உய்ந்திட நண்ணினார்

மற்று - அசை, அவர் - அந்த இளையான் குடி மாற நாயனாருடைய, செயல் - செய்கை, இன்ன - இத்தகைய, தன்மையதாக - பாஸ்மை உடையதாக இருக்க, மால் - திருமாலும்,

அயனான - பிரமதேவனும் ஆக உள்ள, அக்கொற்ற - அந்த வெற்றியைப் பெற்ற, எனமும் - பன்றியும், அன்னமும் - அன்னப்பறவையும், தெரியாத - அடி முடியைத் தேடி அறிந்துகொள்ள முடியாத, கொள்கையர் - சோதி ஷத்வானவர், ஆயினார் - ஆனவராகிய நடராசப் பெருமான், பெற்றம் - இடப வகைஞத்தின் மேல், ஊர்வதும் - ஏறிக்கொண்டு எழுந்தருள்வது, இன்றி - இல்லாமலும், நீடிய - நூடுங்காலமாக, பேதையாண்டன் - பெண்மணியாகிய சிவகாமிவல்லியோடு, இன்றி - இல்லாமலும், ஒர் - ஒப்பற்ற, நல் - நல்ல, தவத்தவர் - தவசியாராசிய, வேடமே - வேடத்தையே, கொடு - எடுத்துக் கொண்டு, ஞாலம் - பூமியிலுள்ள மக்கள், உய்ந்திட - நல்வாழ்வு பெற, நண்ணினார் - இளையான் குடிமாற நாயனாரின் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்.

(பொருள் உரை)

மற்று இளையான் குடி மாறநாயனாரது செயல், இவ்வாறான தன்மையுடையதாக இருந்த பொழுது, முன்பொருமுறை திருமாலும், பிரம்மனும், சோதிப் பிழும்பான சிவபெருமானின் அடியையும், முடியையும் கண்டு கொள்வதாகிய வெற்றியைப் பெறுவதற்காகப் பன்றியாகவும், அன்னமாகவும் உருவெடுத்து, முயன்றனர். அவர்களால் இனம் கண்டுகொள்ள முடியாத தன்மை கொண்டு நின்றவரான சிவபெருமான், இடப வாக்கனமின் ரியும், நீண்ட காலமாகச் சேர்ந்திருக்கும் உமாதேவியாரின்றியும், நல்ல தவ வேடம் தாங்கி, பூமியிலுள்ளவர்கள் நல்வாழ்வு பெற இளையான்குடி மாற நாயனாரின் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்.

(வேறு)

9. மாரிக் காலத் திரவினில் வைகியோர்
தாரிப் பின்றிப் பசிதலைக் கொள்வது
பாறித் தில்லம் அடைத்தபின் பண்புற
வேறித் தூரான் விருந்தெத்திர் கொண்டனன்.

(ஆ. உ.)

மாரிக்காலத்து - மழைக் காலத்தில், இரவினில் - ஓர் இராத்திரி தேரத்தில், வைகி - தனியே கண்விழித்து இருந்து, ஓர் தாரிப்பு இன்று - ஓர் உதவியும் இல்லாமல்

பசி - பசியானது, தலைக் கொள்வது - உண்டாவதை, பாரித்து - அடக்கிக் கொண்டு, இல்லம் - தன்னுடையவீட்டை, அடைத்து - மூடிய, பின் - பிறகு, பண்புறை - நற்பண்பு அமைய, வேரி - தேன் ஒழுகும், தாரான் - மாலையை அணிந்த, (இளையான்குடி மாறன்), விருந்து - விருந்தாளியை, எதிர்கொண்டனன் - எதிரில் சென்று வரவேற்றான்.

(பொருள் உரை)

ஒரு நாள் மாரிகாலத்து இரவு வேளையிலே தனியே கண்விழித்திருந்து, ஓர் உதவியும் இல்லாமல், பசி ஏற்படுவதைப் பொறுத்துக்கொண்டு, வாசற் கதவை அடைத்த பின்னர், (வந்து கதவைத் தட்டிய) விருந்தினர் ஒருவரை வாசனை பொருந்திய மாலையணிந்த மாறனார் மிகவும் பண்பாக வரேவற்றார்.

10. ஈர மேனியை நீக்கி இடங்கொடுத் தார இன்னமு தூட்டுதற் காசையால் தார மாதரை நோக்கித் தபோதனர் “தீர வேபசித் தார்செய்வ தென்” என்று.

(அ. உ.)

�ர மேனியை நீக்கி - தன்னுடைய திருமாளிகைக்கு எழுந் தருளிய நடராசப் பெருமானுடைய ஈரமேனியைத் துடைத்து, இடம் - அவர் அமருவதற்கு ஆசனப் பலகை, கொடுத்து - வழங்கி, ஆர - திருப்தியடையும் வண்ணம், இன்னமுது - இனிய அறுசுவைத் திருவழுது ணட்டுவதற்கு - உண்ணச் செய்வதற்கு, ஆசையால் - விருப்பத்தோடு தாரமாதரை - தனது பத்தினியாகிய மஜனவியை, நோக்கி - பார்த்து, தபோதனர் - இந்தத் தவச்செல்வர், தீரவே -

- மிகுதியாக, பசித்தார் - பசியை உடையவராக இருக்கிறார், செய்வது - யாம் புரிவது, என் - என்ன, என்று - என மாறனார் திருவாய் மலர்ந்த ருளினார்.

(பொருள் உரை)

- 10 வீட்டுக்கு வந்தருளிய சிவண்டியாரின் மழையில் நனைந்த ஈரமேனியைத் துடைத்து, அமருவதற்கு இடம் கொடுத்து, அவர் திருப்தியடைய இனிய அமுது அளிப்பதற்கு விரும்பி, தனது மளைவியை நோக்கி. “இந்தத் தவச் செல்வர் மிகவும் பசித்தவராக உள்ளார் நாம் என்ன செய்யலாம்?” என்று மாறனார் வினவினார்.
11. “ நமக்கு முன்பிங் குணவிலை யாயினும் இமக்கு வக்கொடி பாகர்க் கிணியவர் தமக்கு நாம் இன் அடிசில் தகவு அமைக்கு மாறங்கு னேஅணங் கே ! என

(அ. உ)

நமக்கு - மாறனார் தம் பத்தினையெப் பார்த்து நம் இருவருக்குமே, முன்பு - முன்னால், இங்கு - நம்முடைய இல்லத்தில், உணவு - உண்பதற்குரிய உணவு, இலை - இல்லை, ஆயினும் - ஆணாலும், இம - இமாசல அரசனுடைய, குல - நல்ல குலத்திலே திரு அவதாரம் செய்தருளிய, கொடி - பூங்கொடியைப் போன்ற சீவகாம வல்லியை, பாகர்க்கு - தமது வாம பாகத்தில் எழுந்தருளச் செய்த நடராசப் பெருமானுக்கு, இனியவர் தமக்கு -

இனியவரான விருந்தினருக்கு, நாம் - யாம், இன் - இனிய அறுகவைகளைக் கொண்ட, அடிசில் - திருவழகை, தகவு - தகுதி, உற - அமையுமாறு, அமைக்குமாறு - சமைக்கும் விதம், எங்ஙன் - எப்படி, அணங்கே - பெண்மணியே, என - என்று இளையான்குடிமாற நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தார்.

(பொருள் உரை)

11. “நமக்கு ஏற்கனவே உண்ண இங்கு உணவில்லை. ஆனாலும் இமாசல அரசனது குலக்கொடியான சிவகாமவல்லியை இடப்பக்கத்தே கொண்ட நடராசப் பெருமானது அடியவருக்கு. இனிய உணவைத் தகுதியுடன் சமைக்கும் வழி எப்படி பெண்மணியே” என்று மாற்நாயனார் கேட்டார்.
12. மாது கூறுவன் “மற்றொன்றுக் காண்கிலேன் ஏதி லாரும் இனித் தரு வாரில்லை போதும் கவகிற்றுப் போம் இடம் வேறிலை தது செய்வினை யேற்கென் செயல்” என்று

(அ. உ)

மாது - மாற்னாருடைய பத்தினி, கூறுவன் - பின்வருமாறு சொல்லுவார், மற்று - வேறு, ஒன்றும் - ஒரு பண்டத்தையும், காண்கிலேன் - காணமுடியவில்லை, ஏதிலாரும் - அயலவாக்களும், இனி - இனிமேல், தருவார் - செல்வத்தை வழங்குபவர்களாக, இல்லை - அடியேனுக்குக் கிடைக்கவில்லை, போதும் - வேளையும், கவகிற்று - விடிந்துவிட்டது, போம் - அடியேன் செல்லும், இடம்வேறு - இடம் வேறாக ஒன்றும், இலை - இல்லை, தது - தவினையாகிய பாவத்தை, செய் - முன்பிறவியிற் புரிந்த, வினையேற்கு - பாவியாகிய அடியேனுக்கு, என் - வேறேன், செயல் - செய்வதற்குரிய காரியம் இருக்கிறது, என்று - என அந்தப் பெண்மணி கூறினார்.

(பொருள் உரை)

12. மாற்னாரது பத்தினி மின்வருமாறு கூறுவாள் - “வேறு ஒரு பண்டமும் இங்கில்லை: அயலவர்களும் இனித் தருவதற்கில்லை: நேரமும் இரவாகி நெடுநேரமாயிற்று: இனி வெளியிற் சென்று பொருள் கேட்கக்கூடிய இடம் எதுவும் இல்லை: முற்பிறவியில் தீமை புரிந்த பாவியாகிய எனக்கு இனிச் செய்வதற்கு என்ன காரியமிருக்கிறது.”

13. “ செல்லல் நீங்கப் பகல்வித் தீயசெந்றெல்
மல்லல் நீர்முளை வாரிக் கொடுவந்தால்
வல்ல வாறமு தாக்கலும் ஆகும்மற்
றல்ல தொன்றறி யேன் ” என் றயர்வழ

(அ. உ)

செல்லல் - துன்பம், நீங்க - போகும் வண்ணம், பகல் - இன்றைய பகல் நேரத்தில், வித்திய - நம்முடைய வயலில் நீங்கள் விதைத்த, செந்றெல் - சிவந்த நெற்கதிரினுடைய, மல்லல் - வளப்பத்தைப்பெற்ற, நீ - நீரில் மிதக்கும், முளை - முளைகளை, வாரிக்கொடு - வாரிக் கொண்டு வந்தால், வல்லவாறு - அடியேனுக்கு முடிந்த விதத்தில், அமுது - உணவை, ஆக்கலும் - சமைப்பதும், ஆகும் - முடியும், மற்று - வேறு, அல்லது : இதைவிட, ஒன்று - ஒன்றையும், அறியேன் - தெரியவில்லை, என்று - எனக்கூறி, அயர்வழ - அந்தப் பெண்மணி சோர்வடைவார்.

(பொருள் உரை)

13. “வறுமையை நீக்குவதற்காக, பகல் வயலிலே விதைத்த விதை நெல்லை. வளமான நீரின்கண்ணே இருந்து வாரி எடுத்து வந்தீர்களானால், கூடியவரை விரைவாக அமுது ஆக்க முடியும். இதைவிட வேறொன்றும் கூற எனக்குத் தெரியவில்லை” என்று கூறி நாயனாரின் மனைவி சோர்வு உற்ற போது...

14. மற்றும் மாற்றும் மணவியார் கூறலும்
பெற்ற செல்வம் எனப்பெரி துள்மகிழ்ந்
துற்ற காதலி ணால் ஒருப் பட்டனர்
சுற்று நீரவயல் செல்லத் தொடங்குவார்.

(அ. உ)

மற்று - அசைநிலை, அம்மாற்றும் - அந்த வார்த்தைகளை, மணவியார் - தம்முடைய பத்தினியார், கூற - சொல்ல, முன் -

முன்னால், பெற்ற - தாமடைந்த, செல்வம் - நிதியம், என - என்று எண்ணி, பெரிது - மிகுதியாக, உள் - தம்முடைய திருவள்ளத்தில், மகிழ்ந்து - நாயனார் மகிழ்ச்சியடைந்து, உற்ற - தமக்குண்டான, காதலினால் - விருப்பத்தால், ஒருப்பட்டனர் - உடன்பட்டனர், சுற்று - சுற்றிலும், நீர் - நீர் பாய்ந்து நிரம்பியிருக்கும், வயல் - தமது வயலுக்கு, செல்ல - போக, தொடங்குவார் - ஆரம்பிப்பார்.

(பொருள் உரை)

14. மற்று, அந்த வா. த்தைகளை மனைவியார் கூறவும் முற்பிறவியில் செய்த தவத்தினால் பெற்ற செல்வம் இது என உளம் மகிழ்ந்து, தம் மனைவி கூறிய கருத்தில் விருப்பம் கொண்டு (அவர் கூறிய கருத்துக்கு) உடன்பட்டார். சுற்றிலும் நீர் நிறைந்திருக்கும் வயலுக்குச் செல்லத் தொடங்கினார்.

15. யெருகு வானம் பிறங்க மழைபொழிந்
தருகு நாப்பன் அறிவருங் கங்குல்தான்
கருகு மையிரு என்கணம். கட்டுவிட
டுருகு கிண்றது போன்ற துலகெலாம்.

(அ. உ)

பெருகு - ஓளி பெருகியுள்ள, வானம் - ஆகாயம், பிறங்க - அதிகமாக, மழை - மாரி, பொழிந்து - சொரிந்து, அருகு சமீபத் திலும், நாப்பன் - நடுவிலும், அறிவரும் - தெரிந்துகொள்வதற்கு அருமையாக இருக்கும், கங்குல்தான் - இரவுதான், கருகு - கருகிய, மை - மையைப் போன்ற, இருளின் - இருட்டினிலுடைய, கணம் - கூட்டம், கட்டுவிட்டு - கட்டு நெகிழ்ந்து, உருகுகிண்றது - உருகுகிண்றதை, உலகு - இந்த உலகம், எலாம் - முழுவதும், போன்றது - போல இருந்தது.

(பொருள் உரை)

15. வானம் இருளால் பெருகி, மிக அதிகமாக மறை பொழிந்தது. செல்லுகின்ற வழியின் ஓரம் எது, நடு எது என்று அறியமுடியாத இரவிலே கருமையான மை போன்ற இருளின் கூட்டம் நெகிழ்ந்து, உருகி வடிவது போல உலகமெலாம் இருந்தது.

16. எண்ணும் இவ்வுல கத்தவர் யாவரும்
துண்ணே னும்படி தோன்றமுன் தோன்றிடில்
வண்ணம் நீடிய மைக்குழம் பாம் என்று
நண்ணல் செய்யா நடுவிருள் யாமத்து

(அ. உ.)

எண்ணும் - வெளியில் புறப்பட்டுச் செல்வதற்கு நினைக்கும்,
இவ்வுலகத்தவர் - இப் யூமண்டலத்தில் வாழும் மக்கள், யாவரும்
- எல்லோரும், துண்ணென்றும்படி - அச்சத்தை அடையும்படி,
தோன்ற - இராத்திரி வேளை காட்சியளிக்க, முன் - முன்னால்,
தோன்றிடில் - வெளியில் புறப்பட்டுச் சென்றால், வண்ணம் -
குரிய நிறம், நீடிய - நெடு நேரமுள்ள, மை - மையினை
உடைய, குழம்பு ஆம் - குழம்பு நம்முடைய உடம்புகளில்
ஆகிவிடும், என்று - என எண்ணி, நண்ணல் - யாரும் தம்முடைய
மாளிகையிலிருந்து புறப்பட்டுப் போதலை, செய்யா - புரியாத,
நடு - நட்ட நடு, இருளி - இருட்டுப் பரவிய, யாமத்து- சாமத்தில்

(பொருள் உரை)

16. வெளியிலே செல்லுவதற்கு நினைக்கும் இவ்வுலகத்தவர் எல்லோரும் அச்சம் அடையும் படியாக அவ்விரவு காட்சியளிக்க, அந்த இரவிலே சென்றால் கருமை நிறம் நீண்டநேரம் ஒட்டி இருக்கின்ற மைக்குழம்பு பூசப்பட்டு விடுவோம் என்று யாரும் அந்த நடு இரவாகிய சாமத்திலே...

17. உள்ளம் அன்புகொண் ரூக்கவோர் பேரிடாக்
கொள்ள முன்கவித் துக்குறி யின்வழிப்
புள்ளு றங்கும் வயல்புகப் போயினார்
வள்ள லார் இளை யான்குடி மாறனார்.

(அ. உ)

வள்ளலார் - இரப்பவருக்கு வழங்குபவர், உள்ளம் - தம்முடைய
திருவுள்ளம், அன்பு - அன்பை, கொண்டு - மேற்கொண்டு,
ஐக்க - தம்மை ஊக்கித் தள்ள, ஒர் - ஒரு, பேரிடாத - பெரிய
சூடையை, கொள்ள - தம்முடைய தலையின்மேல் அமையுமாறு,
முன் - முன்னால், கவித்து - கவிழ்த்துக்கொண்டு, குறியின்வழி -
தாம் குறிப்பிட்ட வழியில், புள் - பறவை, உறங்கும் -
துயில்கொள்ளும், வயல் - தம்முடைய வயலுக்குள், புக - நுழைய,
போயினார் - நாயனார் சென்றார்.

(பொருள் உரை)

17. வள்ளலார் ஆய இளையான்குடி மாறநாயனார், உள்ளமானது அன்பு
கொண்டு ஊக்கத்தை ஏற்படுத்த, ஒரு பெரிய சூடையை தலைக்கு மேலே
முன்பக்கமாகக் கவிழ்த்துப் பிடித்துக்கொண்டு, ஏற்கனவே அந்த வழியில்
சென்று அனுபவம்பட்ட குறிகளைக் கொண்டு ஓரளவு வழிபிடித்து,
பறவைகள் உறங்கும் வயலுக்குள் நுழையச் சென்றார்.

18. காலி னால்தட விச்சென்று கைகளால்
சாலி வெண்முளை நீர்வழிச் சார்ந்தன
கோலி வாரி இடாநிறை யக்கொண்டு
மேலே டுத்துச் சுமந்தொல்லை மீண்டனர்

(அ. உ)

காலினால் - இளையான் குடிமாறு நாயனார் தம் பாதங்களால்,
தடவி - தடவிப்பார்த்து, சென்று - தம் வயலுக்குச் சென்று,

கைகளால் - தமது கரங்களால், சாவி - நெற்பயிர்களுடைய, வெண் - வெள்ளை நிறத்தைப் பெற்ற, முளை - முளைத்திருக்கும், முளைகளை, நீரவழி - வயலில் நீரம்பிய நீரின் வழியாக, சார்ந்தன - சேர்ந்திருப்பனவற்றை, கோவி - சேர்த்து, வாரி - வாரிக் கொண்டு, இடா - அந்தப் பெரிய கூடை, நிறைய - நிரம்பும் வண்ணம், கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு, மேல் - தம்முடைய, தலையின் மேல், எடுத்துச் சுமந்து - எடுத்துவைத்து சுமந்து கொண்டு, ஒல்லை - விரைவில், மெண்டனர் - தமது மாளிகைக்கு நாயனார் திரும்பினார்.

(பொருள் உரை)

18. (இளையான்குடி மாற்நாயனார்) தமது கால்களினால் தடவிச் சென்று, தமது கைகளால் நெல்லினது வெள்ளைநிறமாக மூகிழ்ந்த முளைகளை, நிறைந்திருந்த நீருக்குள்ளிலிருந்து சேகரித்து, வாரி எடுத்து, கூடையை நிறைத்துக்கொண்டு, தமது தலைமேல் சுமந்து, விரைவாகத் தமது வீட்டுக்குத் திரும்பினார்.

(வேறு)

19. வந்தபின் மனைவி யாரும் வாய்தவின் நின்று வாங்கிச் சிந்தையின் விரும்பி நீரில் சேற்றினை அலம்பி ஊற்றி “ வெந்தழல் அடுப்பின் மூட்டவிறுகில்லை ” என்ன மேலோர் அந்தமில் மனையில் நீடும் அலக்கினை அறுத்து வீழ்த்தார்.

(அ. உ)

வந்த - வயலிலிருந்து திரும்பிய நாயனாரை, மனைவியாரும் - அவருடைய பத்தினியாரும், வாய்தவின் - திருமாளிகையின் வாசலில், நின்று - நின்று கொண்டு, வாங்கி - கூடையை அவரிடமிருந்து வாங்கி, சிந்தையின் - தம் திருவள்ளத்தில், விரும்பி - விருப்பமடைந்து, நீரில் - தூய நீரில், சேற்றினை - முளைகளில் படிந்திருந்த சேற்றினை, அலம்பி - கழுவி, ஊற்றி -

சேற்று ந்தை வெளியிற்கொட்டி, வெம் - வெப்பமான, தழல் - நெருப்பை, அடுப்பின் மூட்ட - அடுப்பில் மூட்டுவதற்கு, விறகு இல்லை - ஒரு விறகும் இல்லையே, என்ன - என்று கூற, மேலோர் - மேன்மையுடைய நாயனார், அந்தம் - அழகு, இல் - இல்லாமலிருந்த, மனையில் - தீருமாளிகைக் கூரையில், நடும்

- நீளமாக இருக்கும், அலக்கினை - வரிச்சக்கக்கம்புகளை, அறுத்து வாளால் அறுத்து, வீழ்த்தார் - தரையின் மேல் விழுச்செய்தார்.

(பொருள் உரை)

19. மாற்நாயனார் நெல்முளையை வாரிக்கொண்டு வந்தபின், அவருடைய மனைவியார் தமது இல்லத்தின் வாசலிலே நின்று அதை வாங்கியெடுத்து மனதார விரும்பி அந்த நெல்முளையில் ஒட்டியிருந்த சேற்றினை நீரில் கழுவி (வெப்பமான) நெருப்பு மூட்ட விறகில்லையே என்று கூற, மேலோரான நாயனார் அழகிழந்து கிடந்த தமது வீட்டுக் கூரையிலே நீண்டு கிடந்த வரிச்சக்கக்கம்புகளை வாளினால் அறுத்து வீழ்த்திக் கொடுத்தார்.
20. முறித்தவை அடுப்பின் மாட்டி முளைவித்துப் பதமுன் கொள்ள வறுத்தபின் அரிசி யாக்கி வாக்கிய உலையிற் பெய்து வெறுப்பில் இன் அடிசில் ஆக்கி மேம்படு கற்பின் மிக்கார “குறிக்கினி என்செய் கோம் !” என நிறைஞ்சினார் கணவ னானர்

(அ. உ)

முறித்து அவை - நாயனாருடைய பத்தினியார் விறகுக் கொம் புகளை முறித்து, அடுப்பின் - அடுப்பில், மாட்டி - சேர்த்து வைத்து, முளைவித்து - விதைத்த முளைகளை, பதம் - பக்குவத்தை, முன் - முன்னால், கொள்ள - அடையுமாறு, வறுத்த ஒரு பாத்திரத்தில் இட்டு வறுத்த, பின் - பிறகு, அரிசி யாக்கி - அவற்றை அரிசிகளாக ஆக்கிச் செய்து, வாக்கிய - நிரப்பியுள்ள, உலையில் பெய்து - உலைப்பானையில் இட்டு, வெறுப்பு இல் - வெறுப்பில்லாத, இன் - இனிய சுவையுடைய, அடிசில் - சோறாக, ஆக்கி - சுமைத்து, மேம்படு - மேன்மையுடைய, கற்பின் -

கற்பில், மிக்கார் - மிக்சீறந்தவராகிய அம்மையார், கறிக்கு இனி - கறிக்கு இனிமேல், என் - என்ன, செய்கோம் - செய்வோம், என்று - எனக்கூறி, கணவராரை - தம்முடைய கணவராகிய மாற நாயனாரை, இறைஞ்சினார் - வணங்கிக் கேட்டார்.

(பொருள் உரை)

- 20. அந்த விறகுத் துண்டங்களை முறித்து. அடுப்பிலே அடுக்கி, முளைத்திருந்த நெல் வித்துக்களைப் பதமாக வறுத்து, பின் அரிசியாக்கி, முன்னரே. நீர் வார்த்திருந்த உலையிலே போட்டு, வெறுப்பில்லாத இங்கைவயுடைய சோறு சமீத்து, மேன்மையான கற்பில் சிறந்த அந்த அம்மையார் கறிக்கு இனி என்ன செய்வோம் என்று பணிவுடன் கணவரைக் கேட்டார்.
- 21. வழிவரும் இளைப்பி ணோடும் வருத்திய பசியி னாலே “அழிவறும் ஜயன்” என்னும் அன்பினிற் பொலிந்து சென்று குழிநிரம் பாத புன்செய் குறும்பயிற் தடவிப் பாசப் பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தலை கறிக்கு நல்க.

(அ. உ.)

வழிவரும் - தம்முடைய வயலிலிருந்து வழியில் நடந்துவரும், இளைப்பிணோடும் - களைப்போடும், வருத்திய - வருத்தஞ் செய்கின்ற, பசியினால் - பசியோடு, ஜயன் - ஜயனாகிய விருந்தாளி, அழிவறும் - வருந்துவான், என்னும் - என்று எண்ணும், அன்பின் - பக்தியோடு, பொலிந்து - தோற்றுப்பொலிவையடைந்து, சென்று - தம்முடைய வயலுக்கு மீண்டும்போய், குழி - குழிகளில், நிரம்பாத - பெரிதாக வளராத, புன்செய் குறும்பயிற் - சிறுபயிற்களை, தடவி - தம்முடைய கைகளால் தடவிப் பார்த்து, பாச - பாசத்தால் உண்டாகிய, பழி - பாவத்தினுடைய, முதல் - அடிவேரை, பறிப்பார் போல - பறிப்பவரைப் போல, பறித்து - அப்பயிற்களைப் பிடுங்கி, அவை - அவற்றை, கறிக்கு - கறிக்காக, நல்க - பத்தினியாரிடம் கொடுத்தார்.

(பொருள் உரை)

21 வழியிலே நடந்து வந்த களைப்பினாலும். வருத்துகின்ற பசியினாலும் சிவன்டியாராகிய விருந்தாளி வருந்துவார் என்ற எண்ணத்துடன். அவர் மீது அன்பு பெருகச் சென்று. நட்ட குழிகளிலிருந்து நிரம்பி வளராத கீரக் சிறுபயிர்களைத் தடவிப் பார்த்து பாசத்தினால் உண்டாகிய பாவத்தின் அடிவேரப் பறிம்பவர் போலும் பறித்து அவற்றைக் கறிக்காக்க கொண்டு வந்து மனைவியிடம் கொடுத்தார்.

22. மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ் கறிகள் ஆய்ந்து புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத் திரத்துக் கைம்மை விளையினால் வேறு வேறு கறியமு தாக்கிப் பண்டை நினைவினால் குறையை நொந்து திருவமு தமைத்து நின்று

(அ. உ.)

மனைவியார் - நாயனாரின் பத்தினியார், கொழுநர் - கணவராகிய நாயனார், தந்த - வழங்கிய பயிர்களை, மனம் - தம்முடைய திருவள்ளம், மகிழ் - மகிழும், கறிகள் - கறிகளை, ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து எடுத்து, புனலிடை - தூய நீரால், கழுவி - அலம்பி, தக்க - தகுதியாக உள்ள, புனித - தூயம்மையாகிய, பாத்திரத்து - பாத்திரத்துள், விளையினால் - தனது கைகளின் தொழிலால், வேறு வேறு - வெவ்வேறாக, கறியமுது - கறிகளை, ஆக்கி - சமைத்து, பண்டை - தமது பழைய, நினைவினால் - நிலையை எண்ணிய எண்ணத்துடன், குறையை - இருந்த குறைபாட்டை, நொந்து - வருத்தத்துடன் எண்ணி, திருவமுது - திருவமுதை, அமைத்து - சமைத்துவிட்டு, நின்று - விருந்தினரை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

(பொருள் உரை)

22 (மாறனாரது. மனைவியார். கணவன் கொண்டு வந்து தந்த கறிகளை மகிழ் வோடு ஆராய்ந்து எடுத்து, நீரினால் கழுவி தகுந்த நல்ல பாத்திரத்திலே இட்டுத் தமது கைத்திறத்தினால் வேறு வேறு விதமாக கறியமுதினைச் சமைத்துத் தமது பழைய செல்வ நிலையை

என்னியதுடன் இப்போது உள்ள குறைபாட்டையும் நினைத்து மனம் வருந்தி. சமைத்தெடுத்த திரு அழுதைப் பரிமாறும் நிலைக்கு வந்தார்.

23. கணவனார் தம்மை நோக்கிக் கறியமு தான் காட்டி

“ இகண்யிலா தாரை சண்ட அழுதுசெய் விப்போம் ” என்ன உணர்வினால் உணர ஒண்ணா ஒருவரை உணர்த்த வேண்டி அணையமுன் சென்று நின்றங் கவர்துயில் அகற்ற வூற்றார்.

(அ. உ.)

கணவனார் தம்மை - பத்தினியார் தமது கணவனாரை, நோக்கி - பார்த்து, கறியமுது . - தான் சமைத்த கறியமுதை, ஆன - ஆனவற்றை, காட்டி - நாயனாரிடம் காண்பித்து, இகண - தமக்கு ஒப்பு, இலாதாரை - இல்லாத விருந்தினரை, சண்ட - அவ்விடத்தில் வருவித்து, அழுதுசெய்விப்போம் - திருவமுது செய்விப்போம், என்ன - என்று பத்தினியார் கூற, உணர்வினால் - உணர்ச்சியால், உணரா - தெரிந்துகொள்ள, ஒண்ணா - முடியாத, ஒருவரை - ஒப்பற்றவராகிய விருந்தினரை, உணர்த்த - துயிலெழுப்ப, வேண்டி - விரும்பி, அணைய - அவரை அடைவதற்கு, முன் - அவர் முன்னால், சென்று - போய், நின்று - நின்றுகொண்டு, அங்கு - அந்த இடத்தில், அவர் - அந்த விருந்தினருடைய, துயில் - உறக்கத்தை, அகற்றவூற்றார் - போக்கினார்.

(பொருள் உரை)

- 3 தமது கணவனை நோக்கித் தான் சமைத்து முடித்த கறியமுதைக் காட்டி. ஒப்புமையற்ற சிவனடியாருக்குத் திருப்தியாகத் திருவமுது செய்விப்போம் என்று கூற. உணர்வின் மூலம் அறிய முடியாத - விருந்தினராக வந்தவனா (சிவபெருமானை) துயிலெழுப்ப விரும்பி. அவர் துயின்ற இடத்தை அடைந்து, முன்னில் நின்று துயிலெழுப்பினார்.

24. “அமுந்திய இடருள் நீங்கி அடியனேன் உய்ய என்பால் எழுந்தருள் பெரியோய் ! ஈண்ட அமுது செய்தருள்க ” என்று தொழும்பனார் உரைத்த போதில் சோதியாய் எழுந்து தோன்றச் செழுந்திரு மனைவி யாரும் தொண்டரும் திகைத்து நின்றார்.

(அ. ஒ.)

அமுந்திய - ஆழந்திருந்த, இடருள் - துன்பத்திலிருந்து, நீங்கி - விடுபட்டு, அடியனேன் - அடியேன், உய்ய - மீளும் வண்ணம், என்பால் - என்னுடைய இல்லத்திற்கு, எழுந்தருள் - எழுந்தருளிய, பெரியோய் - பெரியவரே, ஈண்ட - விரைவாக எழுந்து அருள்செய்து, அமுது செய்தருள்க - அமுது உண்பிராக, என்று - என, தொழும்பன் - அடியவன், உரைத்த - சூறிய, போதில் - சமயத்தில், சோதியாய் - அந்த வேதியர் சோதி வடிவத்தை உடையவராக, எழுந்து - துயிலிலிருந்து, தோன்ற - காட்சிதா, செழும் - செழுமையும், திரு - அழகையும் கொண்ட, மனைவியாரும் - நாயனாரின் பத்திரியாரும், தொண்டரும் - திருத்தொண்டராகிய அந்த நாயனாரும், திகைத்து - திகைப்படைந்து, நின்றார் - நின்றார்கள்.

(பொருள் உரை)

24. ஆழந்து கிடக்கின்ற துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டு அடியேன் மீளும் வண்ணம் என்னுடைய இல்லத்திற்கு எழுந்தருளிய பெரியவரே. எழுந்து திருப்தியாக அமுது செய்து அருளுக என்று அடியவார்க்கும் அடியரான மாறநாயனார் சூறியபோது. அந்த அடியவர் சோதி வடிவாக எழுந்து தோன்றினார். அப்போது மாறநாரும். அவரது மனைவியாரும் திகைப்படைந்து நின்றார்கள்.

25. மாலயற் கரிய நாதன் வடிவொரு சோதி யாகச் சாலவே மயங்கு வார்க்குச் சங்கரன் தான்ம கிழ்ந்தே ஏலவார் குழலாள் தன்னோ டிடபவா கணனாய்த் தோன்றிச் சீலமார் பூசை செய்த திருத்தொண்டர் தம்மை நோக்கி

(அ. உ.)

மால் - திருமாலுக்கும், அயற்கு - பிரம்மதேவனுக்கும், அரிய - காண்பதற்கு அருமையாகிய, நாதன் - தலைவனாகிய. நடராசப் பெருமான், வடிவு - தன்னுடைய வடிவு, ஒரு சோதியாக - ஒரு சோதியாகக் காட்சியளிக்க, சாலவே - அந்த வடிவத்தைப் பார்த்து மிகுதியாக, மயங்குவார்க்கு - மயக்கத்தை அடையும் நாயனாருக்கும் அவரது பத்தினியாருக்கும், சங்கரதான் - சுகத்தைச் செய்யவனாகிய நடராசப் பெருமான், மகிழ்ந்து - மகிழ்ச்சியடைந்து, ஏல - மயிர்ச்சாந்தைப் பூசிய, வார் - நீளமான, குழலாள் தன்னோடு - கூந் தலை உடையவளாகிய சிவகாமவல் லியோடு, இடபவாகனனாய் - எஞ்சு வாகனத்துடன் எழுந்தருளி, தோன்றி - காட்சியளித்து, சீலம் - நல்ல குணங்கள், ஆர் - நிறைந்த, பூசைசெய்த - பூசைகள் புரிந்த, திருத்தொண்டர் தம்மை - இளையான் குடிமாற நாயனாரை, நோக்கி - பார்த்து.

(பெருள் உரை)

25. திருமாலும் பிரம்மதேவனும் அடிமுடிதேடியும் காணமுடியாதவராய் நின்ற சிவபெருமான், தனது வடிவத்தைச் சோதியாகக் காட்சியளிக்க. அந்த வடிவத்தைப் பார்த்து மயங்கி நின்ற, மாறநாயனாருக்கும், அவரது மனைவியாருக்கும் சுகத்தைச் செய்யவரான சிவபெருமான் மகிழ்ந்து, மயிர்ச்சாந்து பூசிய நீண்ட கூந்தலையுடையவராகிய சிவகாமவல்லியோடு இடப வாகனத்துடன் எழுந்தருளி, நற்பண்புகளோடு பூசனை புரிந்து தொண்டுகள் செய்த தொண்டர் தம்மைப் பார்த்து, (பார்த்தார்)
26. “ அன்பனே ! அன்பர் பூசை அளித்தநே அணங்கி னோடும் என்பெரும் உலகை எய்தி இருநிதிக் கிழவன் தானே முன்பெரும் நிதியம் ஏந்தி மொழிவுறி ஏவல் கேட்ப இன்பமாற்ற திருக்க ” என்றே அருள்செய்தான் எவர்க்கும் மிக்கான்.

(அ. உ.)

அன்பனே - என்னுடைய பக்தனே, அன்பர் - பக்தர்களை, பூசை

அளித்த நீ - பூசை அளித்தவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை செய்த நீ, அணங்கினோடும் - உன்னுடைய பத்தினியோடும், என் - என்னுடைய, பெரும் - பெருமையைப் பெற்ற, உலகத்தை - சிவலோகத்தை, எய்தி - அடைந்து, இரு - பெரிய, நிதி - செல்வத்தீர்கு, கிழவன்தானே - உரியவனான குபேரனை, முன் - உனக்கு முன்னால், பெரு - பெரிய, நிதியம் - செல்வத்தை, ஏந்தி - தன்னுடைய கைகளுள் ஏந்திக்கொண்டு, மொழிவழி - உன் வார்த்தைகளின்படி, ஏவல் - உன்னுடைய கட்டளையை, கேட்ப - கேட்டு நிறைவேற்ற, இன்பம் - பேரின்பத்தை, ஆர்ந்து - முகர்ந்து, இருக்க - இருப்பாயாக, என்று - என, எவர்க்கும் - எல்லாத் தேவர்களுக்கும், மிக்கான் - மேலாக விளங்கும் நடராசப் பெருமான், அருள்செய்தான் - திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

(பொருள் உரை)

26. அண்பனே. என்னுடைய அன்பர்களுக்குப் பூசனை செய்து, வேண்டுவனவற்றைச் செய்த நீ. உனது பத்தினியோடும் என்னுடைய பெருமை பெற்ற சிவலோகத்தை அடைந்து, பெரும் செல்வத்துக்குரிய வனான குபேரன் உன் முன்னால் பெரும் செல்வத்தை ஏந்தி நின்று நீ சூறுகின்றபடி ஏவல்களை நிறைவேற்ற. பேரின்பத்தை அனுபவித்து இருப்பாயாக என்று, எல்லோருக்கும் மேலான நடராசப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.
27. இப்பரி சிவர்க்குத் தக்க வகையினால் இன்பம் நல்கி முப்புருஞ் செற்றார் அன்பர் முன்பெழுந் தருளிப் போனார் அப்பெரி யவர்தந் தூய அடியினை தலைமேற் கொண்டு மெய்ப்பொருட் சேதி வேந்தன் செயலினை விளங்கப் பூற்றேன்

(அ. உ.)

இப்பரிசு - இவ்வண்ணம், இவர்க்கு - இந்த இசையான் குழமாற நாயனாருக்கு, தக்க - ஏற்ற, வகையினால் - விதத்தினால், இன்பம் - பேரின்பத்தினை, நல்கி - வழங்கியிருளி, முப்புரம் - முன்று புரங்கள், (தூரகாட்சன், வித்யுன்மாவி, வாணன் என்னும்

அசூர்களுக்கு உரிய பற்கும் கோட்டைகள்) செற்றார் - அழித்த வராகிய நடராசப் பெருமான், அன்பர் - பக்தராகிய இளையான் குடிமாற நாயனாருக்கு, முன்பு - முன்னாலிருந்து, எழுந்தருளிப் போனார் - எழுந்தருளி மறைந்துவிட்டார், அப்பெரியவர்தம் - அந்தப் பெரியவராகிய இளையான் குடிமாற நாயனாரின், தூய - மாசற்ற, அடியினை - இரு திருவடிகளையும் தலைமேல் - சிரசின்மீது, கொண்டு - வைத்துக் கொண்டு, வணங்கிவிட்டு, மெய்ப்பொருள் - மெய்ப்பொருள் நாயனாராகிய, சேதி - சேதிநாட்டில் வாழ்ந்த, வேந்தன் - அரசன், செயலினை - செய்த தொண்டினை, விளம்பலுற்றேன் - இனிமேல் பாடுவேன்.

(பொருள் உரை)

27. இவ்வாறாக இந்த இளையான்குடி மாற்நாயனாருக்கு ஏற்றவிதமாக பேரின்பத்தை வழங்கியிருளி. முப்புரங்களையும் அழித்தவரான நடராசப் பெருமான். தனது பக்தருக்கு முன் எழுந்தருளி மறைந்து போனார். அந்தப் பெரியவரான இளையான் குடி மாற்நாயனாரின் குற்றமற்ற திருப்பாதங்களை தலைமேற் கொண்டு வணங்கிவிட்டு. மெய்ப்பொருள் நாயனாராகிய சேதி நாட்டில் வாழ்ந்த அரசன் செய்த தொண்டினை இனிப் பாடுவேன்.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. இளையர்கள் குடிமாற நாயனார் கதை இடம் பெற்றுள்ள பெரியபூராணத்தைப் பாடியவர் யார் ?
2. இளையான் குடிமாற நாயனார் தம்மிடம் வந்தவர்களை எவ்வாறு உபசரித்தார் ?
3. “ நற்றவத்தவர் ” வேடம்கொண்டு விருந்தாளியாக மாறனாரின் மாளிகைக்கு இரவு வேகையில் வந்தவர் யார் ? அவரை மாறனார் எவ்வாறு உபசரித்தார் ?

4. வயலுட் புகுந்த மாறனார் விதைத்த நெல்லை எவ்வாறு மீள எடுத்து வந்தார் ?
5. “ கறிக்கினி என் செய்கோம் ” என்பது யாரால், யாருக்கு, எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டது ?
6. மாறனார் அடியவரைத் “ தீருவழகு செய்தருள்க ” எனக் கேட்டபோது நடந்தது யாது ?

4. இருட்டறை

உலகம் நன்றாக இருண்டு கிடந்தது, கிராமத்தை விட்டு ஒதுங்கித் தனியாக இருந்தது கிழவி சக்னாவின் குடிசை. இருட்டுக்குள் ளே இருளை அடக்கிக் குருட்டுத் தவம் செய்துகொண்டிருந்த அந்தக் குடிசையின் முற்றத்தில் உட்கார்ந்து ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள் கிழவி சக்னா! இருட்டோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்த சக்னாவின் குடிசை இருளடைந்து கிடப்பதை உணர முடியாதபடி சிந்தனைக்கு இடம் போட்டுக் கொடுத்திருந்தாள். நேற்று வரை பொழுதோடு விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டு மறு காரியம் பர்க்கும் அவள் இன்று எல்லாவற்றையும் மறந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அறுபது வருடங்களுக்கு முன் ஒருநாள் அந்தக் குடிசையில்தான் சக்னா பிறந்தாள். இன்று வரை அந்தக் குடிசையில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு முன் அவள் தாய் தந்தையர்கள் அவர்கள் தாய் தந்தையர்கள் என்று எத்தனையோ தலைமுறைகள் இருந்து மின்து விட்டார்கள் அந்தக் குடிசையில். இது அவளுடைய முறை

அறுபது வருடங்கள் எப்படியோ உயிரோடு இருந்து விட்டாள்.

அறுபது வருடங்கள்!

நாளைக்கு இருப்பது நிச்சயமில்லை என்று சொல்லும் இந்த உலகத்தில், அறுபது வருடங்கள் நீண்ட காலம்தான். இந்தக் காலத்திலே நேற்று வரை ஏற்படாத கலக்கம் கவலை, சிந்திக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் இன்று அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. ஏற்குறைய அவளுடைய பந்துக்கள் எல்லாரும் செத்து மின்து விட்டார்கள். இந்த நிலையிலும் கூட அவள் ஒரு நாளும் கவலைப்பட்டது கிடையாது. அந்தக் கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு முன்னாலும் அவள்

கவலையற்றவளாகத் தான் காணப்பட்டாள், வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியுள்ளவள் என்ற எண்ணத்தில் தலை நிர்மாந்து நடந்தவள் அவள். இதற்குக் காரணம் அவள் மனதில் கொண்டிருந்த பெருமிதம் தான் அந்தப் பெரு மிதத்துக்கும் காரணங்கள் இருக்கத்தான் செய்தன. அதில் ஒன்று அறுபது வருடங்கள் இந்த ஒலகத்தில் வாழ்ந்து விட்ட நம்பிக்கை. மற்றது அவள் மகன் ரஸாக் இருக்கிறான் என்ற தெரியம். இந்த இரண்டிலும்தான் அவளுடைய வாழ்க்கையின் பிடிப்பு இருந்தது.

வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையற்றுத் தளர்ந்து போகும் நேரங்களிலெல்லாம் அவள் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொள்வாள்.

“ எனக்கென்னடி கொறைச்சல் ? அறுபது வருசம் இந்த ஒலகத்துல சீவிச்சிட்டன். கடைசி காலத்துக்கு ஒரு மகன் இருக்கான் வேலயப்பாரு ” என்று.

இந்த நம்பிக்கையிலேதான் அவள் வாழ்க்கை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது, இந்த நினைப்பில்தான் தள்ளாத வயதிலும் தலைநிர்மாந்து நடக்க முடிந்தது, அவளால்.

ஆனால் எந்த நம்பிக்கையில் வாழ்ந்தானோ அந்த நம்பிக்கையில் அவள் மகன் மண்ணையள்ளிப் போட்டு விட்டான். அந்த மண் அவள் மனதில் கிடந்து கிருத்தது! அதிலே வேதனனோடு ஏமாற்றமும் வழிந்தது.

கையில் இருந்த அப்பத்தை காகம் பறித்துக் கொண்டு பறக்கும் பொழுது குழந்தையின் மனநிலை எப்படி இருக்குமோ அப்படித்தான் இருந்தது அவளுடைய மன நிலையும்.

யாருக்காக இந்த உலகத்தில் இன்னும் கொஞ்ச காலம் வாழ வேண்டும் என்று நினைத்தானோ? யாருடைய தெரியத்தை ஊன்று கோலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தானோ? அந்த மகன் அவள் வாழ்க்கையை அர்த்தமற்றது என்று சொல்லிவிட்டான்! அவள் உயிரோடிருந்த அறுபது வருட வாழ்க்கையையும் வெட்ட வெளியாக்கி விட்டான்.

இந்த நிலையிலும் அவள் தனக்குள்ளே முனுமுனுத்துக் கொண்டாள்! இந்த முனுமுனுப்பு வாழ்க்கையில் பழகிப்போன ஒன்று.

“ உனக்கென்னாட கொறைச்சல்? இந்த உலகத்துல அறுவது வருசம் சீவிச்சிட்டா.....!”

இந்த வார்த்தைகள் முடிவதற்குள் அவள் மகன் சொன்ன வார்த்தைகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. அந்த ஞாபகத்திலே தந்தி அறுந்த வினை போல, சுருதியற்றுப் போய்விட்டது அவளுடைய முனுமுனுப்பு. ஒரு பெருமுச்ச விட்டபடி எழுந்து குடிசைக்குள் புதுந்தாள். அப்பொழுதுதான் இரவாகி விட்டதை அவள் உணர்ந்தாள்.

“ அடி! நாசமானவளே! இன்னும் விளக்கேத்தல்ல?” என்று தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டு இருட்டில் தட்டுத்துமாறி விளக்கை ஏற்றி வைத்தாள்.

செய்வதற்கு வேலை இல்லை கிழவியின் மனம் இருந்த நிலையில் எதையும் செய்ய ஊக்கம் இல்லை. எனவே வழக்க மாகப்படுக்கும் இடத்தில் தனது கிழிந்த பாயை விரித்து அதில் உட்கார்ந்தாள்.

“ரஸாக் சாப்பிட வருவானே !” என்ற எண்ணம் கழன்றது. “வந்தாலென்ன? மதியச் சோறு இருக்குது· திம்பான் ” என்று தனக்குள்ளேயே சமாதானம் செய்து கொண்டாள்.

இந்த இடத்தில் தீரும்பவும் ரஸாக் சொன்ன வார்த்தைகள் உள்ளத்தில் கோடு கிழித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த எண்ணத்தை மறந்து விட முயன்றாள். ஆனால் ! எதை மறக்க முயன்றாளோ அதே எண்ணங்கள்தான் செக்கு மாடுபோல் சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தன. வந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

எண்ணத்தை மாற்றும் முயற்சியில் தன் இரு கால்களையும் நீட்டிக் கொஞ்சம் சௌகரியமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“வாய் புளிப்பேறிக் கிடக்குது வெத்தில் போட்டு எவ்வளவு நேரமாச்சு?”

அவள் கண்கள் வெற்றிலைப் பெட்டியைத் தேடின. கைக் கெட்டிய தூரத்தில் தான் இருந்தது. வெற்றிலைப் பெட்டியை இடது பக்கமாகச் சாய்ந்து இழுத்துப் பக்கத்தில் இருந்த இரும்புலக்கை பக்கமாக வெற்றிலை துவைக்கும் உரல் இவைகளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வெற்றிலை கூட்ட ஆரம்பித்தாள், புகையிலை காய்ந்து சருகாகிக் கிடந்தது!

“நாசமாப் போன மொய்தீன் கடப் போயில் எப்பவும் சருகுதான்”

அவள் வாய் வெறுப்பால் கோணியது. வெற்றிலையைப் பக்குவமாக மடித்து வெற்றிலை உரலுக்கள் ஈாச்சுப் பெருவிரலால்

அமர்த்தி விட்டாள். இருப்புலக்கையை எடுத்து உள்ளங்கையில் தேய்த்து துடைத்து விட்டு வெற்றிலை துவைக்க ஆரம்பித்தாள். வெற்றிலைக் கூட்டு இறுகி வரும்பொழுது எழுந்த வாசனை, கிழவியின் சோர்ந்து போன நரம்புகளுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டியது. சீறிது நேரத்தில் துவைப்பதை நிறுத்திவிட்டு ஆள்காட்டி விரலாஸ் துவையலைத் தோண்டி எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டாள். வெற்றிலைச் சாறு உடலுக்கு விறுவிறுப்பைக் கொடுத்தது. அந்த விறு விறுப்பிலே மகனைப் பற்றிய என்னங்கள் திரும்பவும் கழன்றது. கால்களை நீட்டிவலது பக்கமாகச் சரிந்து படுத்தாள், கிழவி. கண்கள் தண்ணாலேயே மூடிக் கொண்டன. திரும்பவும் அவள் மகன் பேசிய வார்த்தைகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

“போறான் உட்டுட்டு வேலயப்பாரு” அவள் மனதிற்குக் கட்டளையிட்டாள். மனம் விடுவதாக இல்லை. அது எத்ரநீச்சல் அடித் துக் கொண்டிருந்தது. “அப்படித் தான் என்னத் தச் சொல்லிவிட்டாள்?” இந்தக் கேள்விக்கு அவள் மனம் விடை சொல்ல முயன்றது.

“என்னா தம்பி! நேரங்காலத்தோட ஊட்டுக்கு வந்துட்டா?” என்று கிழவி கேட்டாள்.

“வராம என்ன செய்யச் சொல்ரா? மாடு மாதிரி ஒழைச்சாலும் புண்ணியமில்ல!”

அலுப்போடு சொன்னான் ரஸாக். அதில் கோபமும் கலந்திருந்தது.

“ஏண்டா தம்பி கோபம்? யாருக்கிட்டயாச்சும் சண்ட கிண்ட போட்டுக்கிட்டு வந்தியா...?” கிழவி கேட்டாள்.

சண்டையா? அவன் மண்டய ஓடச்சீருப்பங்கா தப்பிட்டான். மாட்டுக்கும் மனுசனுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவன்” என்று கத்தினான்.

“ஏண்டா என்ன நடந்திச்சு?”

“என்ன நடக்கிறதோ அவன்ட மாடு வெயிலில் நின்டுச்சாம் வாணத்துக்குக் கிளம்பரான்?”

“அவன்ட கொண்ந்தான் தெரியுமே! நாமேன்னத்துக்கு அவன்ட மாட்ட வெயிலில் உட்ட?”

“அவன்ட கொணம் அவன்ட ஊட்டுல இருக்கட்டும்கா மாடுதானா பெரிசி? நானும்தான் விடிஞ்சா பொழுது பட்டா வெயிலில் கெடக்கிறன் என்னப் பத்தி யோசிச்சானா?

“உம்... நீ ஒலகம் தெரியாத புள்ளி, யார்ப்பத்தியும் யாரும் கவலப்படமாட்டாங்க. நம்மப்பத்தி நாமதான் கவலப்படனும்; வயிரொன்று இருக்குதே!”

“வயித்தப் பாத்தாப் போதுமா? மானத்தக் காப்பத்தவேணாமா? என்று கத்தினான் ரஸாக்.

“கோவம் பசிய ஆத்தாதுடா தம்பி! நீயென்ன செய்வா ஒனக்குத் தெரிஞ்சது அவ்வளவுதான்” என்றாள் கிழவி.

“ஓ! ஒனக்கு எல்லாந்தெரியும்.” அலுத்துக் கொண்டான் ரஸாக்.

“இன்னொரு தரம் சொல்லுடா மகனே! நானென்ன ஒலகம் தெரியாதவனா?” கிழவி கொஞ்சம் பெருமித்ததோடு கேட்டாள்.

“ஒலகம் தெரிஞ்சதுனால் தாங்கா ஒனக்கு இந்தக்கேடு”, ஒரு வெறுப்போடு சொன்னான் ரஸாக்.

கிழவி தலையைத் தூக்கி மகனைப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னாள்.

“எனக்கென்ன கேடு வந்துடுதா? இந்த ஒலகத்தில் அறுவது வருசம் சீவியம் செஞ்சிட்டன்! ஓன்னப் போல கொழுந்தயா நான்? இறுமாப்போடு கேட்டாள் கீழவி.

குழந்தை என்றுதாய் சொன்னது ஒரு மாதிரியாத்தான் இருந்தது, ரஸாக்குக்கு. என்றாலும் இந்தக் கீழவியோடபேசி முடிவு காண முடியாது என்ற ஒரு முடிவுக்கு வந்த ரஸாக் துண்டை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு கேட்டான்.

“ஒலகம் தெரிஞ்ச மாதிரிப் பேசுவியே, ஓன்ட முகம் உனக்குத் தெரியுமாகா?”

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு அவன் போய் விட்டான். அவனைப் பொறுத்த வரையில் அது சாதாரணமான கேள்விதான். ஆனால் அவனுடைய மனதையல்லவா அது உலுக்கி விட்டது? அறுபது வருடம் இந்த ஒலகத்தில் உயிர் வாழ்ந்து விட்டேன் என்ற நம்பிக்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவனைப் பார்த்து மகன் கேட்டகேள்வி ஒரு பெரும் தாக்குதல்தான்! அந்தத் தாக்குதலிலே அவள் உயிர் நாடி தளர்ந்து விட்டது. அறுபது வருட வாழ்க்கையும் அர்த்தமற்றதாகி விட்டது! அப்படியானால் என்ன? அவள் முகம் அவனுக்குக் தெரியாதா? இந்த இடத்தில் கீழவியின் மனம் வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்துக்கே சென்று விட்டது.

அப்பொழுது சக்னாவுக்கு ஆறு வயது இருக்கும். ஒரு நாள் அவனுடைய தகப்பனார் ஒரு சிறு தகரப் பெட்டி ஓன்றை வாங்கி வந்தார். பல வர்ணங்களில் சித்திரி வேலைப்பாடு செய்திருந்த அந்தப் பெட்டியின் முகப்பில் ஒரு கண்ணாடி பதித்திருந்தது! அந்தச் சின்னாஞ் சிறு தகரப்பெட்டி சக்னாவின் குழந்தை உள்ளத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அதில் மயங்கிப் போன சக்னா அந்தப் பெட்டியை ஆயிரம் தடவை புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தாள். அப்பொழுதுதான் அதில் பதித்திருந்த கண்ணாடியைக் கண்டாள்.

கண்ணாடியைக் கூர்மையாகப் பார்த்தாள் சக்னா! அந்தக் கண்ணாடிக்குள் இருந்து ஒரு குழந்தை சக்னாவை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. தன்னைப் போல் ஒரு குழந்தை அந்தப் பெட்டிக்குள் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தது, பெரும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது சக்னாவுக்கு. பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தாயிடம் ஓடி “உம்மா! இங்குப்பாருங்க இதுக்குள்ள ஒரு புள்ளை” என்று சொல்லிக் கண்ணாடியைப் பார்த்தபடி, கூத்தாடினாள். இதைப் பார்த்த தாயார் கண்ணாடிப் பெட்டியைப் பறித்துக்கொண்டாள். தன்னுடைய மகிழ்ச்சியைப் பறித்துக் கொண்ட தாயாரைப் பரிநாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் சக்னா. அழுகை வெளிக்கிளம்ப ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது.

கண்கலங்கி நிற்கும் குழந்தையைப் பார்த்துத் தாய் சொன்னாள். “பொண்ணாப் பொறுந்தவள் கண்ணாடி பாக்கக் கூடாதுடி!” என்று.

“எனும்மா?” என்று அழுதுகொண்டே கேட்டாள்.

“சொன்னாக் கேளு சக்னா! ஆகாதென்டா ஆகாது தான்; வாய் மூடிக்கிட்டு பேசாமல் போ!” என்று தாய் கத்தினாள்.

மேலும் நின்றால் அடி விழும் என்ற பயத்தால் அங்கிருந்து போய் ஒரு முலையில் உட்கார்ந்து அன்றையைப் பொழுதை அழுது கொண்டே கழித்தது அந்தக் குழந்தை.

அவ்வளவுதான், அதன் பிறகு கண்ணாடியில் முகம் பார்ப்பது ஆகாத காரியமாகி விட்டது சக்னாவுக்கு. அந்த ஆகாத காரியத்தை அதன் பிறகு ஒரு நாளும் அவள் செய்தது கிடையாது. அது மட்டுமா, இன்னும் எத்தனனையோ காரியங்கள் ஆகாது என்ற காரணத்தால் அவள் வாழ்க்கையை விட்டு விலகிப் போய் விட்டன! அந்த ஆகாது என்ற வார்த்தை அவள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் கட்டிப் போட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. இனம் தெரியாத ஒரு சுமையைச் சுமந்து கொண்டுதான் இந்த அறுபது

வருடங்களையும் கழித்திருக்கிறாள் அவள்! இன்று அதை எண்ணிப் பார்த்த பொழுது எல்லாம் வெறும் சூனிய மாய் வெட்ட வெளியாய் இருந்தது அவனுக்கு!

காலமும் அதன் மாற்றமும் தொட்டுக் கூடப் பார்த்ததில்லை. உலகத்தையும் அதன் போக்கையும் ஒரு நாள் கூட அவள் எண்ணிப் பார்த்ததில்லை. குடிசையைச் சுற்றி இருந்த அந்தத் தட்டு வேவிக்குள்தான் தனது அறுபது வருட வாழ்க்கையையும் கழித்திருக்கிறாள் அவள்.

காலத்தையும் அதன் மாற்றத்தையும் உணராதவர்கள் அறுபது வருடமென்ன? ஆயிரம் வருடங்கள் வாழ்ந்தாலும், அர்த்தமற்ற வாழ்க்கைதான். வாழ்க்கையில் எவ்வளவு தூரம் ஏமாந்து விட்டோம். இல்லை ஏமாற்றப் பட்டு விட்டோம் என்பதை எண்ணிய பொழுது அவள் உள்ளம் விமியிது. இருட்டிலே திசை தெரியாத ஒரு இடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டது போல் தத்தளித்தாள், முச்சுத்திணையிது. மூடியிருந்த கண்களைத் திறந்தாள்; குடிசை இருண்டு கிடந்தது.

சற்று நேரத்திற்கு முன் ஏற்றி வைத்த விளக்கு எண்ணெய் இல்லாமல் அணைந்து போயிருந்தது. அதன் திரி மட்டும் புகைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் சுடர் விளக்கு என்ன தத்துவத்தைப் போதித்ததோ? அவள் அதையே பார்த்துக் கொண்டே இருட்டுக்குள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

உலகமும் அவள் வரையில் இருட்டுக்குள்தான் இருந்தது.

பித்தன் - கே. எம். எம். ஷா
பித்தன்குதைகள்

கிருகித்தற் பயிற்சி

1. தள்ளாத வயதிலும் கழவி தலைநிலீர்ந்து நடக்க முடிந்ததன் காரணம் யாது?
2. “ஒலகம் தெரிஞ்சமாதிரிப் பேசிரியே ஒண்ட முகம் உள்குத் தெரியுமாகா” என ரசாக் கேட்ட கேள்வி தாயின் மனதை ஏன் உலுக்கியது?
3. சக்னா தன் முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பார்க்காமல் விட்டதன் காரணம் என்ன?
4. “குடிசையைச் சுற்றியிருந்த அந்தத் தட்டு வேலிக்குள்தான் தனது அறுபது வருட வாழ்க்கையையும் கழித்திருக்கிறான் அவன்.” என்ற கூற்றின் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் யாது?
5. இக்கதைக்கு இருட்டறை என்னும் தலைப்பு எவ்வளவு பொருத்தமானது?

5. மலையகமும் தமிழ் இலக்கியமும்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பமுதற் பெருந் தோட்டப் பயிர்ச் செய்கைக்காக இந்தியாவிலிருந்து இந்நாட்டுக்கு மலிவான கூவிகளாகக் கொண்டு வரப்பட்ட தமிழ்த் தொழிலாளரும் அவர்தம் வம்சாவழியினரும் இந்நாட்டவர் உண்ணும் உணவில் தங்கள் உதீர்த்ததைக் கலந்துவிடுமொவுக்கு இந்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக விளங்குகின்றனர். ஆயினும் அவர்களது வாழ்வு அடிப்படை வசதிகளுமற்ற அறியாமையும் அந்தகாரமும் குழந்து காணப் படுகிறது. அவ் வாறு இருப் பினும் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்குமேல் இம்மண்ணில் நிகழும் அவர்தம் வாழ்வு இந்நாட்டு இலக்கியத்தின் பரிமாணங்களையும் பெருக்கியுள்ளது. மலையகத் தமிழரிடைப் பிறந்த இலக்கியங்கள் இந்நாட்டு மன்னோடு அவர்களது வாழ்வு பின்னாந்து கிடக்குமாற்றையும் கூட்டி நிற்கின்றன.

இந்நூற்றாண்டின் நான்காவது தசாப்தம் முடியும் வரை மலையகத் தில் வெகுசிலரே படிப்பறிவு பெற்றிருந்தனர். பெரும்பாலாருக்கு அவ்வசதி எட்டாக்கடியாகவே இருந்தது. இலங்கையிலே தமிழ்ப் பத்திரிகைத்துறை வளரவில்லை. இந்தியப் பத்திரிகைகள் வசதியுள்ள ஒருசில் குடும்பத்தினருக்கு மட்டும் கிடைத்தன. ஆர். இராமையா, சி. சுப்பிரமணியம், வெற்றிவேல்கவிராயர், போன்ற சிலர் இந்தியச் சஞ்சிகைகளுக்கு ஆதமிக சம்பந்தமான கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் எழுதினர். அவர்களது எழுத்துக்கவிர் சமூக வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் இடம்பெறவில்லை. மலையகத் தில் மாரியம்மன் தாலாட்டு முதலிய சமயசம்பந்தமான பாடல்களும், யாத்திரைப் பாடல்களும் காமன்கூத்து முதலிய ஆடல் பாடல்களும் பிரசித்தமாயிருந்தன.

இக்காலத்தில் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லானமூலால் இந்தியாவிலிருந்து நாடகக் குழுக்களும், புலவர்களும், பாடக்களும், இந்திய விடுதலை இயக்கத்திற் சம்பந்தப்பட்டோரும் வந்து போயினர். அதன் விளைவாகக் காந்தி, தாசூர், பாரதி, நாமக்கல் கவிஞர் முதலியவர்களின் கருத்துக்களும் பாடல்களும் மலையகத்திற் பரவின. இராமாயண பாரத நாடகங்களும், அல்லி அர்ச்சனா, பவளக்கொடி, வள்ளிதிருமணம், அரிச்சந்திரன், சத்தியவான் சாவித்திரி, கோவலன், நந்தனார், இராஜாதேசிங்கு, மதுரைவீரன் முதலிய நாடகங்களும் ஆங்காங்கு நடைபெற்றன.

பாரதியார் பாடல்களையும் அண்ணாமலை ஏர்ட்டியார் காவடிச் சிந்துகளையும் மதுரை பாஸ்கரதாஸ், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் ஆகியோரது கீர்த்தனங்களையும் அடியொற்றித் தெய்வங்கள், தலைவர்கள், தலங்கள், விழாக்கள், விசேஷம்பவங்கள் பற்றிய பாடல்கள் எஸ். எஸ். நாதன், நாவலப்பிட்டி பெரியாம்பிள்ளை, கந்தசாமிக் கணக்கப்பிள்ளை முதலியோரால் இயற்றப்பட்டுப் பொதுவிடங்களிற் படிக்கப்பட்டுச் சிறு பிரசுரங்களாக விற்கப்பட்டமை சாதாரண மக்கள் மத்தியிற் பொதுமக்கட் சார்புடையதாய் இலக்கியம் பரவக் காரணமாயிற்று.

இக்காலப் பகுதியிற் காத்திரமான இலக்கிய முயற்சிகளில் இறங்கியவர்கள் என்று கவிஞர்கள் அ. சிதம்பரநாத பாவலர், சக்தீ ஏ. பாலையா, பத்மாஜனி என்ற ஆங்கிலக் கவிதை நூலை யாத்த சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, மூல்க்ராஜ் ஆனந்தின் தெண்டாதான் என்ற நாவலைத் தமிழ்ப்படுத்திய கே. கணேஷ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

1940 இட்டியும் தொடர்ந்தும் கல்வியானது ஓரளவு கீழ் மட்டத்துக்கும் பரவியதனாலும், தொழிலாளர் இயக்குதியாக ஒன்றுபட ஆரம்பித்ததனாலும், இலங்கையிலே தமிழ்ப்பத்திரிகைத் துறை

வளர்ந்தமையினாலும், ஆனந்தவிகடன், கல்கி போன்ற தமிழகச் சஞ்சிகைகள் கூடிய மக்களிடைப் பரவியதனாலும் புதியதொரு வேகம் தலைதூக்கியது. தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதை வரலாற்றிற் சிறப்புமிக்க மணிக்கொடி சகாப்தம் நிகழ்ந்ததும், அதன் தலைமகனான புதுமைப்பித்தன் இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வின் அவலங்களைச் சித்திரிக்கும் துண்பக்கேணி என்ற கதையினை எழுதியதும் இங்கு நோக்கத்தக்கவையாகும்.

இக்காலப்பகுதியில் மலையக வாழ்வின் இன்னல்களையும் பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்டு வீட்றறவன். வாழ்வற் வாழ்வு ஆகிய நாவல்களைச் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையும், கங்காணி மகன் என்ற குறுநாவலை டி. எம். பீரமுகம் மதுவும் எழுதினர். கோவிந்தசாமி தேவரும் கந்தசாமிகளைப்பிள்ளையும் | தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் குறித்தும் குடியிருசைக் கெடுப்பிடிகள் குறித்தும் பாடல்கள் இயற்றினர். குவாஜா அகமது அப்பாளின் குங்கும்பூ, அஜந்தா ஆகிய நாவல்களைக் கே. கணேஷ் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். அவரது ஆங்கிலக் கவிதையொன்றுக்கு ஜப்பானிய அரசு மாளிகையிலிருந்து பாராட்டுக் கிடைத்தது. சி. வி. வேலுப்பிள்ளை வழிப்போக்ககள் என்ற ஆங்கிலக் கவிதை நூலையும் வெளியிட்டார்.

ஜம்பதுகளின் மத்தியில் தோன்றிய அரசியல் மாற்றங்களும் பொருளாதாரத் துண்பங்களும் மலையகத் தொழிலாளார் மத்தியில் விழிப்புணர்வும், போராட்ட வேகமும், உரிமை வேட்கையும் வளரக் காலாயின. முற்போக்கு எண்ணங்களும் இலட்சியங்களும் இக்காலப் பகுதியில் மலையக இளைஞர் உள்ளங்களைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தன. இப்புது மாறுதல் களின் விளைவாக. இயற்கையழகிலும், இறைவிட்யங்களிலும், சுவாரஸ்யச் சுவைகளிலும் அதிக நாட்டம் கொண்டிருந்தவர்களின் பார்வை அவலம் நிரம்பிய மலையகத் தொழிலாள மக்களின் வாழ்க்கையின்பால் திரும்பியது.

இக்காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளரின் துயரங்களையும் தொல்லைகளையும் எடுத்துக் காட்டிய சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் தேயிலைத் தோட்டத்திலே என்ற கவிதைத் தொகுதி பலரது கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

ஐம்பதுகளின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னர் தான் மலையகத் தொழிலாளர் மக்களின் வாழ்வைக் களமாகக் கொண்ட குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகள் தமிழிலே தோன்றின. அந்த ஏழைமக்களின் பிரச்சினைகளை உணர்ந்தும் உணர்த்தியும் சிறுகதைகள் படைத்தோருட் குறிப்பிடத்தக்கவர்களான செ. கணேசலிங்கன், வ. அ. இராசரத்தினம், டாக்டர் நந்தி, கே. டானியல், புலோலியீர் க. சதாசிவம், பெண்டக்ர் பாலன், இ. நாகாராஜன் ஆகியோர் மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டோரல்லர்.

மலையகத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் என். எஸ். எம். ராமையா, எஸ். திருச்செந்தூரான், பொ. கிருஷ்ணசாமி, தெளிவத்தை ஜோசப், என். ஏ. வடிவேலன், சாரல் நாடன், மரியதாஸ், பன்னர்ச் செல்வன், மலர்ன்பன், மாத்தளை வடிவேல், மல்லிகை சி. குமார், ர.பேல், மலைச் செல்வன், தமிழோவியன், பரிபூரணன், தியாகராஜா எனப்பலர். இவர்களது சிறுகதைகள் தோட்டத் தொழிலாளரின் வறுமை, அறியாகும், இருப்பிட வசதிக்குறைவு, சுகாதாரக் கஷ்டங்கள், அதிகாரிகளின் தொல்லைகள் முதலியவற்றை எடுத்துக் காட்டன. பலகதைகள் தொழிலாளரிடையே ஒற்றுமை உணர்வையும் வர்க்க உணர்வையும் போராட்ட உணர்வையும் ஊட்டுவனவாய் அமைந்தன.

இக்காலத்திற் பல நாவல்களும் மலையக வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டன. கோகிலம் சப்பையாவின், தூரத்துப்பச்சை, டாக்டர் நந்திபிள் மலைக்கொழுந்து, யோ. பெண்டக்ர் பாலனின் சொந்தக்காரன், தொ. சீக்கன் ராஜாவின் தாயகம், தெளிவத்தை ஜோசப்பிள் காலங்கள் சாவதில்லை, கே, ஆர்.

டேவிட்டன் வரவாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது ஆகியவை நால்களாக வெளிவந்துள்ளன. எஸ். அகஸ்தியரின் திருமணத்துக்காக ஒருபெண் காத்திருக்கின்றாள் என்ற நாவலிலும் கேருபாங்கள் சரிகின்றன என்ற குறுநாவலிலும் வேறு சில பத்திரிகைத் தொடர்க்கதைகளிலும் மலையக வாழ்வு நோக்கப்பட்டிருக்கிறது. மலையக வாழ்வையே களமாகக் கொண்டு நாலுருப்பெற்ற நாவல்களில் வியந்து குறிப்பிடத்தக்கவை தூரத்துப் பச்சையும், சொந்தக்காரனுமேயாகும். மலையகத் தொழிலாளரின் துயர வரலாற்றினை அவலச்சூவையுடன் சித்திரிக்கிறது தூரத்துப்பச்சை.

தாயகம், வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது ஆகியவை உருவத்தாலோ உள்ளடக்கத்தாலோ சிறக்கவில்லை. துண்பம் நிறைந்த மலையகத் தொழிலாளர்பால் வெறும் பறிநாபகடாட்சம் செலுத்தும் நோக்கமோ அல்லது அவர்களை இரவோடிரவாகப் புரட்சியில் இறக்கும் அவசரமோ இன்றி, அவர்களது வாழ்வை விண்டுகொட்டும் சிறந்த ஒரு தமிழ் நாவல் இனிமேல் தான் தோன்றவேண்டும்.

தென்னவன், மலைத்தம்பி, சி. எஸ். காந்தி, கார்மேகம், சாரல் நாடன், அரு. சிவானந்தன், சி, பன்னர்ச்செல்வன், கு. இராமச்சந்திரன் முதலிய பல கவிஞர்களும் இக்காலத்தில் மலையகத்தில் தோன்றியுள்ளனர். கே. கணேஷ் அவர்கள் ஹோசிமின் சிறைக் குறிப்புகளைக் கவிதை வடிவில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். அவர் சோவியத் தன்றியத்தைச் சேர்ந்த அசர் பைஜானியக் குழியரசு எழுத்தாளர். அல்தாய் முகம்மதோல் எழுதிய அந்த கானம் என்ற கதையினையும் அழகாக மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார்.

மலையகத் துத் தமிழ் இலக்கியப் பிரக்கனு நம்பிக்கைக்கூட்டுவதாகவே காணப்படுகின்றது. ஆயினும், பிரசுர வசதி குன்றிக் கிடப்பதும், பல ஆக்கங்கள் நாலுருப் பெறாது

இருப்பதும் கவலைதருவதாகும்.

பேராசிரியர். சி. தில்லவநாதன்
“தமிழருவி”

அரும்பதங்கள்

வம்சாவழி

கிளர்ந்தெழு

அந்தகாரம்

அவலச் சைவ

பரிமாணம்

கடாட்சம்

எட்டாக் கனி

விண்டுகூட்டும்

கெடுபிடி

பிரக்ஞனு

உரிமை வேட்கை

சித்திரிக்கிறது

சுவாரஸ்யம்

பிரசித்தம்

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. இந்நாட்டவர் உண்ணும் உணவில் உதிர்த்தைக் கல்ந்து விடுபவர் எனக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்படுவார் யார்?
2. மலையகந்தில் ஆங்காங்கு நடிக்கப்பெற்ற நாடகங்கள் யாவை?
3. சி. வி. வேலுப்பிள்ளை யாத்த நூல்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுக.
4. மலையகக் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு கே. கணேஷ அவர்கள் எத்தனைய பங்களிப்பிடுவார் செய்துள்ளார்?
5. இலங்கை தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வினைக் களாகக் கொண்டு புதுமைப்பிற்கணால் எழுதப்பட்ட சிறுகதை எது?

6. கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நாவல் கணவனையும் குறுநாவல்களையும் தருக.
7. மலையக வாழ்க்கையைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல்கள் எவ்வேணும் ஜந்தினனக் குறிப்பிடுக.
8. மலையக வாழ்வியல் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு கவிதைகள் புனைந்தவர் சிலரைக் குறிப்பிடுக.

6. நீதிப் பாடல்கள் I

1. மானம் குலம் கல்வி வண்ணமை அறிவுடைமை
தானம் தவழயர்ச்சி தாளாண்மை - தேவின்
கசிவுந்த சொல்லியர் மேல் காழுதல் பத்தும்
பசி வந்திடப் பறந்து போம்.

நல்வழி - ஒளவையார்

- 2 பகல்போலும் நெஞ்சத்தார் பண்பின்மை இன்னா
நகையாய நண்பினார் - நாரின்மை இன்னா
இகலின் எழுந்தவர் ஒட்டின்னா இன்னா
நயன் இல் மனத்தவர் நட்பு

- 3 பெரியாரோ டியாத்த தொடர்விடுதல் இன்னா
அரியவை செய்தும் என உரைத்தல் இன்னா
பரியார்க்குத் தாம் உற்ற கூற்றின்னா இன்னா
பெரி யோர்க்குத். தீய செயல்

இன்னா நாற்பது 8.26 கபிலர்

- 4 கற்றார் முன் கல்வி உரைத்தல் மிக இனிதே
மிக்காரைச் சேர்தல் மிகமாண முன் இனிதே
எட்டுகணை யானும் இரவாது தான் ஈதல்
எத்துணையும் ஆற்றல் இனிது

- 5 நட்டார்க்கு நல்ல செயல் இனிது எத்துணையும்
ஒட்டாரை ஒட்டிக் கொளல் அதனின் முன்னினிதே
பற்பல தானியத் தாகிப் பலருடையும்
மெய்த் துணையும் சேரல் இனிது

6 குன்றிப் பயன்தூக்கி வாழ்தல் நனி இனிதே
மன்றக் கொடும்பா டுரையாத மாண்பினிதே
அன்றறிவார் யாரென றடைக் கலம் வெளி வாத
நன்றியின் நன்கினிய தில்.

இனியவை நாற்பது - 16, 17, 30 பூதஞ்சேந்தனார்

1. மானம், குலம், கல்வி, ஈகை, அறிவு, தருமம் செய்தல், வணக்க வழிபாடும், உயர்ந்த தன்மையும், தொழில் முயற்சி, தேவீஷம் இனிய மொழிபேசும் பெண்மீது கொள்ளும் விருப்பம் ஆகிய பத்தும் பசி வந்தவுடன் பறந்து போய்விடும்.
2. நீதி தவறாத நடுநிலைமை பேணுவோர் பண்பற்றிருத்தல் துன்பமாம். முகமலர்ச்சியான நட்புள்ளவரின் அஸ்பற்ற தன்மை துன்பமாம். போரின் போது போர் செய்தவர் புறங்காட்டி ஓடுதல் துன்பமாம். நன்மை பயக்காத நெஞ்சத்தை உடையவரது சிறைகிதம் துன்பமாம்.
3. பெரியாரோடுள்ள தொடர்ஷப நீக்கி விடுதல் தீது செயற்கரிய செயல்களைச் செய்வோம் எனக் கூறுதல் தீது அன்பில்லாதவர்களிடத்தில் தானடைந்த துன்பங்களைக் கூறுதல் துன்பமாம். பெரியோருக்குத் தீமை செய்தல் தீது
4. கற்றவர்களுக்கு முன்னே தான் பெற்ற கல்வியைக் கூறுதல் மிக இனிமையானதே. அறிவில் மேம்பட்டவர்களை அடைதல் சிறந்த மாட்சிமையுடைய பேரின்பமானதே. எள்ளளவென்றாலும் எவரிடமும் இரக்காது தன்னிடமிருப்பதைக் கொடுத்தல் மிகப் போற்றக் கூடிய இனிய செயலாகும்.

5. தம் மொடு நட்புடையாருக்கு இனியவற்றைச் செய்தல் இனிமையானது. எப்படியும் தம்மோடு சேராதிருக்கும் பகைவருடன் நட்பாயிருத்தல் முன்பு கூறியவற்றிலும் இனிமையானது பற்பல உணவுப் பொருள்கள் உடையதாயும், பலர் காண்பதற்கு ஏற்றதாயும் மெய் காக்கும் காவலாளியும் சேரல் இனிமையானதாம்.
6. ஒருவர் செய்த நன்றியை அறிந்து வாழுதல் மிகவும் இனிமையானது. நீதி மன்றத்தில் பொய்ச் சாட்சி சொல்லாத பெருமை இனிமையானது. தன்னிடம் உள்ள அடைக்கலப் பொருளையாருமறியாரென அபகரிக்காத நற் செயலைவிட இனியது வேறொன்று மில்லை.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. “..... தேனின் கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காழுதல் ” என்னும் அடியின் கருத்து யாது?
2. சிரிக்கும் நண்பர் களின் எப்பண்பு இன்னாதது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது?
3. கற்றவர்கள் முன்பு என்ன செயலைச் செய்தல் இனிமையானது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது?

7. திருமணிமாலை - நமுறைது அழிவுண்ட படலம்

கி. பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்த காயல் பட்டணத்தைச் சேர்ந்த ‘சேகுனாப் புலவர்’ எனப்படும் செய்கு அப்துல் காதீர் நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர் என்பவர் திருமணிமாலையை இயற்றினார். உலகில் ஒரிறைக் கொள்கையை நிலை நிறுத்தி மக்களை நல்வழிப்படுத்த இறைவன் காலத்துக்குக் காலம் தனது தூதர்களை (பிரதி நிதிகளை) அனுப்பி வைத்தான். இந்த வகையில் உலகில் தோண்றிய நபிமார்கள் ஒரிலட்சத்து இருபத்து நான்காயிரம் என்று அல்குர்ஆன் கூறுகிறது. எனினும் அவர்களுள் ஆதம் நபி (அலை) அவர்கள் முதல்வர் ஆவர். முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் இறுதி நபி ஆவார். அல்குர்ஆனிலே இருபத்தெந்து நபிமார்களின் வரலாறு விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு அல்குர்ஆனில் கூறப்படும் முக்கியமான நபிமார்களுள் ஒருவராகிய நபி இப்ராஹீம் அவர்களின் வரலாற்றைக் கூறுவதே திருமணிமாலையாகும்.

சேகுனாப் புலவர் பல்வேறு நூல்களை இயற்றியதனாலேயே ‘புலவர் நாயகம்’ என்ற பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டார். இயற்கையங் காண்டம், செயற்கையங் காண்டம் என இரு காண்டப் பிரிவுகளையும், முப்பத்தொரு படலங்களையும் 1908 பாடல்களையும் கொண்ட காப்பியம் இது. திருமணிமாலை எனப் பெயர்பெற்றினும் பெருங்காப்பிய இலக்கணத்திற்குப் பெறிடும் பொருந்தி அனுந்துள்ளைம் குறிப்பிடத்தக்கது.

கதைச் சுருக்கம்

நமுறை என்னும் மன்னன் தனது தந்தையாகிய ‘கன்ஆனை’க் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். தனது வலிமையாலும்,

குழ்ச்சியாலும் பல நாடுகளையும் வென்றான். தானே உலகின் அதிபதி; தன்னாலே தான் உலகம் இயங்குகின்றது; உலக மாந்தர் யாவரும் தன்னையே வணங்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் வாழ்ந்தான். அவன் வழி வந்த மக்களும் அவனைப் போலவே அட்ரூயியங்களைச் செய்பவர்களாகவும் அஞ்ஞானத்துள் மூழ்கியவர்களாகவும் இருந்தனர். இந்த நிலையில் நமுறைதை அழிக்கும் இறைவனின் திட்டப்படி இப்ராஹிம் நபி (அலை) அவர்கள் பிறக்கின்றார். அவரைக்கொன்று அழிக்க நமுறைது பலவகைக் குழ்ச்சிகளையும் செய்தான். ஆனால் இறுதியில் நமுறைதை இப்ராஹிம் நபி (அலை) அவர்கள் வென்றார். நமுறைது அழிந்துபோனான்.

(இறைவனுடன் போராடுவதற்காக விமானத்திலேறிச் செல்கின்ற நமுறைது விமானத்திலிருந்து வீழ்ந்து விடுகிறான்).

1. செய்த்தகா மேன்மை வேண்டிச் சேண்டைந்துள்ள நொந்து பயத்தொடுங் கயத்தீற் சிக்கிப் பாடுபட் டெழுந்து மன்ன ணயத்திடை யற்ற நீரி னழங்கினான் மணிப்பீட்த்தின் வயக்களி றுண்ட வெள்ளிற் கணியென மாள்கி ருந்தான்

(அரும்பதம்)

சேண்	- தொலைதூரம்
கயம்	- நீரத்தேக்கம்
அயம்	- அவ்விடம்
அழங்கினான்	- வருந்தினான்
வயக்களிறு	- வெற்றிபொருந்திய யானை
வெள்ளிற்களி	- விளாங்களி

(பொழிய்பு)

1. செய்யத்தகாத செயலைச் செய்து, உயர்வை அடைய வேண்டும் என விரும்பி வெகுதூரம் மேலே சென்ற நமுறைது (கீழே விழுந்ததால்) உள்ளம்

வருந்தி. பயம் கொண்டு, குளத்தில் சிக்கி (அதிலிருந்து) பாடுபட்டு எழுந்து. (திரும்பவும்) குளத்துச் சேற்றில் சிக்கி வருந்தினான். (அதனால்) வலிமை பொருந்திய யானை உண்ட விளாம்பழும் போல நழுற்றாது. மனிகள் பதிக்கப்பட - ஆசனத்தில் சோர்ந்து இருந்தான்

அவன் பட்டபாட்டை அறிந்த நபி பார்க்க வந்தது

- 2 பாடுபட் டூம்று மன்னன் பன்மணிப் பீடத் துற்று
மோடுபட் டிருக்குந் தன்மை முற்றவே யுணர்ந்து வள்ள
லீடுபட் டவனைக் காண்பாக் கெளவுவுந் தெழுந்து குழந்த
நடுபட் டிருந்த சங்க நிரைபடப் புக்கி ணாரால்.

(அரும்பதம்)

மோடுபட் டிருத்தல்	- மடமையிக்கிருத்தல்
காண்பாக்கு	- காண்பதற்கு
சங்கம்	- (மக்கள்) கூட்டம்

(பொழியு)

- 2 வேதனைப்பட்டு வருந்தி. பல மனிகள் பதிக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் இருக்கும் நுழூதின் மடத்தனத்தை நன்றாகி அறிந்து, வள்ளலாகிய இப்ராகீம் நபியவர்கள் அவனைக் காண்பதற்கு விரும்பி, தனது பெருங் கூட்டத்தினர் வரிசையாக வரச் சென்றார்கள்.

என் இறைவனின் வல்கையைக் கண்டாயல்லவா என வினவல்

- 3 தேர்ச்சியிற் றுணைவர் மற்றுஞ் சேனையர் கத்தர் மன்னர் சார்ச்சியி ணாப்பண் வெவ்வேற் றலைவனு முளத்தின் மிக்கால் நேர்ச்சியின் முகத்துக் கஞ்ச நிரையிடை நிலவு கான்று சேர்ச்சியின் வந்த திங்க ணெநாபி தீகழ்ந்து சொல்வார்.

(அரும்பதம்)

சார்ச்சி	-	கூடுதல்
நாப்பன்	-	நடுவே
சேர்ச்சி	-	ஒன்றுபடல்
கஞ்சம்	-	தாமரை

(பொழிப்பு)

3. திறமையிக்க துணைவர்கள், எனைய படை வீரர்கள். தலைவர்கள், அரசர்கள் சார்ந்திருந்த நடுவிலே கொடுமையான வேலையுடைய தலைவர் ஜூம் உள்ளக் கர்வத்தினால் முகம் மலர்ந்திருக்க. நபியவர்கள், தாமரை மலர்களிடையே (மலர்கள் சுருங்கும் விதமாக) ஓளி வீசும் நிலவைப் போன்று அங்கு சென்றார்கள்.

4. மறத்துறை நின்றாய் நானு மாதவ முயல்வா னாக வறத்துறை வினாக்கு மென்ற னாண்டகை தகைய வல்ல திறத்துறை நின்றன் சிந்தை தோற்றுவா னெவ்வா றாகப் புறத்திறங் கண்டா யென்னப் பொறித்திட வினவி னாரால்

(அரும்பதங்கள்)

மறத்துறை	-	அறத்துக்கு எதிராக
புறத்திறம்	-	தோல்வி

(பொழிப்பு)

4. அதர்மச் செயல்களிலே எந்நாளும் நீ ஈடுபட்டிருந்தாய். பெருந்தவம் செய்ய முயல்பவர்களுக்கு தர்மச் செயல்களை விளக்குகின்ற எனது இறைவன்கு தகுதியையும் வல்லமையையும் அறிய. உன்னுடைய உள்ளமானது தோற்றபடியினால் (தவறியபடியினால்) வானில் நீ எவ்வாறாகத் தோற்றாய் என்று விளக்கமாகக் கூறு என்று விணவினார். (இப்ராகீம் நபியவர்கள்)

உன் இறைவனை என் அம்புக்கிரையாக்கியே மீண்டேன்

- 5 செற்செவி யுணர்ந்து புந்தி தெளிவிலன் படுபா டுன்னா தற்செறி மனத்தீற் கொண்ட வயிரத்தா லறையு நின்றன் றற்செறி யிறைவ ணாவித் தாவியென் சரமே யுண்ட தற்செறிந் துற்றேன்பின்னர் சரதமீ தென்று சொற்றான்.

(அரும்பதங்கள்)

செற்செவி	-	இடியோசை
புந்தி	-	புத்தி
தற்செறி	-	அகங்காரம்
சரதம்	-	உண்மை

(பொழிப்பு)

5. (இப்ராக்ம் நபி அவர்கள் வினவிய) செய்தினைக் கேட்டு, உணர்ந்து புத்தி தெளிவற்றவனான (நமுறாது) தான் அடையப்போகின்ற துங்பத்தை நினையாமல், அகங்காரங் கொண்ட மன வெராக்கியத்தில் கூறுவான். உன் னுடைய அகங்காரங்கொண்ட இறைவனது ஆவியை எனது அம்பானது தாவிச் சென்று, அழிக்கவே நான் மீண்டு வந்தேன்.
6. இறைவனுக்கு உடலோ அவயவங்களோ இல்லை என்பதறியாது பிதற்றுகிறாய்

செறிதரு மவய வங்கள் செயற்கையு மியற்கை தானுங் குறிதர வுணர்ந்து கோடல் தன்குணந் தெரிதல் கொண்ட வறிவுமே நின்பா வின்றா லாண்டகை யவனைக் கொஞ்சே னெறிதர வென்னு நின்சொ னிலையன்று புதுமை யாமே

(அரும்பதங்கள்)

செறிதரு	-	நிறைந்துள்ள
அவயவம்	-	டடலுறுப்புகள்
கோடல்	-	கொள்ளுதல்

பொழிப்பு

6. இறைவனுக்கு டடலுறுப்புக்கள் இயற்கையாகவோ செயற்கையாகவோ இல்லை என்பதையும் அவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொள்ளும் சக்தியுள்ளவன் என்பதையும் விளங்கிக் கொள்ளும் அறிவும் உண்ணிடத்தில் இல்லாதபடியால். “இறைவைனக் கொள்ளு விட்டேன்”. என்னும் உனது வார்த்தையானது, உண்மையன்று. அது புதுமையே ஆகும்.

என் இறைவன் வலிகம காண என்னுடன் போர்புரி என நபி கூறல்

7. எனக்குறுந் தகுதி தந்த வியல்புறும் வல்ல நாயன் நனக்குறும் வண்மை யெம்மோர் சாற்றுதற் கரிய காண்டும் நினக்குறுஞ் சேனை யோடு நெடுங்களத் தமரின் வெம்போர் முனைத்திறம் புரியி னென்றார் மூவுல குயர்த்துங் கோமான்.

(அரும்பதங்கள்)

வண்மை	-	சிறப்பு
சாற்றுதற்கரிய	-	சொல்லமுடியாத
நெடுங்களம்	-	போர்க்களம்
அமர்	-	யுத்தம்

(பொழிப்பு)

7. எனக்குரிய தகுதியைத் தந்த பல்வேறு பண்புகளைக் கொண்ட இறைவனுக்குரிய] சிறப்புக்களை எல்லாம், எம்மைப் போன்றவர்கள் முழுமையாக எடுத்துக் கூற முடியாது என்பதை ந் அறிவாய். (அறிய

வேண் டுமாயின்) “உன்னிடமுள்ள சேனைக்களோடு பெரும் பேரர்க்களத்திலே கொடிய போர் செய்து, உனது வல்லமையைக் காட்டு” என்றார் முவலகும் போற்றும் மன்னரான இப்ராஹிம் நபியவர்கள்.

உன் இறைவனை வென்ற என் திறம் காண நீயும்
உன் சேனையோடு வா என மன்னன் உரைத்தல்

- 8 நின்றுவனை நாயன் றன்பா னெருங்கியே யாரு மெய்ப்ப
வென்றியே கொண்ட யானென் வீரமே காண வேண்டிற்
ருந்றுநின் சேனை யோடும் வருகெனத் துணைக்கள் சேப்ப
வன்றிற வரசன் சொற்றான் வள்ளலு மகிழ்ந்து போந்தார்.

(அரும்பதங்கள்),

மெய்ப்ப	- உண்மையாக (வியப்படைய)
வென்றி	- வெற்றி
வேண்டில்	- விரும்பினால்
துன்று நின்சேனையோடு	- நெருங்கிய உன்படையோடு
வன்றிறல்	- வலிமையும் திறலும்
சொற்றான்	- சொன்னான்
துணைக்கள்	- இரண்டு கண்கள்
சேப்ப	- சீவக்க

(பொழிப்பு)

8. உனக்குத் துணையாகிய இறைவனை அடைந்து எல்லாரும் நம்பும் படியான உண்மையான வெற்றியைக் கொண்டவன் நான். என்னுடைய வெற்றியை நீ காண விரும்பினால், உனது நிறைந்த படையுடன் வருவாயாக என்று வலிமை பொருந்திய அரசன் இரு கண்களும் சிவக்கக் கோபத்துடன் சொன்னான். அதைக் கேட்ட வள்ளலாகிய இப்ராஹிம் தபி மகிழ்ந்து சென்றார்.

போர்க்கெழு மக்களுக்கு முரசறந்து அறிவிக்கச் செய்தான்

- 9 வெஞ்சின மதத்த மன்னன் வீரருக் குறிக்கை செய்வான் குஞ்சரத் தெடுத்த பேரிக் குணில்கொளப் பணித்த லோடும் வஞ்சகத் தெழுந்த சிந்தை வள்ளுவர் தெருக்க டோறு மஞ்சிடத் தார்த்த தென்ன மலிரத முழக்கி நாரால்

(அரும்பதங்கள்)

வெஞ்சினம்	-	கடுஞ்சினம்
மதத்த	-	மதயானையை ஒத்த
குஞ்சரம்	-	யானை
பேரி	-	முரசம்
குணில்	-	வளைய
வள்ளுவர்	-	முரசறவோர்
மஞ்சு	-	மேகம்
இடித்து ஆர்த்தது-	-	இடித்து முழங்கியது
மலிதா	-	எங்கும் ஒலித்துவர

(பொழியு)

9. மிகக் கோபங் கொண்ட மதயானையைப் போன்ற அரசன், யானையில் ஏற்றப்பட்டுள்ள வெற்றி முரசை முழக்குமாறு பணித்ததும், கபட எண்ணம் கொண்ட முரசறவேணாகிய வள்ளுவர், தெருக்கள் தோறும் இடு இடித்து முழங்கியது போல, பேராலியுடன் முரசைறந்தனர்.

கேட்டு வீர்கள் கடலெனத் திரண்டனர் ; காரிகைகளும் வந்தனர்

10. ஒலிதரு முரசங் கேட்டு வீரிய ருளத்து வைத்த மலிதருங் கொடுமை யோடு மணிப்புயம் பூரிப் போடு

நலிதரும் படைக ஸோடு நஞ்சமல் சீற்றத் தோடுங்
கலிதருங் கடலின் வந்தார் காரிகை யவரு மன்றே

(அரும்பதங்கள்)

வீரியர்	-	வீரர்கள்
மலிதரும்	-	நிறைந்துள்ள
மணிப்புயம்	-	வைரம்போன்ற தோள்
நலி தரும்	-	துன்பத்தை விளைவிக்கும்
நஞ்சமல்	-	நஞ்சம் நெருப்பும்
கலிதரும்	-	ஒசையுண்டாக்கும் (இரையும்)
காரிகை	-	பெண்கள்

(பொழியும்)

யுத்த முரசொலியைக் கேட்டு வீரர்கள், தமது உள்ளத்தில்
மறைத்து வைத்திருந்த கொடுமையோடும் அழகிய தோள்களின்
பூரிப் போடும் துன் பத் ததயே விளைவிக்க வல்ல
படைக்கலங்களோரும் நஞ்சம் நெருப்பும் போன்ற கோபத்தோடும்
ஆரவாரிக்கும் கடல்போல வந்தார்கள். கூடவே பெண்களும்
திரண்டெடுமுந்தனர்.

போர்க்கெழுந்த நமுறாதின் படைகளின் வருணனை

- 11 குருத்துறும் யூக மைந்தர் கணிதவர் தேர்ச்சி வல்லோர்
பொருத்துறு நட்டார் பற்றார் போற்றறும் பதிகள் குழ
வருத்தமே கொள்வார்க் கதே வழியென் நரகத் தேகற்
குருத்தொடுந் தூத னென்ன வுவந்திறை யெழுந்தா னன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

கணிதவர்	-	சோதிடர்
பற்றார்	-	பகைவர்
நட்டார்	-	நண்பர்கள்

(பொழிப்பு)

அறிவு கொண்ட மக்கள், கணிதத்துக் கூறும் சோதிடர்கள், போர்ப் பயிற்சி பெற்றவர்கள், நெருங்கிய நண்பர்கள், படைவர்கள், போற்றப்படுகின்ற நகரத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் சூழ, பிறருக்குத் துன்பம் செய் வோருக்கு இதுதான் வழியென்று நரகத்துக்குச் செல்ல அழைப்பு விடும் தொதுவர் போல மகிழ்ந்து அரசன் எழுந்தரன்.

12. பேரியந் தவிழுஞ் சின்னம் பிலியு முழுவுந் தண்ணம் வாரியின் முழுக்க மென்னோ வாய்விடு மொருவன் றன்னன நேரோடும் பணிதி ரென்றே நிலைகொள் ராகி ஸின்னே வாருமென் றார்ப்பிற் பாய்மா வளைமுக நோக்க வன்றே

(அரும்பதங்கள்)

வாரி	-	சமுத்திரம்
பாய்மா	-	யானை

(பொழிப்பு)

12. பேரிகை (முரசு) தவில், சின்னம், பீலி, முழுவு, தண்ணம் (பறை) ஆகிய கருவிகள் சமுத்திரம் முழங்குவது போல ஒலித்தன. ஒருவனாகிய இறைவனை முறைப்படி பணிகின்ற கொள் கையில் நிலை பெற்றவராயிருந்தால். நீங்கள் இப்போதே பாய்ந்து வரும் வளைந்த முகத்தையடைய யானையை எதிர்த்து வாருங்கள் என ஆர்ப்பரித்து முழங்கினா.

13. வேம்பரி யனந்தங் காரின் வெற்பின மனந்தம் வன்னப் பைம்பொற்றே ரனந்த முத்தின் பாண்டில்க ளனந்தர் தண்ணம் பம்பிய குடையனந்தம் படர்கொடி யனந்தஞ் சாப மம்பின மனந்தஞ் சீற்ற மனந்தமே கொண்டா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

வேம்பரி	-	வேகமாகச் செல்லும் குதிரை
கார்வெற்பு	-	கரியமலை
பைம்பொற்றேர்	-	பசுமையான பொன்னாலான தேர்
முத்தின் பாண்டி	-	முத்துப்பல்லக்கு
தண்ணம்	-	குளிர்ச்சி
பம்பிய	-	பரந்த
சாபமம்பினம்	-	சபிக்கும் அம்புகள்

(யோழிய்பு)

13. வேகமாகச் செல்லும் குதிரைகள் ஏராளம். கரிய மலை போன்ற யானைகள் ஏராளம்; பசுமையான ஆழகுப் பொற்றேர் ஏராளம்; முத்துக்கள் பதிக்கப்பட்ட ஆலவட்டங்கள் ஏராளம்; குளிர்ச்சி பொருந்திய விரிந்த குடைகள் ஏராளம்; பறக்கின்ற கொடிகள் ஏராளம். இவற்றோடு படைவீரர்களின் சினமும் நிறைந்திருந்தது.
14. மனத்திடை யுன்னு முன்னர் வான்றிலை பறக்கும் பாய்மா விளைந்தென வளவில் வாது மள்ளர்க ஸிரைப்புந் தின்னை வனத்தடக்க களிறுஞ் சேனை மறிதிரை முழக்க மச்ச மகனத்தையுங் கொண்ட வெள்ள மணிநீக்கர் படர்ந்த தன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

இனைந்தென	-	இவ்வளவென்று
மள்ளர்கள்	-	வீரர்கள்
இரைப்பு	-	ஒசை
உன்னும்	-	நினைக்கும்

(பொழிப்பு)

14. மனத்தில் நினைக்கும் முன்னமே (மிக வேகமாக) வாளோக்கிப் பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகள் இவ்வளவு என்று அளவிட முடியாது. வீரர்களின் இரச்சலையும் வலிமையிக்க பெரிய யானைகளினதும் சேனைகளினதும், ஒலிக்கின்ற கடல்போன்ற முழுக்கத்தையும் பயத்தையும் கொண்ட வீரர்கள் கூட்டம் ஆழகிய நகரை நோக்கிச் சென்றது.
15. வானக மறைத்த நீண்ட வன்கொடி குடை மறைத்த மானவர் பாத நுண்டு சிருடர மறைப்பக் கையி னானுகு குந்தங் கோணங் கட்கமோ டம்பு பாலந் தாநுகு கத்ரக டோற்றத் தளத்தணி சென்ற தன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

வன்கொடி	-	வலிமையான கொடி
மானவர்	-	படைவீரர்கள்
துண்டுசிருடர்	-	துண் + தூசி + இருள் + தர
ஹானு	-	இறைச்சியை விரும்புகிற

குந்தம், கோணம், கட்கம், அம்பு, பாலம் (போராயுதங்கள்)

(பொழிப்பு)

15. வானத்தை நீண்ட வலிய கொடிகள் மறைத்தன. அக்கொடிகளைக் குடைகள் மறைத்தன. படைவீரர்களின் பாதங்களில் இருந்து எழும் நூண்மையான தூசிகள் இருள் தரும் வண்ணம் மறைத்து நின்றன. கையில் ஏந்தியுள்ள தசையை விரும்பிடும் குந்தம், கோணம், கட்கம், அம்பு, மழு போன்ற ஆயுங்களும் ஒளிவீசப் படைவீரர்கள் அணி போர்க்களத்தை நோக்கிச் சென்றது.

16. பந்தமே யிட்ட வாயும் பாவமே யிட்ட நெஞ்சீங்
தந்தமே யிட்ட வொட்டந் தழலதே யிட்ட கண்கள்
கந்தமே யிட்ட மற்றோள் கறுவதே யிட்ட துண்ட
மிந்தமேற் குறிப்பல் லாது வேறிலாக் கயவ ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

பந்தம்	-	நெருப்பு உமிழ்தல்
தந்தம்	-	பல்
ஒட்டம்	-	சபதம்
தழல்	-	நெருப்பு
கந்தம்	-	மலை
கறுவது	-	அகங்காரம் கொள்வது
துண்டம்	-	முகம்

(பொழுப்பு)

16. நெருப்பைக் கக்கும் வாயையும் வஞ்சகம் நிறைந்த உள்ளத்தையும்
வாயிலிருந்து வெளிப்படும் சபத மொழியும் நெருப்புப் பொறி சிந்துகின்ற
கண்களும் மலை போன்ற உருதியான தோள்களும் அகங்காரம் நிறைந்த
முகமும் தவிர வேறெந்தக் குறிகளையும் கொண்டில்லாதவர்களாக
அக்கயவர்கள் காட்சியளித்தார்கள்.

- 17 கண்ணனுங் கணனகொண்டாரும் கடுவெனு மயில்கொண்
[டாரும்
பண்ணனுங் குழல்கொண் டாரும் பருந்தன மலைகொண்
[டாரும்
வண்ணருந் தானன கொண்ட வளர்மதி குடையிற் ருண்டத்
தெண்ணனும் பெண்மான் கூட்ட மெழுந்தது பெருமா னோடே

(அரும்பதங்கள்)

கணன	-	அம்பு
கடு	-	கூர்மை, கடுமை
அயில்	-	பல்
பண்	-	சிழுங்கு
பருந்தனம்	-	பெரிய மார்பகங்கள்
துண்டம்	-	துண்டு

(பொழிப்பு)

7. கண்ணாகிய அம்பையும் கூர்மையான பல்லையும் செவ்வையாக முடிக்கப்பட்ட சூந்தலையும் பருத்த மார்பகங்களையும் கொண்டவர்களான, உடம்பில் வாசனை வீச்கின்ற மாண்போன்ற பெண்கள் கூட்டம். பல்வேறு பட்டகளும் ஏந்திச் சென்ற வர்மதிக் குடையின் கீழே தலைவனாகிய நம்ரூதுடன் சென்றது.

சந்திர வட்டக்குடையின் உள்ளே அளவுக்கதிகமாக (நம்ரூதுடன்) எழுந்தனர்.

எழுபது தோழரோடு போருக்கெழுந்த நபி

- 18 நன்னெறி வழியிலினின்று நாவலங் கொண்டு மிக்கிற றந்நெறி தகைமை பூண்ட தவத்தெழு பதின்ம ரோடு புன்னெறி நீத்தெ முந்து பொழிகதி ரென்னும் வள்ளன் முன்னெறி கொண்டு பேரி முழுக்கொடும் போந்தா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

நன்னெறி	-	நல்லவழி
நாவலம்	-	வாய்மை
புன்னெறி	-	தீயவழி

(பொழிப்பு)

18. தரும் வழியிலே நின்று. உண்மையைக் கைக்கொண்டு. விரும்பி ஏற்றுக்கொண்ட தமது நெறியிலே தகைமைபெற்ற தவத்தை உடைய எழுபது பேரோடு. தீய வழியில் நின்றும் நீங்கியவரும் சூரியனைப் போன்றவருமான (வள்ளலாகிய) இப்ராஹிம் நபியவர்கள் போகுக்கு எழுந்து சென்றார்கள்.

கையில் சபமணியும் வாயில் கலிமாவுமே கொண்ட அதிசய அணி

19. சருவந்தக் குடையுங் கையிற் சபமணி வேலு மெய்யிற்
பொருமந்தக் கவசத் தோடும் புதுமத யானை முன்னர்
வருமொழிக் கலிமா மாவும். வானவர் கொடி மாராயந்
தருமந்த வென்றி வல்லேன். நயயயனி கொண்டா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

சருவந்தம்	-	தலைக்கவசம்
சபமணி	-	தஸ்பீஹாமணி
கவசம்	-	பாதுகாப்பான ஆடை
கலிமா	-	சத்தியப்பிரமாணம்
வானவர்	-	தேவதூதர், மலக்குகள்

(பொழிப்பு)

19. தலையில் தலைப்பாகையாகிய குடையும். கையில் தஸ்பீஹ் மணியாகிய வேலும். மார்பில் பொருந்தியுள்ள கவசத்தையும், மதம் சிந்தும் யானையின் முன்னே தொடர்ச்சியாக மொழிகின்ற கலிமாவாகிய குதிரையும் உடையவராக (இப்ராஹிம் நபியவர்கள்) வானவர் மூலம் கொடியசைத்து வாழ்த்தை வழங்கும் வெற்றியையுடைய வல்லோனாகிய இறைவனின் கருணையையும் (தயை) பேராபரணமாக (அணியாக. அணிந்து கொண்டார்.

20. நிலைதருங் கொடியும் வெற்றி முரசமும் நிவர வள்ளல் கலைதரு மறிவின் மிக்க கணத்தொடுங் கவலை யுற்றார் மலைதர வள்ள மஞ்ச வானிச் முன்னிற் ரென்ன வலைதரு மரண் புறத்தே யடைந்தனி யணியி ணின்றார்.

(அரும்பதங்கள்)

நிவர	-	உயர்ந்த
கணம்	-	கூட்டம்

(பொழியு)

20. நிலைதரும் கொடியும் வெற்றி முரசம் விளங்க. வள்ளல் (இப்ராஹிம் நபி) கலைகளிற் சிறந்த அறிவுமிக்க தனது கூட்டத் தோடு, கவலை கொண்டிருந்தார். மலை முகட்டில் உள்ள மேகம் வானில் இடித்து மூழங்கியது போல ஒலிவரும் (படைகள் தங்கியிருக்கும்) அரணுக்குப் புறத்தே அடைந்து அணி அணியாக நின்றனர்.

அச்சிறிய குழுவை கொலைவெறியோடு எதர்த்து நின்ற நமுறைது

21. ஆடவர் மடவா ரின்ன வளவெனுங் கணித மில்லார் நீட்ரு நகரின் வாய ஸ்ரமடை திறந்தா லென்னப் பாடுறுஞ் சபதத் தோடும் பாவரண் புறத்தி செய்திக் கோடுறுங் குபிர் மன்னன் கொலையின்மேற் கருதி நின்றான்

(அரும்பதங்கள்)

கணிதம்	-	எண்ணிக்கை
மலை	-	அதை
கோடு	-	வளைந்த
குபிர்	-	நிராகரிப்போர்

(பொழுப்பு)

21. ஆண்களும் பெண்களும் இவ்வளவு என்று கணிக்க முடியாதவர்களாய் நீண்ட நகரின் வாயிலில், அணையை மீறிப் பாயும் வெள்ளம் போல, வஞ்சினெனக் சபதத்தோடும் பாதுகாக்கப்பட்ட அறத்தின் புந்ததே சென்று அடைந்தனர். அவ்வேளை ஏகத் துவத்துக்கு மாறுபட்ட சிலை வணக்கத்தைக் கொண்டவர்களின் மன்னானான நமுறைது கொலை வெறியோடு நின்றான்.

- பாதகன கணத்தி ஸோடும் பந்தமே கொண்டு நீற்ப
 22. பாதகன கணத்தி ஸோடும் பந்தமே கொண்டு நீற்ப
 நீநந் ஸெனியோர் ஸோக்கி நிவர்த்தி மின்ன லோடு
 சீதமைப் புயலின் மானார் செறிதரப் பொரத்த காவென் ரோ
 ரோதலி ஸிவரு நீற்ப வொருகுயின் ரோற்று மன்றே

(அரும்பதங்கள்)

பந்தம்	-	உறவு
சீதமை	-	குளிர்ச்சி
நிவர்	-	உயர்
குயின்	-	மழைமேகம்

(பொழுப்பு)

22. பாதகன் நமரைது படையுடன், நீதியும் நன்னென்றியும் கொண்டவர்களை (இப்ராஹிம் நபியின் படையினரை) நோக்கி நிற்க, உயர்ந்த மின்னலோடு கூடிய குளிர்ச்சி பொருந்திய மேகத்தை ஒத்த இப்ராஹிம் நபியவர்கள், நெருங்கி போர் செய்யத் தகாது என்னும் ஒலி கேட்க. அவ்வேளை மழைமேகம் ஒன்று தோன்றிற்று.

23. உள்ளகத் துறைந்தும் தோற்றா தொருபொரு ஸாய் ரூபா ஸெல
 ஹ்மூ ரூபா ரூபா ஸெல் கூவுவுக்கூஸ்ஸ்
 கெள்ளகத் தேவல் கொண்ட தேவருங் கரிய வண்ணக்
 கொள்ளகத் தீழந்த மேகக் குழவிகைப் புணித்தார் பின்னர்
 கள்ளகத் தவனி யீல்லாக காலினார் கும்நக கள்ளே.

ஏக்காட்டுக்கால்களிடையில்

(அரும்பதங்கள்)

தெள்ளகம்	-	தெளிவான மனம்
கள்ளகத்தவர்	-	வஞ்சக நெஞ்சத்தவர்

(பொழிப்பு)

23

நல்லடியார்களின் மனதில் நிறைந்து, எவர் கண்ணுக்கும் தோற்றாத ஒருவனாகிய வல்ல இறைவனின் ஏவஸைத் தம் தெளிந்த மனத்தில் கொண்ட தேவர், கரிய வண்ணங் கொண்டெழுந்த மேகக் கூட்டத்துக்குக் கட்டளையிட்டார். பின்னர், (கட்டளையிட்டதும்) மேகக் கூட்டங்கள் வஞ்சகம் கொண்டவர்களை (நமறாது, படையினரை) இருளாற் (காவினால்) சூழ்ந்து கொண்டன.

மின்னல் மின்னி இடியிடத்துக் கலக்க கொசுப் படை வெளிவந்து தாக்கியது

24. மின்னனுங் கண்க ஜோக்கி விரிந்தவா யிடியே கூவித் தன்னர் சென்ன நீருகும் தரணியே வெண்டு மீறு மொன்னை ரீவரென் நாயந்து வலியுறு மசக முற்றப் பன்னுளிப் படைக்கு மாங்கள் விடுத்தனன் படர்ந்த வானன்.

(அரும்பதங்கள்)

ஒன்னலர்	-	பகைவர்
மசகம்	-	கொசு
வானன்	-	இறைவன்

(பொழிப்பு)

- 24 மின்னென்னும் கண்களால் நோக்கி, விரிந்த வாயால் இடி இடித்தது (மேகம்) இறைவன் தன்னுடைய அரசான நீர் சூழ்ந்த பூமியிலே, முறை தவறி. தனக்கு மாறாக நடக்கின்ற பகைவர்கள் யார் யாரென்று தெரிந்து (தாக்குமாறு) வலிமையுள்ள கொசுப் படைக் கூட்டத்தை அனுப்பி வைத்தான்.

25. கொசுவின் கூட்டம் நமுறாதுடைய வீரர்களின் இரத்தங் குடித்து ஆண்மையை அழித்தது

என்டிசை படர்ந்த மேகத் திடைவரு மசகக் கூட்ட மண்டிய கயவ ராக்கை யடங்கலு நிறைந்து கூரின் மிண்டியற் றந்தங் கொண்டு வேணவை நெய்த்தோ ருண்ணத் திண்டிற லாண்மை வீரஞ் சென்றழிந் தேங்கி னாரால்.

(அரும்பதங்கள்)

மிண்டி	-	நெருங்கி
கயவர் யாக்கை	-	பகைவர் உடல்
வேணவை	-	பேராசை
நெய்த்தோர்	-	இரத்தம்

(பொழியு)

25 எட்டுத் திசைகளிலும் பரவியுள்ள மேகத் திடையே வரும் கொசுக்கூட்டங்கள். நெருங்கி நிற்கின்ற வஞ்சகர்களின் உடம்பு முழுவதும் மொய்த்து. கூர்நிறைந்த கொடுக்குகளினால் பேராசை கொண்டோரின் இரத்தத்தைக் குடிக்க, மிக வலிமை பொருந்திய ஆண்மையும், வீரமும் அழிந்து மறைய, ஏக்கங் கொண்டு நின்றார்கள்.

26. பலர் மாள எஞ்சியோர் அஞ்சியோடினர்

குருநினம் பொழியும் துள்ளல் களைக் கூறுவது குடித்து கூடிட தோட்ட மன்றி யோட்டு முரப்பொடுங் கடிப்பிற் றட்டும் பேரிடத் தோடு மாண்டா ரெண்ணிலர் பிரிந்து மற்றோர் சேரிட நடுக்கி னோடுந் தெரிந்துழன் றலைவா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

துள்ளல்	-	கொசு
உரப்பொடு	-	வலிமையோடு
பேரிடம்	-	பேராவி

(பொழியு)

26 கரிய மேகக் கூட்டங்கள் சொரியும் கொசுக்கள் வஞ்சக எண்ணம் கொண்டோரைச் சேர்ந்து, ஓரிடமன்றி எல்லா இடத்திலும் வலிமையோடு கடிக்கவும் பெருஞ்சத்தத்தோடு எண்ணிடங்காதவர் மாண்டனர். எஞ்சியோர் சேரவேண்டிய இடந்தெரியாது நடுநடுங்கிக் கொண்டு அலைந்து திரிந்தனர்.

கொடை நாயகரின் சிறப்பு பேசல்

27 இயலணி யிசுமாயீல் சொல் வியைப்பதுல் காதி றென்போர் வயழுந் துணைக பீபு முகம்மதின் கிருபை கொண்டோர் பயனுற வெறுமை நெங்கும் பான்மையொத் தெழிலி பெய்த மயனுறுங் கொதுக்கிற் காற்றா மருவல ரிந்தா ரன்றே.

(ஆரும்பதங்கள்)

வயம்	-	வெற்றி
வெறுமை	-	வறுமை
எழிலி	-	மேகம்
கொதுகு	-	கொசு
மருவலர்	-	பகைவர்கள்

(பொழியு)

27 ஆழகு நிறைந்த இஸ்மாயில் என்று சொல்லப்படுகின்ற அப்துல் காதிர் என்பவருக்கு வலிமையைக் கொடுக்கின்ற துணையாக இருந்த, கயிழுமகம்மது என்பவருடைய (அன்பையும்) கருணையைப் பெற்றவர்கள் நன்மை பெற, வறுமை நீங்குவது போன்ற தன்மையையொத்த மேகமானது, பொழிந்த கொசுக் கூட்டத்திற்கு தாங்காது பகைவர்கள் சிதறி ஒடுங்கார்கள்.

நபிக்குத் தீ வளர்த்தோர் தம்மைக் கொசுக்களிடமிருந்து காக்கத் தீ வளர்த்தனர்

28. செந்தழு னபியார்க் கென்றார் தவினை யாள ரஞ்சி மைந்தழிந் தவரு மற்று மணையிட மறுகு காண முந்தினர் சிலர்வெந் தேயே யுவப்பொடுந் தேண்டித் தேண்டித் தந்தமர்க் கெல்லாங் காண்பான் றவக்கமுற் றொளித்தா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

மைந்தழிந்து	-	வலிமை அழிந்து
மறுகு	-	வழி
தேண்டி	-	தேடி
தவக்கம்	-	வாட்டம்

(பொழியு)

28. செந்தெந்துபு இபுறாஹீம் நபிக்கஞ்சு என்று கூறியவர் களாக தீவினையாளர்கள், பயந்து தம் அழகு, அழிய தம் இருப்பிடங்களைச் சென்றடைய முந்தினர். சிலர் வெம்மையான நெநுப்பையே விருப்பத்தோடு தேடித் தேடி அதுவே தத்தமக்குப் பொருத்தமெனக் கண்டு துன்பற்று ஒளித்தனர்.

என்ன செய்தும் தப்ப முடியாது நிலைகுலவைந்த எதிரிதங்

29. உள்ளறை புதுந்துஞ் செந்தப் பொலிவுற வொருங்கு பெய்துந் தளஞ்சாப் புதையிற் ரத்த மறைதலே தாக்கு வேந்தன் கொள்ளந்தே அகாய் கத்தின் கூர்ராடு மசகக் கூட்ட மள்ளிய வுயிர்கள் வாய்கை யலைக்குலை கொள்வி ழரான்னார்.

(அரும்பதங்கள்)

அகாயகம்	-	நகம்
அலை	-	அசைவ
ஞலை	-	நடுக்கம்

(பொழிப்பு)

29. (வீட்டின்) மறைவிடங்களுக்கும் சென்றனர். சிலர், செந்தெருப்பைச் சார்ந்தனர். சிலர் எதிரிகளைத் தாக்கும் மன்னன், குறைவடையாத புகையிலே மறைந்துகொள்வான். சூர்கள் நிறைந்த கொடுக்கினால் கொசுக்கூட்டங்கள் உயிர்களை எடுக்க, வாய், கை நடுக்கமுற்றுச் சிதைந்து போனார்கள். (பன்கவர்கள்)

கொசுக் கூட்டத்தின் தாக்குதலுக்கஞ்சி மன்னனும் ஓடினான்

30. வெம்படை யெற்று சென்னி விளங்குபொன் முடியும், தாழ்த்துச் செம்படை விடுத்துக் கால்கை திடுத்தொடு நடுக்கல் கொண்டு குமியிய சீற்ற மாற்றுக் கைமையிற் குனிந்து பின்ன ரம்புயன் மசுகத தாக்கி னரசனு மேடு னானால்

ஓடினான்

(அரும்பதங்கள்)

சென்னி	-	தலை
கைமை	-	ஆற்றாமை

(பொழிப்பு)

30. கொடிய ஆயுதங்களை ஏறிந்து, சூடியுள்ள பொற் கிர்டமும் கீழே போட்டு, செம்மையான ஏனைய ஆயுங்களையும் வீசிவிட்டு, கை, கால்கள் பயத்தினால் நடுங்க, நிறைந்த சீற்றத்தை அடக்கி, குனிந்தபோது அவனது அழகிய தோள்களில் கொசுக்கள் தாக்கவே அரசனும் ஓடினான்.

படைப்பினம் அனைத்தும் வாழ்த்த வெற்றி வாகை பூண்டு திரும்பிய நபி

31. வானுறு மரர் வாழ்த்த மருங்குறுந் தவத்தோர் வாழ்த்தக்

வூச் சுல் ஸ்தார் நி கோட்டு ஒன்று கூவகூவு
 காலுறும் விலங்கும் புள்ளங்கும் கணிதமி லுயர்கள் வாழ்த்த
 மானமுந் தீறமு மான்னமை மெந்துடன் வாகை பூண்டு
 தீனெனு முழக்கத் தோடுந் திருநபி யகத்திற் புக்கார்.

(அரும்பதங்கள்)

அமரர்	-	தேவர்
மருங்கு	-	பக்கம்
கான்	-	காடு
வாகை	-	வெற்றி
அகம்	-	வீடு

(பொழிய்பு)

31. வானிலுள்ள மலக்குகளும் தம்மிடத்து இறைவிச்வாசத்தைக் கொண்ட தவத்தோரும் வாழ்த்த காட்டிலே வாழும் விலங்குகளும், பறவைகளும் என்னந்ற ஏனைய உயிர்களும் வாழ்த்த (இப்ராஹிம் நபி அவர்கள்) மானமும் வீரமும் ஆண்மையும் பொருந்திய ஆடகுடன் வெற்றி வாகை சூடு தீனெனும் முழக்கத்தோடு வீட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

8. தேவ கிருபையை முன்னிட்டு வாழும்...

கிழவி செத்தது விசேஷமில்லை ; சாகு முன்னர் நடந்த சிறு சம்பவம்தான் விசேஷம்.

செத்த வீட்டுக்கு வந்திருப்பவர்கள் எல்லோரும் அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றியே பேசுகிறார்கள்.

சவத்துக்குத் தலைமாட்டில், கால் நீட்டியிருந்து, சிற்றுரலில் வெற்றிலை துவவத்து வாய்க்குள் அடக்கிக் கொண்டு, மாணிக்கம் பாட்டி, ஆப்பாழுதுதான் வந்த செல்லம்யாவுக்கு, அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறாள்.

கிழவியின் தூரத்துப் பேர்த்தி புஷ்பம். அந்தச் சம்பவத்தை

நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு மனச ஆறவில்லை.

பந்தலுக்குள் உட்கார்ந்திருக்கும் செல்லம்மாவின் புருஷனும் அந்தக் கதையைத்தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

“எப்பவும் இப்படித்தான் ; ஆரு செத்தாலும் சாகு முந்தி விசேஷமான காரியம் ஏதும் நடக்கும்.”

சட்டம்பியர் தத்துவம் பேசுகிறார்.

* * *

கரம்பன் செவத்தியார் கோயிலடி வாசிகளுக்கு அந்தோக் கிழவி ஒரு ஸ்தாபனம் - கோயில், சிற்றமார் மடம், கூப்பன் கடைமாதிரி.

ஏரம்பு பரம்பரை, யார் கூட்டம்? ஞானப்பிரகாசம் வீட்டுக்காரர் எந்தப் பகுதி?

அந்தோக் கிழவியைக் கேட்க வேணும்.

கரம்பனில் முதற் குடியேறிய கூட்டம்?

அந்தோக் கிழவியைக் கேட்க வேணும்.

அந்தோக் கிழவி ஒரு ஸ்தாபனம்தான் !

அந்தோக் கிழவி தரும் தகவல்களுக்கு ஆதாரம் கிடையாது; அதேபோல அதுக்கு வயச என்ன என்பதற்கும் ஆதாரம் இல்லை.

எப்பொழுதோ ஒருகால் ஊர்காவற்றுறையில் பெரும் புயல் அடித்து வெள்ளம் பனையளவுக்கு உயர்ந்ததாம்; அப்போது கிழவிக்கு ஒரு வயசாம்

ஆனாலும் நேற்றுவரை கரம்பனில் பழுத்த பழமாக இருந்த ஒரேயொரு ஆத்மா அந்தோக் கிழவிதான்.

ஆறு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகும் பேறு கிடைத்தாலும் கடைசிக் காலத்தில் அதைக் கவனிக்க ஒருவரும் இல்லை. பிறந்த குழந்தைகளில் ஐந்தையும் என்ன தடுக்கோடு தூக்கிப் போய்விட்டான். ஆறாவது ஒரு பையன். சின்ன வயசிலேயே வீட்டை விட்டு ஒடிவிட்டான்!

மூன்று நாலு வருவங்களுக்கு முந்தி அவன் திடீரன்று வீடுதேடி வந்தான். “ஆச்சி எப்படிச் சுகம்?” என்று விசாரித்தான். இரண்டு நாள் கிழவியோடு தங்கினான். “அது செய்வேன், இது செய்வேன்” என்று புழக்கினான். மூன்றாம் நாள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய்விட்டான்!

“புட்டு அவிச்சாக்சடா மோனே! போய் மூஞ்சியைக் கழுவிற்றுவா!!”

“எனக்குப் பறங்கறிச் சட்டிக்குள்ள போட்டு கைச்சிற்று ந் சாப்பிடு. நான் ஒரு ஆளைப் பாத்திற்று வரவேணும்.”

கிழவிக்கும் மகனுக்கும் நடந்த கடைசிச் சம்பாஷணை இதுதான்.

வந்தான்- போனான்; மின்னிவிட்ட மாதிரி.

கறிச்சட்டியும் பிட்டும் இரண்டு நாளாகக் கிடந்து நாறின.

மூன்றாம் நாள் தபாற்காரச் சங்கரப் பிள்ளை சொல்லித்தான் கிழவிக்கு விஷயம் தெரியும்.

“அவசரமாகத் தந்தி வந்து போற்றாக உன்ற மகன் உன்னட்டச் சொல்லச் சொன்னார் ஆச்சி. போய்க் காயிதம் போடுவாராம்.”

“காயிதமா போடுவாராம். அவன்ற ஆள்ப்பேருக்குப் போடச் சொல்லு. புழுக்கைப் பயலுக்கு வந்து சொல்லிற்றுப் போக நேரமில்லை. அது சரி, அவன்ற அப்பனும் இப்படித்தானே ஒடிப்போனவன்.”

ஏமாற்றம், ஆத்திரம், விரக்தி, தனிகம் உணர்வு அத்தனையும் ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டி மோதிக் கண்டத்தைப் பினிக்க, கிழவிவேப்ப மரத்து நிழவில் இருந்து தன்னுள் முனகுகிறது.

ஆனாலும், மறுநாள் முதல் தினமும் அந்த வேப்ப மரத்தடியில் தபாற்காரனைக் காத்திருக்கும்.

காகிதம் போடுறன் என்று சங்கரப்பிள்ளையட்டச் சொல்லீற்றுப் போனானாமே.”

வேப்ப மர நிழல் கிழவியின் பேச்சுக்குத் தலையசைக்கும்.

“எனக்குக் காயிதம் இருக்கா தம்பி?”

“இல்லையாச்சி.”

ஒரு நாள்!

“காயிதம் இல்லையா தம்பி?”

“இல்லையாச்சி.”

ஒரு வாரம்!

“காயிதம் இல்லையா தம்பி?”

“இல்லையாச்சி.”

ஒரு மாதம்!

“ஒன்னுமில்லையாடா மோனே”

கொஞ்சம் சொந்தம் கொண்டாடி, பணிவாகக் கேட்டால் சங்கரப் பிள்ளை கொடுத்து விடுவான் என்ற நப்பாசை.

“இல்லையாச்சி.”

மேலும் சில மாதங்கள்!

“இல்லையா மோனே?”

“இருந்தா தராமல் விடுவா? கும்மா அலட்டுறியே.”

காலம் போகிறது’

“ஆரு? சங்கரப்பிள்ளையா? காயிதம் இல்லையா மோனே?

கிழவிக்குப் பார்வை மங்கிவிட்டது. சைக்கிளில் போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் எல்லோரிடமும் “காயிதம் இல்லையாடா மோனே?”

சங்கரப் பிள்ளைக்கும் அலுத்துவிட்டது. கிழவியின் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்வதில்லை.

வேப்ப மர நிழல்தான் கிழவிக்குத் தஞ்சம்.

ஓரு நாள் மர நிழலிற் கிழவியைக் காணோம். அன்றாடம் தரிசித்த கோயில் காணாமல் போய்விட்ட மாதிரி இருந்தது சங்கரப் பிள்ளைக்கு. பழக்கத்துக்கு மனிதன் எப்படி அடிமையட்டு விடுகிறான்!

ஓரு நாள் - இரண்டு நாள் - மூன்றாம் நாள்.

சங்கரப் பிள்ளைக்கு என்னவோ போலிருந்தது. சந்திக் கடைச் சூசைப் பிள்ளையிடம் விசாரித்தான்.

“குகமில்லையாம்” என்று பதில் கிடைத்தது.

கிழவியின் கொட்டில், கடைக்குப் பின்புறம். படலையைத் திறந்து, உள்ளே சென்று சைக்கிள் மணியை ஒலித்தான். பதில் இல்லை.

தொப்பியைக் கழற்றிச் சைக்கிள் கைப்பிடியில் மாட்டு விட்டுக் குளிந்து நுழைந்தான்.

வெறுந் தரையில் விரித்த சேலைத் தலைப்பில் கிழவி கிடக்கிறது. பக்கத்தில் மண்ணிக் காப்பியுடன் சிரட்டையொன்று. மோப்பம் பிடித்து வந்த எழும்புப் பட்டாளம், முதலில் சிரட்டையைச் சுற்றி முகாம் அடிக்கத் தொடங்குகிறது.

“ஆச்சி” என்று பலமாகக் கூப்பிட்டான் சங்கரப் பிள்ளை. பதில் இல்லை.

தொட்டு அசைத்தான்.

“ஆரது” என்ற முனகல்.

“நான்தான். சங்கரப்பிள்ளை.”

கண்விளாக்கு, எப்படித் திடீரெனப் பிரகாசித்ததோ!

“காயிதமா?” என்றாள் கிழவி, எழுந்து உட்கார முயன்றபடி.

சங்கரப்பிள்ளை, குரல் வளைக்குள் ஏதோ ஒன்று அடைத்துக் கொண்டது போன்ற உணர்வுடன் கிழவியை எழும்ப விடாமல் படுக்கவைத்து விட்டுப் பேசாமல் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். கடைக்காரச் சூசைப் பிள்ளையிடம், கிழவியை யார் பராமரிக்கிறார்கள் என்று விசாரித்தான்.

அடிக்கடி கிழவியைப் போய்ப் பார்த்தான்.

“எடி புள்ளி, காயிதக்காரன் போவான் பாரடி” என்று கிழவி அடிக்கடி பிதற்றிக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு மூன்று நாட்களாகக் கிழவியின் பிதற்றல் அதிகரித்து விட்டது. குலைப்பலும் உதறவும்; சன்னியாம்!

சூசைப்பிள்ளையின் மனனவி செவத் தியார் கோயில் உபதேசியாரிடம் போய்ச் சொன்னாள். சுவாமி வந்து ‘அவஸ்தை’ கொடுத்தார்.

“காயிதக்காரன் பாரடி”

சங்கரப்பிள்ளை தினமும் வெறுங் கையாக வந்து போகிறான்.

“காயிதக்காரன் போவான் பாரடி.”

அயல் வீட்டுக்காரர்கள் எல்லோரும் கிழவியைச் சுற்றியிருந்தனர்.

“கிழவி இரண்டு நாளாய் இழுத்துக் கொண்டு கிடக்குது. செவன் போக இவ்வளவு நேரம் பிடிச்சதை நான் எங்கேயும் காணேல்ல.”

“என்ன பேச்சடி செல்லம்மா? போற நேரம் வரமுந்தி உயர்போக முடியுமா? மகன்ற காயிதம் கண்டு தான் கிழவிக்குச் செவன் போகும்போல இருக்கு.”

சங்கரப் பிள்ளை, பெண்டுகள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டுப் போகிறான்.

மறுநாள் விடிந்து விட்டது.

“காயிதம் வரும் பாரடி” என்று பாதாளத்தில் இருந்து அடிக்கடி கேட்கிறது.

சங்கரப்பிள்ளை, காயிதம் விநியோகிக்கும் நேரம், பரபரப்போடு கிழவியின் குடிசைக்கு வருகிறான். தன் காயிதக் கட்டிலிருந்து குடிதம் ஒன்றை எடுத்துக் கிழவியின் கைக்குள் வைக்கிறான்!

“மகன்ற காயிதம் ஆச்சி.”

கைகால்கள் பதற, கண்கள் நீரைச் சொரிய, முகம் ஆனந்தத்தால் பிரகாசிக்க, கிழவி, நீரில் மூழ்கித் தத்தளிப்பவன் தும்பைப் பிடிப்பது போலக் குடிதத்தைப் பற்றினாள். கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

ஒரு சில நிமிஷங்கள், சகிக்க முடியாத அமைதி.

குடிதம் கிழவியின் கையில் இருந்து நழுவிக் கீழே விழுகிறது.

மாணிக்கம் பாட்டி கிழவியின் கண்களையும் வாயையும் பொத்துகிறாள்.

மற்றுப் பெண்கள் ஒருவர் தோன் மேல் ஒருவர் கை மாட்டி, சக்கர வியூகம் போட்டுக் குந்துகிறார்கள்.

“என்னைப் பெத்த பாக்கியமே.....”

முதலில் ஒரு தனிக்குரல்.

கண்டியில் காத்தடிக்க-

என்ற ராசாத்தி இஞ்சை -

கைவிளக்கு நூந்ததனை”

பிலாக்கணம் தொடங்கிவிட்டது.

குசைப்பிள்ளையின் மனைவி மெல்ல எழுந்து புருஷனின் கடையிலிருந்து வெற்றிலை பாக்குக் கொண்டுவரப் போகிறாள்.

கோயில் மணிக்குச் சொல்ல செல்லம்மாவின் புருஷன் விரைகிறான்!

குசைப்பிள்ளை கிழவியின் மகனுக்குத் தந்தியடிக்கப் போகிறார்.

“ஆர் செத்தது?”

“உந்த அந்தோக் கிழவி”

*

*

*

மகன் வரகைவைப் பார்த்து, சவம் எடுப்பது தாமதமாகிறது.

குசைப்பிள்ளை அடித்த தந்திக்குப் பதிலுமில்லை மகனையுங் காணோம்.

“சன்னியாய்க் கிடந்த கிழவி! சுறுக்கு எடுக்க வேணும்.”

வந்திருப்பவர்கள் அலுத்து விட்டார்கள். அவர்களின் பொறுமை சோதனைக்குள்ளாகிறது.

பந்தலின் ஒரு மூலையில் சாய்ந்திருக்கும் சங்கரப்பிள்ளையை நோக்கிச் குசைப்பிள்ளை வருகிறார். ஒதுக்குப் புறமாக அழைத்துப் போகிறார்.

“கிழவியட மகன்ர விலாசமென்ன? அந்தக் காயிதத்தைக் காணயில்ல. நான் சும்மா தந்தியடிச்சன் என்டு சொல்லேற்றன்.”

“எனக்குத் தெரியாது குசைப்பின்னள், மகன் காயிதம் அனுப்பயில்ல. அது என்ற வேலை.”

குசைப் பின்னள் ஒரு கணம் திகைப்படைந்து நிக்கிறார். பிறகு சமாளித்துக் கொள்கிறார்.

“ஆமோ?”

குசைப் பின்னள் உள்ளே போகிறார். “அவன் இனி எங்கே வரப் போறான். சவத்தை எடுப்பம்.” என்று உரத்துச் சொல்கிறார்.

பறை முழங்குகிறது.

சவம் புறப்படுகிறது.

குழந்தை ஒரு தெய்வம்
காவலூர் இராசதுரை
தமிழ்ப்புத்தகாலயம் சென்னை
1958

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. அந்தோக் கிழவிக்கும் மகனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த கடைசிச் சம்பாஷணை எது?
2. “அவசரமாகத் தந்தி வந்து போறதாக உன்ற மகன் உன்னட்டச் சொல்லச் சொன்னார் ஆச்சி.” என்ற செய்தியைக் கிழவிக்குச் ச் தபால்காரர் சொன்னதும் கிழவிக்கு உண்டான மன உணர்வு யாது?
3. நோய்வாய்ப்பட்ட கிழவி அடிக்கடி பிதற்றிக் கொண்டிருந்த வசனம் யாது?

4. ஒவ்வொரு நாளும் கிடத்து வருவதைக் கிழவி எதிர்பார்த்து இருந்தமை எதனை எடுத்துக்காட்டுகிறது?
5. அந்தோக் கிழவி தேவகிருபையை முன்னிட்டு வாழ்ந்தாள் என்பதற்குத் கைதயிலிருந்து ஒர் உதாரணத்தை எடுத்துக் காட்டுக.

9. இரட்சணிய யாத்திரீகம்

(அறிமுகம்)

ஜோன் பனியன், என்பவர் ஆங்கில மொழியில் எழுதிய “மோட்சப் பயணம்” (Pilgrim’s Progress) என்னும் நூலை முதல் நூலாகக் கொண்டு தமிழில் எ. ஏ. கிருஷ்ண பிள்ளை என்பார் எழுதிய காப்பியமே இரட்சணிய யாத்திரீகம்.

இக் கதையில் உலகியல் ஆசாபாசங்களில் மூழ்கிக் கிடந்த ஆத்துமவிசாரி என்னும் உண்மைக் கிறித்தவன் ஒருவன் இறைவனின் நற்செய்தி கிடைக்கப் பெற்று மோட்சப் பயணத்தைத் தொடங்குகிறான். இவனது பயணம் இடருக்குமேல் இடரைத் தரும் ஒரு பயணமாகவே அமைகிறது. அப்போது அவனுடைய வழியில் வந்த குருவானவரான நற்செய்தியாளர் அவனை நல் நெறியில் வழிப்படுத்துகிறார்.

அந்தக் குருவைச் சந்தித்தபோது ஆத்தும விசாரிக்கு (ஆன்மிகனுக்கு) அவர் செய்கின்ற உபதேசம் பற்றியதே குருதரிசனப்படலம்.

குருதரிசனப் படலம்

1. வித்தக வாத்தும விசாரி யிவ்வணம்
தத்துற லடைந்துயீர தன்னை நாடியிங்
கெம்த்திடு முடலென வினைந்து சில்பகல்
மத்தரிற் கழித்தன னாரன்டொர் வைகல்வாய்.

(பொ-ரை) னானமுள்ள ஆத்தும விசாரியானவன் இவ்வண்மைக்குச் சஞ்சலமடைந்து நித்திய ஜீவனை நாடி இங்கே களைப்புற்ற சர்ரம் என்று சொல்லும் வண்ணம் சிலநாள் பயித்தியகாரனைப்போல் கழித்தான். அவ்விடம் ஒரு நாளில்,

2. தண்ணெளி தயங்கிய முகத்துத் தாமரைக் கண்ணினை மல்கிய கருணை காட்டிட உண்ணிறை யன்புமிக் கொழுகிற் ரென்னவே வண்ணவான் மொழிச்சுவை யமிர்து வார்ந்துக.

(பொ-ரை) குளிர்ச்சி பொருந்திய கிருபை விளங்கின முகத்தினிடத்தே தாமரை மலர்போல் அழகிய இரண்டு கண்களும் நிறைந்த கருணையைக் காட்டிட, இருதயத்தில் நிறைந்த அன்பானது பொங்கி வழிந்து ஒழுகிற்று என்னும்படி அழகிய மொழிச்சுவையாகிய அமிர்தம் வடிந்து சொரிய,

3. எண்ணருந் துயர்க்கெலா மிறுதி காட்டுமெய்ப் புண்ணிய முருக்கொடு பொலிந்தி லங்கிய வண்ணமென் றணர்வுளார் மனங்க ஸிப்புற நண்ணின ஷிருஞ்சவி சேஷ நாமத்தன்.

(பொ-ரை) எண்ணுதற்கரிய துயரங்களுக்கெல்லாம் அழிவைச் செய்யக் கூடிய மெய்ப்புண்ணியமே ஒருருவெடுத்து மிகவும் விளங்கிய வடிவம். இதுவோவென்று உணர்வுள்ளவரெவரும் மனமகிழ், கவிசேஷகள் எண்ணும் பெரிய நாமத்தையுடையவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். ~

4. உருகிமெய் விசாரியை யுற்று நோக்கினின் தருகணைந் தியாரைந் யவலிக் கின்றன பெருகுமித் துயருனக் குற்ற பெற்றியென் தீருகவில் சிந்தையாய் செப்பு கென்றனன்.

(பொ-ரை) அவன் மனம் இளகி உண்மையான ஆத்ம விசாரியை உற்று நோக்கிச் சற்றுநின்று அருகிற்சென்று நீ யார்? ஏன் வருந்துகின்றாய்? பெருகிக்கொண்டிருக்கின்ற இத்துயரமானது உன்னிடத் துவந்த தன்மை யென்ன? மாறுபாடுல் லாத சிந்தையையுடையவனே, இவற்றை எனக்குச் சொல்லுக, என்றான்.

5. ஜூயகேள் நாசதே சத்த னாங்கமர்
வெய்யரில் வெய்யன்யான் வெகுளித் தீவிழுந்
தொய்யென விவண்ணலா மொருங்க விந்தபின்
மெய்யுற வருநடுத் தீரவை வேந்தனால்.

(பொ-ரை) ஜூயனே கேள்! நான் நாசதேசத்திலிருக்கின்றவன்.
அங்கே சஞ்சரிக்கின்ற கொடியர் யாவருள்ளும் கொடியவன் யான்.
கடவுளுடைய கோபாக்கினியானது விழுந்துஇவ்விட மெல்லாம்
மெதுவாக ஒருங்கு அவிந்த பிறகு பரலோக ராஜனால் நியாயத்தீர்ப்பு
மெய்யாகவே வரும்.

6. ஆயிடைக் கருணைவேந் தாணை மீறிய
தீயரைத் தீச்சிறைப்படுத்தல் திண்ணமென்
ஷேயுமிச் சுருத்தூ லியம்புகின்றதை
ஆயவித் துயர்க்கட ஸமிழுந்தி னேனாரோ.

(பொ-ரை) அவ்விடத்தில், கருணை வேந்தனானவர் தமது
ஆணையை மீறிய தீயவர்களை அக்கினி நரகத்துர்ச்சுள் தள்ளுதல்
திண்ணமென்று பொருத்தமுடைய இச்சுருதி நூல் இயம்புகின்றதை
ஆராய்தலினால் இந்தத் துயர்க்கடவுள் அமிழுந்தினேன்.

7. நன்றிகொன் றிறைவனை மறந்து நாடொறும்
புன்றொழில் புரிந்துவீண் பொழுது போக்கிய
வன்றலைப் புலையனேன் மருவு தண்டனைக்
கின்றுநின் றிரங்குவ தியாவ தாங்கொலோ.

(பொ-ரை) நன்றித் துரோகஞ்செய்து இறைவனை மறந்து-
நாடோறும் இழிந்த காரியங்களையே செய்து வீண்பொழுது போக்கிய
கொடிய புலையனாகிய நான் வருகின்ற தண்டனைக்கு எதீர் நின்று
இன்றைக்கு மனஸ்தாப்படுகின்றது என்ன காரணம்பற்றியோ?

8. சாகவு மனமிலைத் தண்டனைக் கெத்தி
போகவுந் துணிவிலைல்ப் புற்றது ஓாரைப்போல்
ஏகவும் புகவிலை யீடு செய்யவோர்
பாகமும் பலமிலைப் பதைக்கின் ரேனென்றான்.

(பொ-ரை) சாகவும் மனமில்லை, தண்டனைக்கு எத்ர நோக்கிப்
போகவும் துணிவில்லை. புற்றதுள்ளாரைப்போல் விட்டுப்போகிறதற்கு
வேறு புகவுமில்லை. இதற்கு சடு ஏதாவது செய்யலாமோவேன்றால்
அதற்குச் சிறிதும் பலமில்லை. ஆகையால் நான் பதைக்கின்றேன்
என்று சொன்னான் ஆத்தும் விசாரி.

9. அஞ்சவி சேஷனீ யறைந்த யாவையும்
வஞ்சமின் றண்மையே மருவு மிம்மையில்
எஞ்சுறா வேதனை யினைதல் கண்டுமேன்
அஞ்சுதி சாவதற் கணமதி கூறெனா.

(பொ-ரை) நீ சொல்லிய யாவும் வஞ்சனையில்லாதன, அவை
உன் மையே, நிகழுகின் ற இம் மையில் குறைவுபடாத
வேதனையுண்டாகின்றதைக் கண்டும் சாவதற்கேன் பயப்படுகின்றாய்?
இது இவ்வாறு பொருந்தியிருப்பது ஏன் என்று கூறுவாயாக என்று
அழகிய கவிசேஷகன் கேட்க,

10. ஜென்மாட் டெடாடங்கியான் செய்த தவினை
என்முது குறுக்குற விறுத்த தாற்புலைக்
கண்மிகள் குழுமத்தைக் கடற்கி டங்கிடை
அம்மையிலுமிழ்த்துமென் றஞ்சு கின்றனன்.

(பொ-ரை)) ஜென்ம நாட்டெடாடங்கி யான் செய்த தவினைகள்
என் முதுகுவருந் தும் படியாக அங்கே தங்கினதால்
புலைத்தன்மையையுடைய பாவக்ரமிகள் கூடியிருக்கின்ற அக்கினிக்
கடற்கிடங்கில் என்னை மறுமையில் அமிழ்த்துமென்று அஞ்சுகின்றேன்.

11. பலக்கலை கற்றுணர் பரம யோகியில்
வுலகமன் னவரெமை யொறுத்தற் கஞ்சகும்
நிலவுல கியாவையு நிறுத்த நீதிமன்
அலகறு தண்டனைக் கஞ்சிடேங் கொலோ.

(பொ-ரை) பல வேறு சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்த பரமயோகி,
இவ்வுலக மன்னவர் எமைத் தண்டிக்கிள்றாதற்கு அஞ்சகிள்றோம்,
ழூலோக மனைத்தையும் நிலைநிறுத்திய நீதிமன்னனுடைய அளவற்ற
தண்டனைக்குப் பயப்படமாட்டோமா?

12. இனையசிந் தனையென திதியத் தூன்றலால்
வனைபொலன் கழலினாய் வருந்து வேனென
அனையவை யறிந்தடுத் தவர்க்கு நன்மையே
நினைகவி சேஷலு நிகழ்த்து வானரோ.

துவி ஏதாவது?

(பொ-ரை) வீனையப் பெற்ற பொன் னாலாகிய
வீரக் கழலையுடையவனே! இத் தகைய சிந்தனைகள் எனது
ஹிருதயத்துள் ஊன்றியிருத்தலால் வருந்துகிள்றேன் என்று ஆத்தும
விசாரி சொல்ல, அவற்றையறிந்து புறத்தியாருடைய நன்மையையே
எப்பொழுதும் நினைக்கின்ற கவிசேஷக்கனும் கூழ் வருமாறு கூறுவான்.

13. நன்றாநன் றுன்னிலை நாச தேசத்து
நின்றுநின் றித்துணை தாழ்த்த னிதியோ
பொன்றிடர் வருமுனம் புகலி டம்பெறச்
சென்றிடா திவணுமல் சிந்தை யென்னென்றான்.

(பொ-ரை) உனது நிலைமை மெத்த நன்றாயிருக்கின்றது! நீ
நாசதேசத்தில் இவ்வளவு தாமதித்து நிற்றல் நீதியோ? கொல்லத்தக்க
துங்பம் வரு முன்னேன் அடைக்கல ஸ்தானத்தைத் தேடிச் சென்றிடாமல்
இவ்விடத்தில் சுற்றித் தீரிகிற சிந்தை என்ன என்றான்.

14. உய்வழி யிதுவிதென் ரும்ரும் பல்வழி
பொய்வழி யவ்வழி போகு வேனாலன்
தெய்வநா யகன்திரு நகர்க்குச் செல்வழி
எவ்வழி யவ்வழி யின்னுந் தேர்க்கேலன்.

(பொ-கர) இரட்சிப்பின் மார்க்கம் இது இது என்று புவியோர் கலங்குகின்ற பல வழிகள் பொய் வழிகள். அவ்வழிகளில் நான் செல்லமாட்டேன். தெய்வநாயகன் திருநகர்க்குச் செல்லுகின்ற வழி எவ்வழி? அவ்வழி எது என இன்னும் நான் அறியேன்.

15. ஆதியான் றிருநக ரடுக்குஞ் ஜீவநற்
பாதைந் யறிதியேற் பக்ர்தி யாலென
வேதியர் குரவனை வினாவி ணானவன்
ஒதுவல் கேட்டியென் ருரைத்தன் மேயினான்.

(பொ-கர) ஆதியான் திருநகர்க்குச் செல்லும் ஜீவபாதையை ந் யறிந்தாயானால் அதையெனக்குச் சொல்லென, வேதியர் குருவாகிய சுவிசேஷகனை வினாவினான். அதற்கு அவனும் ‘நான் சொல்லுகிறேன் கேள்’ என்று சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

கிரகித்தற் பயிற்சி

- ‘குரு தரிசனப் படலம்’ என்பதன் பொருள்யாது?
- ஆத்தும விசாரியின் துயரங்களுக்கெல்லாம் இறுதி செய்பவனாய் அவனை வந்தடைந்தவன் யார்?
- ஆத்தும விசாரியைப் பார்த்து “ஏன் வருந்துகிறாய்” என சுவிசேஷகன் கேட்டதற்கு, ஆத்தும விசாரி கூறிய பதில் யாது?
- “ஆதியான் திருநகர்டுக்குஞ் ஜீவநற் பாதைந் யறிதியேற் பக்ர்தி” என் யாரால்? யாருக்குக் கூறப்பட்டது?

10. ‘மழைப் பாட்டு’ மகிழமை

ஏகத்துவத்தை எடுத்தோதப் போந்த முஸ்லிம்கள் பாலைகளில், காடுகளில், பனிப்டாந்த நாடுகளில், சோலைகளில், தீவுகளில் எல்லாம் பல்கிப் பெற்கி, ‘இஸ்லாம்’ என்ற எழிற் பயிரை வளர்த்து, மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தனர். ஒரிறைக் கொள்கையினைப் பரப்புதலே தம் உயர் நோக்கமெனக் கொண்ட அவர்கள், அதற்காகத் தம்மைப் பல்லாற்றானும் பயிற்றுவித்துக்கொண்டு, திறனுணர்த்திப் பயன் விளைத்தனர். அவற்றுள் மொழியற்று கொள்வதும் தலையாய ஒன்றாகும்.

இந்தியாவில் இஸ்லாம் வேறுன்றத் தொடங்கிய காலத்தில், ஏகத்துவம் உணர்த்த வந்த ஏந்தல்கள் இந்நாட்டிலுள்ள மொழிக்கும். குழலுக்கும், பண்பாட்டுக்கும் தகத் தம்மைப் பழக்கிக் கொண்டனர். இம்மறையில், தமிழ்நாட்டை வந்தடைந்த அந்த நல்லறத் தூதுவர்கள் தமிழ் மொழியிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும் தம்மைப் பழக்கிக்கொண்டு, மொழியிலும், நாட்டிலும் - ஏன், மக்களின் உள்ளங்களிலும் மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தனர். அந்தப் பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள்தாம் இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்கள்.

சிற்றார்களிலும் பேரூர்களிலும் பரவித் திகழ்ந்த பைந் தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்கள் பலரைப் பற்றியும், அவர்களின் கவித் திறன்கள் பற்றியும் விவரங்களறியும்போது வியந்து நிற்கிறோம்! அவர்களுள் பலர் மக்களுக்கு அற்புதங்களைக் கூட்டி அறவுரை நல்கினர். சித்துகள் செய்து மக்களை மெய்சிலிர்க்க வைத்தனர். காவியங்கள் படைத்துப் படிப்போர் உள்ளங்களைக் கல்பிப்படையச் செய்தனர். சரமகவிகள் பாடச் சாதனைகள் புரிந்தனர்.

இத்தகையோரில் சொர்ணகவி நூய்னா முஹம்மது பாவாப் புலவரவர்களும் ஒருவர். அன்னார் பாடியளித்த இலக்கியங்களுள் சிறிய- சிறந்த இலக்கியக் கருவுலமாகத் திகழ்வது ‘மழைப் பாட்டு’ என்ற நூலாகும்.

பருவ மழைச் பொய்த்தபோது மக்கள் நேர்ச்சைகள் செய்தும், தத்தம் குல தெய்வங்களுக்குக் காணிக்கைகள் சமர்ப்பித்தும் வாழ்வது பண்ணடை வழக்கம். ஆனால் உண்மை முஸ்லிம் மாந்தர் இப்படிப்பட்ட இக்கட்டான காலங்களிலும் சில வரையறைகளுக்குட்பட்டுச் செயற்படுவர்.

அதிராம்பட்டினத்தில் சென்ற கி. பி. 1862-ம் ஆண்டு வாக்கில் ஏற்தாழ மூன்றாண்டுகள் வரை - மாரி பொய்த்து, மக்கள் பல இன்னல்களுக்கு ஆளாகிச் சோதனைக்குள்ளாயினர், இந்நிலையில், முகவை மாவட்டத் தொண்டி நகரிலிருந்து வெட்கு சுலைமான் லெப்பை சாஹிப் எனும் மார்க்க அறிஞர் இந்நகருக்கு வருகை தந்தனர். அன்னார் நம் சொர்னகவியவர்களின் உண்ணதுப் புலமையினை உணர்ந்திருந்ததால், அவர்களை மழை பொழியக் கோரி இறையிடம் குறையிறங்கிக் கவிதைகள் பாடியருள வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

அதன்படி, மறுவாரம் வெள்ளிக்கிழமை ஜூழுஆப் பள்ளியில் குத்பா ஓதித் தொழுகை முடிந்தபின், ஊர் மக்களனைவரும் கூடியமர்ந்த திருச்சபையொன்று அமைந்த போது, நம் புலவர் பெருமான் செந்தமிழ்ச் சீராவிலுள்ள ‘மழையழைத்த படலம்’ படித்த பின் தாமியற்றிய ‘மழைப் பாட்டு’ ப் பாடல்களைச் சரமாரியாகப் பாடிப் பொழிந்தருளினர். சொன்மாரி பொழிந்த சொர்னகவிப் பயம்மானுக்குப் பொன்மாரி பொழிந்தனர் பொருள் வளம் மிக்கோர். அதுகண்ட எல்லாம் வல்ல ஏக நாயகனான அல்லாஹ், மறுநாளே மழைமாரி பொழிந்தருளினான். இவ்வண்மையினை இம் மழைப் பாட்டின் இறுதிப் பாடல் இவ்வாறு உணர்த்துகிறது.

“துய்ய வன்னருள் மேவிய வெட்கெனும்
சுலையுமான் லெப்பை சாகிபு முன்பதாய்
கவை கம்புகற் சீரா விலேநபி
மழைய மழைத்த படலம் படித்தபின்
செய்ய மாமழை நாலரங் கேற்றவே
சேர யாவருங் கூடி மகிழ்வதாய்

மையலா கப்பொன் மாரி பொழிந்தனர்
மற்ற நானும் பொழிந்தது மாரியே”

‘மழைப் பாட்டு’ சிறிய படைப்பாயினும், சிரிய இலக்கியமாகத் திகழ்கிறது. உண்மையில் இம்மழைப் பாட்டு முழுதும் தூய இறைவனிடம் துசீ இறைஞ்சலாகவே அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

இறைவனிடம் வேண்டுதல் புரிவதற்கு மார்க்கம் (ஷரீத) எத்தகைய விதிமுறைகளை வகுத்துள்ளதோ, அத்தனையும் வழவற இப்பாடல்களில் அமைந்திருப்பது கண்கூடு. இறைத் துதியும் இறைதூதர் புகழ்ச்சியும் அமைந்திருப்பதோடு, படைப்புகளில் சிறந்த அண்ணல் நபி முஹம்மது முஸ்தபா ரகுல் (ஸல்) அவர்களை ‘வள்ளா’ வாக (பொருட்டாக) அமைத்து, இறையிடம் குறையிரந்து நிறையினை வேட்பதும் வழிவழி வந்த வகையான ஒழுக்கமாகும். இத்தகு நல்லமைப்புக்கள் இதன் எல்லாப் பாடல்களிலும் மினிரக் காணலாம்.

மேலும், இறைவனிடம் குறையிறைஞ்சும்போது, தம்முடைய இயலாமை, குறை, பாவம் முதலியவற்றை முன்வைத்து, மன்னித்தருள்புரிய வேண்டுதல் புரிவதும் ஒரு சிறப்பான பண்பாகும். இதோ, சொர்னகவியாரின் சொன்மாரி இறைஞ்சலைக் கேளுங்கள்:

‘பங்க மாகும் பழியிட ரோடுறு
பாவ மேசெயும் பாதக ராகிய
எங்களுக் குதவி செய்வ தாரினி
ஏக நாயக னேயுனை யன்றியே
தீங்க னோடெதீர் பேசு முஹம்மது
சீரு லாவும் புகழினுக் காகவே
மங்குலின் மழைபெய் யவருள் செய்வாய்
மாசிலா மணியே எங்கள் நாயனே!’

மேலும், வேண்டுதல் புரியும்போது, மாந்தருட் சிறந்த மாண்புடை மாணிக்கங்களை முன்வைத்து, அவர்கள் பொருட்டால்

குறைகளை நிறைவு செய்யக் கோருவதும் பிறதோர் உன்னத ஒழுக்கமாகும்.

ஆனால் நம் புலவர் ஆன்றவிந்தடங்கிய அறிஞர்களையும் கற்பு நெறி வழுவாப் பொற்புடைப் பெண்டிரையும் நீதி வழுவா நீஞாலகின் மன்னர்களையும் - தலைவர்களையும் இறைச் சன்னிதி முன்வைத்து, தம் காலத்தில் பருவ மழை பொய்த்ததற்கு அத்தகையோரிடம் நிகழ்ந்த ஏதேனும் பிழைகள் காரணமாயிருக்குமோ என்று ஐயுறுகிறார். எனவே, அவ்வாறு நிகழ்ந்திருப்பினும், அவற்றின் பொருட்டால் தம்முமச் சோதனைக்குள்ளாக்காமல் திருநபி முறைம்மது (ஸல்) அவர்களின் பொருட்டால் மழையை இறக்கி வைக்குமாறு இரந்து நிற்கிறார்.

“வேத மோதிய வேதிய ராலேயோ
மிக்க கற்புள கன்னிய ராலேயோ
நீதி மன்னர் நெறிமுறை யாலேயோ
நேர்மை தப்பிய வேதனை யெங்களை
தீது செய்ய வருத்துது றப்பனா!
சித்தம் வைத்துத் திருநபிக் காகவே
சீதமா மழையை யின்றி நக்குவாய்
தங்கிலா வடிவே எங்கள் நாயனே!”

“உவமையில்லாப் பாட்டை உலகம் ஏற்குமா?” என்று கேட்குமளவுக்குப் புலவோரின் பாடல்களில் ஆங்காங்கே உவமைச் சுவை ஊடுருவி நிற்கக் காண்பர் இலக்கியம் நுகரும் இயல்பினையுடையார். தொல்காப்பியர் உவமையியலுக்கு இலக்கணம் வகுக்கும்போது.

“வினைபயன் மெய்யுரு என்ற நான்கே
வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம்”

என்பார். இந்த இலக்கண அடிப்படையில்தான் பாடலியற்றும் பைந்தமிழ்ப் பாவாணர்கள் தத்தம் பாடல்களில் உவமைச் சுவையினை

உள்ளடக்கிக் கவிஞருடுவர். இதற்கு நம் புலவர் விதிவிலக்கல்லரே! ‘அழகிய தோற்றத்தில்’ ஆக்கப்பட்ட மனிதன் அழகிய முறையில் ஆண்டவனிடம் குறையிறைஞ்சும்போது, அதை மறுத்துவிடுவானா இறைவன்?

“தேட்ட மாம்பசி யுள்ளவர் முன்பிலே
 தின்னுங் சோறு கறிகளை யின்பமாய்க்
 காட்டிக் கூட்டிப் பற்பபவர் போலவே
 கறுத்த மேகம் வெளுத்துக் கலங்குதே
 மூட்ட மாயொரு முசாப் பதாகவே
 மூடி மாரி விடாது சொரிந்திட
 நாட்டம் வைத்தனை வோரையுங் காத்தருள்
 நந்திலா மணியே எங்கள் நாயனே!”

ஆஹா! எத்தகு அருமையான உவமை நயம்! என்ன நஸினமான சொன்னயம்! எத்துணை பரந்த மனப்பான்மை! கண்ணுக்குத் தோன்றிக் கணப்பொழுதில் மறையும் கார் மேகம் பற்றிக் கவிஞர் கூற நினைத்த கருத்து, பொதுவாக எல்லாருடைய உள்ளங்களிலும் தோற்றக் கூடியதுதான். ‘என்ன இப்படி இந்த மேகம் ஏமாத்தது?’ என்று சொல்வதில்லையா? ஆனால் கவிஞரின் கருத்துக்குப்பட்டுக் கவிஞரும் உவமை ஒன்று உருவாக்கிவிட்டது பாருங்கள்!

ஆதி நாயகன்தன் அருள் வேண்டும் புலவர்தம் பொன் வாயிலிருந்து பிறிதொரு உவமை பிறக்கிறது.

“இன்சொல் லோர்க்குக் கொடுப்பவர் பக்கலில்
 இடரு கரத்துந் தடுப்பவர் போலவே
 மஞ்சி னத்தைத் தடுக்கும்வெள் வாடையை
 மாற்றி யேகுநல் வாடையுன் டாக்கியே
 தஞ்ச மாகிய பேர்களுக் கூகவே
 தரணி போற்றும மழையை யிறக்குவாய்
 செஞ்சொல் மாமறை யின்பொரு ளார்ய்வளர்
 செல்வமே யெங்கள் ஆதியே நாயனே!”

வாரி வழங்கிடும் வள்ளல் பெருந்தகையின் முன்சென்றுதம் வறுமை நிலையினைக் கூறிப் பொருள் பல பெற்றிட விழையும் வறுமை வயப்பட்ட மாந்தர், அவ்வள்ளல் பெருமகனாரை வாழ்த்திப் போற்றி, இன்சொல் கூறி இன்னலைத் தீர்க்கக் கோருவர். இன்சொல் வழங்கிய எழையர்க்கு இன்பொருள் வழங்குவர், செல்வர். அந்நிலையில், அச்செல்வந்தரை வறியோர்க்குப் பொருளை வாரி வழங்கவிடாமல் எவரேனும் தடுப்பாரானால், அவர் செயல் அந்தமான தன்றோ? இதனைப் போலவே, ‘மழை பொழிந்திட மன மிரங்கி வந்துள்ள மேகக் கூட்டத்தை மதிகெட்ட வாடைக் காற்று தடுத்துவிடுகிறதே! இந்நிலை மாற்றி, இறைவா! மண்ணகம் தழைக்க மழையை இறக்குவாய்!’ என்று குவை படக் கூறுகிறார் சொர்ணகவிப் புலவர். இத்தகு இனிய இறைஞ்சலிலும், ஆதி நாயனையே தஞ்சமென அடைக்கலம் புக்க அடியார்கள் - இறைநேசச் செல்வர் - ஞானியர் - உலகப் பற்றற் ற உத்தம சீலர்கள் - பொருட்டால் தம்மவரின் குறையினை நீக்கி, மழையினை இறக்கிடக் கோருகிறார் மதிமிகு புலவர். முறை வழுவா முறையிடு இது வன்றோ!

இவ்வுலக வாழ்க்கை அற்பமானது; சொற்பமானது. இவ்வண்மையினை உணர்ந்து, இவ்வாழ்க்கையை நிரப்ப மானதாகவும் சிறப்பானதாகவும் ஆக்கவேண்டி, வளர் பொருள் தேடி வறியோர்க்கு வாரி வழங்க விழைகின்றனர் நல்லுளம்கொண்ட வள்ளல் பெரும்கள். ஆனால் அத்தகைய அறச் செல்வர்களும் சஞ்சலத்திலாழ்கிறார்கள். ஏன்? பொருள் வளர்க்கப் பொழிந்திடும் மழையில்லை! எனவே,

“என மாகிய பூவினின் வாழ்க்கையை
என்னிலா மலரும் பொருள் தேடியே
தான தர்மங்கள் செய்கின்ற பேர்களும்
சஞ்ச லித்திடு றார்மழை யில்லதால்
மானுக குப்பினை யார்ன முழும்மது
வள்ளர்க் காகவிந் நேர மிரங்கியே
கான லேக மழையை யிறக்குவாய்
காணோனா வடிவே எங்கள் நாயனே!”

என்று கவிமாரி பொழிகின்றார் கவின் மாரி பொழிய விழைந்தவர். இப்பாடலிலே ஒரு வரலாற்று உண்மை யினையும் வகுத்துரைக்கிறார் வண்டமிழ்ப் புலவர். மஹ்முது நபியவர்கள் மானுக்குப் பிணை நின்ற வரலாறு நம்மில் பலர் அறிந்ததே. சன்னு அதை உரைக்கின், விரியும்.

மானுக்குப் பிணையாக நின்ற அத்தகு வள்ளலெலம் பெருமான் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் பொருட்டால் இப்போது எமக்கிரங்கி, நிகழும் கானல் நில்லாது அகன்றிட மழையினை இறக்குவாய் காட்சிக்குப் புலனாகாக் காருண்யனே! என்றிறைஞ்சுகிறார் புலவர்.

‘சொன்னம்’ என்றால் பொன்றென்று பொருள்படும். நம் நெய்னா முஹம்மது பாவாப் புலவரவர்களின் கவிகள் பொன் போன்ற உயர் தன்மை வாய்ந்து பயன்விளைக்குமாதலால், - ‘சொன்னம்’ என்ற சொல்லின் னகர ஒற்று(ன்) ரகர ஒற்றாக (ர) மாறி - ‘சொர்னகவி’ என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்கப்பட்டு, ஊருவகு போற்ற உயர்ந்து விளங்கினார். வாக்குப் பலதமுள்ள வண்டமிழ்ப் புலவராகத் திகழ்ந்ததால், எல்லாம் வல்ல ஏகனான அல்லாஹ் நம் புலவர் பெருமானின் மழைப் பாட்டு இறைஞ்சலை ஏற்று, மழையைப் பொழியச் செய்தான் என்பது என்றும் நின்றிலங்கும் எழிலார்ந்த உண்மையாகும்.

அதிரை அஹமத்
“இஸ்லாமிய இலக்கியசிங்தனை”

அரும்பதங்கள்

ஏகத்துவம்	- இறைவன் ஒருவனே எனும் கொள்கை
ஜமூஆ (அ)	- வெள்ளிக்கிழமையின் சூட்டுத்தொழுகை.
குத்பா (அ)	- விரசங்கம்
ஷரீஅத் (அ)	- மார்க்கச் சட்டங்கள்
வஸ்லா (அ)	- பாரஞ் சாட்டுதல் (மன்றாட்டம்)

சித்துக்கள் - அற்புதச் செயல்கள்
 பொற்படைப் பெண்டர்
 சொன்னம்
 கருவுலம்
 நேர்ச்சைகள்
 சரமாரியாக
 மாசிலாமணி
 தீங்கிலா வடிவு
 நந்திலாமணி
 மாழுறையின் பொருளாய் வரும் செல்வம்
 ஆன்றவிந்தடங்கிய

கீரகித்தற் பயிற்சி

1. சொர்னகவி மறை வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்யும்போது யார் செய்த குற்றங்களுக்கெல்லாம் பிழை வாறுக்கக் கோருகிறார்?
2. கண்ணொதிரே தோன்றிக் கணப்போதில் மறையும் கூர்மேகத்துக்குப் புலவர் எதனை உவமிக்கின்றார்?
3. மறைப்பாட்டு என்பதன் பொருள் யாது?
4. இறைவனைப் புலவர் அவர்கள் எவ்வாறெல்லாம் விளித்து இறைஞ்சுகின்றார்?
5. இக்கட்டுரையில் கூறப்பட்ட சீராப்புராணத்தின் மற்றொரு படலத்தின் பெயர் யாது?

11. அறிவுடை நம்பி

காட்சி - 1

- இடம் : அறிவரசன் இல்லம்,
 பாத்திரங்கள் : நன்னன் யூங்குன்றன், இளநாகன்.
 [முதியவர்களான யூங்குன்றனும், இளநாகனும் ஹர்ப் பெரியவர் நன்னனின் இல்லத்தில் நுழைகின்றனர் இளநாகனின் கையில் நன்கு மூடப்பட்ட செப்புக் குடம் ஒன்று உள்ளது]
 யூங்குன்றன் : ஜயா! எங்கள் இருவருக்கும் ஒரு வழக்கு, பெரியவராகிய உங்களிடம் நல்ல தீர்ப்பை நாடி வந்தோம்.

- நன்னன் : வாருங்கள். வாருங்கள், அந்த இருக்கையில் அமருங்கள்.
- [இளாநாகன் தன் கையில் இருந்த செப்புக் குடத்தைக் கீழே வைத்து விட்டு நாற்காலியில் அமர்தல். பக்கத்தில் பூங்குன்றனும் அமர்தல்]
- நன்னன் : உங்களுக்குள் என்ன வழக்கு?
- பூங்குன்றன் : இவர் கையில் உள்ள புதையல். எங்கள் இருவரில் யாருக்கு உரிமை உடையது என்பதுதான் வழக்கு. இந்த ஊரில் உள்ள யாராலும் இந்த வழக்கைத் தர்க்க முடியவில்லை. எல்லோருமே உங்களிடம் சென்றால் நல்ல தர்ப்பு கிடைக்கும் என்றார்கள். இங்கு வந்தோம்.
- நன்னன் : புதையலில் உரிமையா? உங்கள் வழக்கை விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்.
- பூங்குன்றன் : ஜயா! என் பெயர் பூங்குன்றன். இவர் பெயர் இளாநாகன். என் மகளுக்குத் திருமணம் செய்ய நினைத் தேன். அதற்குப் பொருள் தேவைப்பட்டது. என் நிலத்தை இவருக்கு நாறு பொற்காசுகளுக்கு விற்றேன்.
- இளாநாகன் : ஜயா! என் மகன் உழைத்துப் பொருளிட்ட வேண்டும் என்பதற்காக இவன் நிலத்தை வாங்கினேன். அந்த நிலத்தை உழும் போது இந்தப் புதையல் எனக்குக் கிடைத்தது. திறந்து பார்த்தேன். உள்ளே விலை-யெர்ந்த மணிகளும் பொற்காசுகளும் இருந்தன.
- நன்னன் : அதுதான் இந்தப் புதையலா?

- இளாநாகன் : ஆமாம், இவருடைய முன்னோர்கள் யாராவது இவருக்குப் பயன்பட வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இந்தப் புதையலைப் புதைத்து வைத்திருக்க வேண்டும். ஆகவே இந்தப் புதையல் இவருக்குத்தான் சேர வேண்டும். ஆனால் இவர் புதையலை வாங்க மறுக்கிறார்.
- நன்னன் : பூங்குன்றனாரே! ஏன் இந்தப் புதையலை வாங்க மறுக்கிறீர்?
- பூங்குன்றன் : இந்த நிலத்தை இவருக்கு விற்கும் போது இனி அதில் எனக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை என்று சொல்லித்தான் தந்தேன். நிலத்தில் எனக்கு உரிமை இல்லாத போது அதில் கிடைத்த புதையல் எனக்கு எப்படி உரிமையாக முடியும்? அதனால் தான் வாங்க மறுத்தேன்.
- நன்னன் : இளாநாகனாரே! இவர் தான் புதையல் வேண்டாம் என்கிறாரே. நீங்களே புதையலை வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதானே.
- இளாநாகன் : நான் இவரிடம் நிலத்தைத்தான் வாங்கினேன். அதில் கிடைக்கும் விளைச்சவில் தான் எனக்கு உரிமை உண்டு. நிலத்தில் விலை உயர்ந்த புதையல் இருப்பது தெரிந்திருந்தால் இவர் விற்றிருக்க மாட்டார். இந்தப் புதையல் உரியவராத்தான் சேர வேண்டும். நான் எடுத்துக் கொள்வது நேர்மை ஆகாது. என் உள்ளமே என்னைக் குறை சொல்லாதா?

- நன்னன் : பூங்குன்றனாரே! புதையல் உமக்கே உரியது என்று இளநாகனார் சொல்லி விட்டார். எனக்கும் அது உடன்பாடாகத்தான் தெரிசிறந்து. புதையலை நீர் பெற்றுக் கொள்வதுதான் முறை.
- பூங்குன்றன் : ஜோ! உங்களிடம் நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கு மென்று வந்தேன். இப்படி ஒரு பக்கமாகப் பேசுகிறீர்களே.
- நன்னன் : (அதீர்ச்சியுடன்) என்ன ஒரு பக்கமாய்ப் பேசுகிறேனா? நான் சொன்னதில் என்ன தவறு?
- பூங்குன்றன் : நான் நிலத்தை விற்கும்போது இந்த நிலமும் இதில் கிடைக்கும் எல்லாப் பயறும் இவருக்கே உரியது என்று விற்றேன். நிலத்தில் கிடைத்த பயனாகத்தான் புதையலை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் நிலத்தை வாங்கியவருக்கே புதையலில் உரிமை உண்டு. விற்றவருக்கு இல்லை. அதனால் நான் புதையலைப் பெற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்.
- இளநாகன் : ஜோ! பயன் என்று குறிப்பது நிலத்தில் விளையும் விளைச்சலை, அதில் கிடைக்கும் புதையலை அல்ல. இந்தப் புதையலை நான் ஏற்றுக் கொண்டால் பிறர் பொருளைக் கவர்ந்த கள்வன் ஆவேன். என் குலத்தீர்கே இழுக்குத் தேடியவன் ஆவேன்.
- பூங்குன்றன் : (உணர்ச்சியுடன்) இந்தப் புதையலை நான் பெற்றால் பிறர் பொருளைக் கவர்ந்த கள்வன் ஆக மாட்டேனா? என் குலப் பெருமை கொட்டாதா?

நன்னன்

: இருவருமே புதையலை ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிற்கள்? எனக்குத் தோன்றும் நல்ல வழி ஒன்றைச் சொல்லட்டுமா?

இருவரும் (ஒரே குரவில்) என்ன வழி சொல்லுங்கள்?

நன்னன்

: இந்தப் புதையலை நீங்கள் இருவரும் சமயாகப் பிரித்துக் கொள்ளங்கள்.

பூங்குன்றன்

: ஐயா! உங்களுக்கு முன்னாரே இதே வழியைச் சிலர் சொன்னார்கள். அறிவு நிரம்பிய உங்களிடம் நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கும் என்று வந்தோம். புதையலிலேயே உரிமை இல்லாத போது அதில் பாதி பெறுவது எப்படி முறை ஆகும்?

நன்னன்

: உங்கள் வழக்கு குழ்யான வழக்கு. புதையல் யாருக்கு உரியது என்று என்னால் தீர்ப்பு வழங்க முடியவில்லை. உங்கள் இருவரின் நேர்மைக்கு என் பாராட்டுகள்.

இளநாகன்

: பல இடங்களில் அலைந்து உங்களிடம் வந்தோம். உங்களாலும் தீர்ப்பு வழங்க முடியவில்லையே. இனி நாங்கள் எங்கு செல்வோம்.

நன்னன்

: நீதி வழுவாத நம் சோழ அரசரிடம் செல்லுங்கள். உங்கள் வழக்கிற்கு அங்கே நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கும்.

பூங்குன்றன்

: உங்கள் அறிவுரைக்கு நன்றி. தலைநகரம் சென்று சோழ அரசரைச் சந்தித் து முறையிடுகிறோம். அங்காவது நல்ல தீர்ப்புக்

கிடைக்கிறதா பார்ப்போம். [பூங்குன்றனும்
இளநாகனும் செல்லல்]

தினா

காட்சி - 2

- இடம் : அரசவை
- பாத்திரங்கள் : திருமாவளவன், பூங்குன்றன், இளநாகன்,
அமைச்சர், அவையினர், காவலன்
[அரியணையில் மணிமுடி அணிந்து அரசு
உடையுடன் பத்து வயதுச் சிறுவன்
திருமாவளவன் அமர்ந்து இருக்கிறான்.
காவலன் ஒருவன் உள்ளே நுழைந்து
பணிவாக வணங்குகிறான்]
- காவலன் : அரசே! வாழி! வழக்கை எடுத்துரைப்
பதற்காகப் புதையல் குடத்துடன் இரண்டு
முதியவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்.
- திருமாவளவன் : காவலா! அவர்களை உள்ளே அனுமதி.
[புதையல் குடத்துடன் இளநாகனும்
பூங்குன்றனும் உள்ளே நுழைகின்றனர், சிறுவன்
அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி
அடைகின்றனர்]
- பூங்குன்றன் : (மெல்லிய குரவில்) இளநாகனாரே!
குழப்பமான நம் வழக்கை ஆராய்ந்து இந்தச்
சிறுவனா தீர்ப்பு வழங்கப் போகிறான்.
- இளநாகன் : இந்தச் சிறுவனால் நம் வழக்கைப் புரிந்து
கொள்ளவே முடியாதே.

- பூங்குன்றன் : நல்ல தீப்புக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை.
- இளநாகன் : எனக்கும் தான் நம் வழக்கை இங்கு எடுத் துரைப்பதே வீண் செயல் என்று நினைக்கிறேன்.
- திருமாவளவன் : (தனக்குள்) இவர்கள் முகக் குறிப்பே நம் மீது நம்பிக்கை இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறதே. முதியவர்களே! புதையல் குடத்துடன் வந்திருக்கிறார்கள். உங்களுக்குள் என்ன வழக்கு?
- பூங்குன்றன் : (சலிப்புடன்) என் நிலத்தை இவருக்கு விற்றேன். அந்த நிலத்தை உழும்போது இவருக்குப் புதையல் கிடைத்தது. இந்தப் புதையல் இவருக்குச் சொந்தம் என்கிறேன் நான். ஆனால் இவரோ எனக்குத்தான் சொந்தம் என்கிறார். ஊர்ப் பெரியவர்களால் எங்கள் வழக்கைத் தீர்க்க முடியவில்லை.
- இளநாகன் : அது மட்டும் அல்ல. அகவை முதிர்ந்த சான்றோர் பலரிடம் சென்றோம். அவர்களாலும் நல்ல தீர்ப்பு வழங்க முடியவில்லை.
- திருமாவளவன் : உங்கள் வழக்கை ஆராய்வதற்கு முன்னரே அது சீக்கலான வழக்கு என்று புரிகிறது. அறிவு நிரம்பிய சான்றோர்களாலேயே தீர்க்க இயலாத வழக்கைச் சிறுவனாகிய என்னால் தீர்க்க முடியுமா? தவறான தீர்ப்பு வழங்கினால் அரசு குலத் தீற்கே இழுக்கு அல்லவா ஏற்படும். நீங்கள் இருவரும் இன்று மாலை மீண்டும் இங்கே வாருங்கள். பழுத்த

அனுபவம் நிறைந்த தொண்டு கிழவரான அறிவுடை நம்பி என்பவர் இந்த அரியணையில் அம்ந்திருப்பார். என் மதிப்பிற்கு உரியவர் அவர். உங்கள் வழக்கை அவரிடம் எடுத்துரையுங்கள். நல்ல தீர்ப்பு கிடைக்கும்.

- பூங்குன்றன் : நன் றி! அரசே! நாங்கள் இருவரும் மாலையில் இங்கு வருகிறோம்.
[அரசனை வணங்கவிட்டுப் பூங்குன்றனும் இளநாகனும் வெளியே செல்லல்]
- அமைச்சன் : [எழுந்து] அரசே! அவர்கள் வழக்கை விசாரிக்காமலேயே திருப்பி அனுப்பி விட்டிர்களே. காரணம் ஏதும் விணங்கவில்லையே.
- தீருமாவளவன் : அமைச்சரே! அவர்கள் இருவரும் என்னைச் சிறுவன் என்று நினைத்து வழக்கைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் முகக் குறிப்பு எனக்குக் காட்டியது. தீர்ப்பு வழங்குகின்றவர் மீது நம்பிக்கை இருந்தால்தான் தீர்ப்பு மதிப்புப் பெறும். நான் என்ன தீர்ப்பு வழங்கினாலும் அவர் கணக்கு நிறைவு ஏற்படாது. அதனால்தான் மாலையில் அவர்களை இங்கு வரச் சொன்னேன். இந்த அரியணையில் என் மதிப்பிற்குரிய சான்றோர் அறிவுடைநம்பி அம்ந்து நல்ல தீர்ப்பு வழங்குவார்.
- அமைச்சன் : அவையினராகிய நாங்களும் அறிவுடைநம்பி வழங்கப் போகும் தீர்ப்பினைக் கேட்க ஆவலாக உள்ளோம்.

தினை

காட்சி - 3

இடம்	:	அரசுவை
பாத்திரங்கள்	:	அறிவுடைநம்பி, பூங்குன்றன், இளநாகன், அமைச்சர், அவையினர், காவலன்.
[அவையினர் அவரவர்க்கு உரிய இருக்கை களில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். பூங்குன்றலும் இளநாகனும் நின்று கொண்டிருக்கின்றனர்]
பூங்குன்றன்	:	என்ன? அரசர் சொன்ன அந்த நீதிபதி இன்னும் வரவில்லையே.
இளநாகன்	:	பொறுமையாக இரும். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வங்து விடுவார்.
[காவலன் உள்ளே நுழைதல்]
காவவன்	:	நீதி நூல்களைக் கரை கண்டவர். அனுபவம் நிறைந்தவர். அகவை நூறு நிறைந்தவர். அறிஞர் அறிவுடைநம்பி வருகிறார். வருகிறார்.

[நீண்ட வெண்தாடி மீசை, முகத்தில் சூருக்கம், முதுமைத் தோற்றம், தள்ளாடித் தள்ளாடி மெல்ல நடந்து முதியவர் ஒருவர் உள்ளே நுழைந்து அரியணையில் அமர்கிறார். எல்லோரும் எழுந்து நின்று அவர் அமர்ந்த பின் அமர்கிறார்கள்] |
| பூங்குன்றன் | : | [மெல்லிய குரவில்] அனுபவம் வாய்ந்த முதியவராகக் காட்சி அளிக்கிறார். |

- இளநாகன் : அவர் முகத்தில் அறிவொளி வீசுகிறது. நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கும் என்றே நம்புகிறேன்.
- பூங்குன்றன் : எனக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.
- அறிவுடைநம்பி : பெரியவர்களே! உங்களுக்குள் என்ன வழக்கு?
- பூங்குன்றன் : என் பெயர் பூங்குன்றன். இவர் பெயர் இளநாகன். என் மகனுக்குத் திருமணம் செய்யும் எண்ணத்தில் என் நிலத்தை இவருக்கு நூறு பொர்காக்களுக்கு விற்றேன். இவர் நிலத்தில் உழும் போது இந்தப் புதையல் குடம் கீடைத்தது. இதற்குள் விலை உயர்ந்த மணிகளும் பொர்காக்களும் உள்ளன. இந்தப் புதையல் எனக்கு உரிமை உடையது என்னை எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி வற்புறுத்துகிறார் இவர். நிலத்தை நான் விற்ற போதே அதில் உள்ள உரிமைகளை விற்று விட்டேன். அதனால் இந்தப் புதையலில் எனக்கு உரிமை இல்லை.
- இளநாகன் : ஜயா! என் மகன் தானே உழைத்துப் பொருள் ஈட்ட வேண்டும் என்பதற்காக இந்த நிலத்தை வாங் கிணேன். நிலத் தில் விளைந் த விளைச்சலில்தான் எனக்கு உரிமை உள்ளது. புதையலில் அல்ல. பிறகு பொருள் எனக்கு எதற்கு? பூங்குன்றனானா இந்தப் புதையலை வாங்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கள்.
- அறிவுடைநம்பி : உங்கள் இருவரின் செயல்களும் எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன. உங்களைப் போன்ற நேர்மையாளர்களால்தான் நம் நாடே பெருமை

பெறுகிறது. வேடிக்கையான வழக்கைக் கொண்டு வந்துள்ளிர்கள். புதையலைச் சமமாகப் பிரித்துக் கொள்ளுங்கள் என்பது சரியான தீர்ப்பாக எனக்குப் படவில்லை.

- பூங்குன்றன் : ஊர்ப் பெரியவர்கள் சிலர் அப்படிச் சொன்னார்கள். நாங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.
- அறிவுடை நம்பி : நிலத்தை விற்றவருக்கும் வாங்கியவருக்கும் புதையலில் உரிமை உள்ளது. ஆனால் நங்கள் இருவருமே அடுத்தவருக்குத்தான் உரிமை என்கிற். இந்த வழக்கில் நல்ல தீர்ப்பு வழங்க முடியுமென்றே நினைக்கின்றேன்.
- இளநாகன் : என்ன தீர்ப்பு சொல்லுங்கள்.
- அறிவுடை நம்பி : பூங்குன்றனார் தம் மகளின் திருமணத்திற்காக அந்த நிலத்தை விற்றிருக்கிறார். இளநாகனார் தம் மகன் உழைத்துப் பொருளீட்ட அந்த நிலத்தை வாங்கி இருக்கிறார். உயர்ந்த பண்புடைய நங்கள் இருவரும் உறவினர்கள் ஆனால் என்ன?
- பூங்குன்றன் : என்ன சொல்கிறார்கள்? விளங்கவில்லையே.
- அறிவுடை நம்பி : உங்கள் மகளுக்கும் இவர் மகனுக்கும் திருமணம் செய்து வையுங்கள். திருமணப் பரிசாக இந்தப் புதையலை அவர்களுக்கு வழங்கி விடுங்கள். இதுதான் என் தீர்ப்பு.
- பூங்குன்றன் : நல்ல தீர்ப்பு.

- இளநாகன் : இந்தத் தீர்ப்பை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.
- பூங்குன்றன் : ஐயா! அகவை முதிர்ந்து எத்தனையோ வழக்குக்கண்ணாக் கண்ட உங்களால் தான் நல்ல தீர்ப்பு வழங்க முடிந்தது.
- இளநாகன் : முதுமை அடைய அடைய அறிவுக் கூர்மை அதிகமாகிறது என்ற எங்கள் கருத்து உங்களால் உண்மை ஆயிற்று.
- அறிவுடைநம்பி : சற்றுப் பொறுங்கள். என்னைப் பாருங்கள்.
 [தாடி மீசையை எடுக்கிறார். சிறுவன் திருமாவளவன் அமர்ந்திருக்கிறான்]
- அவையினர் : அரசர் திருமாவளவன் வாழ்க.
- பூங்குன்றன் : (தினைப்புடன்) அரசே! நீங்கள் யாராலும் தீர்ப்பு வழங்க இயலாத சீக்கலான வழக்கிற்குத் தீர்ப்பு வழங்கின்றார்கள்.
- இளநாகன் : அரசே! எதற்காக இந்த மாறுவேடம்.
- திருமாவளவன் : நீங்கள் இருவரும் அரசவைக்கு வந்த வடனையே கவனித்தேன். சிறுவன் தானே இவனால் எப்படித் தீர்ப்பு வழங்க முடியுமென்று ஐயம் கொண்டதை உங்கள் முகக் குறிப்பினால் உணர்ந்தேன். அதனால்தான் தள்ளாடும் இந்த முதியவர் வேடம்.
- பூங்குன்றன் : அரசே! எங்களை மன்னியுங்கள். அறிவுக் கூர்மைக்கும் வயதுக்கும் தொடர்பு இல்லை என்பதை உங்களால் உணர்ந்து கொண்டோம், எங்கள் அறிவுக் கண்கள் திறந்தன.

- இளநாகன் : முதுமை அடைய அடையப் பெருமை என்று நினைத்தோம். அந்த அறியாமை இன்றோடு எங்களை விட்டு நங்கி விட்டது. இனி, சிறியவர் பெரியவர் என்று பாராமல் எல்லோரையும் மதிப்போம்.
- திருமாவளவன் : நீங்கள் வருந்த வேண்டாம். உங்கள் நறபண்புகளால் நம் நாடே பெருமை பெறுகிறது. மணமக்களுக்கு என் அன்புப் பரிசாக ஒரு ஊரை வழங்குகிறேன்.
- அவையினர் : அரசர் திருமாவளவன் வாழ்க.
முறைதவறா மன்னர் வாழ்க.
பின்னணியில் பாட்டு
“உரைமுடிவு காணான்
இளமையோன் என்ற
நரைமுது மக்கள்
உவப்ப - நரைமுடித்துச்
சொல்லலான் முறைசெய்தான்
சோழன் குலவிந்தை
கல்லாமற் பாகம் படும்

தீரை

அரும்பதங்கள்
உடன்பாடு
இழுக்கு
கவர்ந்த
பழுத்த அனுபவம்

அரியனை
முகக்குறப்பு
அகவை

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. முதியவர் களான பூங்குன்றனாருக்கும் இளநாகனாருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட வழக்கு யாது?
2. இளநாகனுக்குப் புதையல் எவ்வாறு கிடைத்தது?
3. இளநாகன், பூங்குன்றனார் இருவரும் புதையலை வாங்க மறுத்த காரணம் யாது?
4. முதுமை உருவில் வந்த அறிவுடை நம்பியின் தோற்றும் எவ்வாறு இருந்தது. அவர் வழங்கிய தீர்ப்பு யாது?

12. மணிமேகலை

புகார் நகரத்தில் நெடுங்காலமாக இந்திர விழா நடந்து வந்தது. விழாவை நிறுத்தினால் இந்திரனால் துன்பம் நேரும். வேறு பல துன்பங்களும் நேரும் என்பது அந்நகரில் பண்டைக் காலத்தில் இருந்த நம்பிக்கை. முரசறைபவன் யானையின் பிடியில் முரசை ஏற்றி இந்திர விழாக் கொண்டாடுமாறு முரசறைந்தான். விழா நடந்தது. அப்போது மாதவியும் அவளுடைய மகள், மணிமேகலையும் இந்திர விழா விற்குச் செல்லவில்லை காரணம், கோவலன் கொலையுண்டதையும், கண்ணகி மதுரை நகரை ஏற்றதுப் பின் பத்தினிக் கடவுள் ஆகியதையும் நினைந்து. மாதவி அறவண அடிகளை வணங்கப் புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்து புத்த தருமத்தைக் கடைப்பிடித்தலையாகும். அவளுக்குக் கண்ணகியிடம் இருந்த பெருமதிப்பால் மணிமேகலையும் கண்ணகியின் மகள் என்று உபசாரமாகச் சொல்லி, அவளையும்

தவநெறிப்படுத்த எண்ணினாள். தன் தாயாகிய சித்திராபதி விழாவுக்கு அழைத்த போது இச் செய்திகளை மாதவி அவளுக்கு சொல்லியனுப்பி வர மறுத்துவிட்டாள்.

பின்னர் மாதவி மணிமேகலையை மலர்வனம் சென்று புதுமலர் எடுத்து வரும்படி அனுப்பினாள். அப்போது அங்கு சுதமதி எப்பவள் வந்தாள். அவள் மணிமேகலையைத் தனியே மலர் வனத்திற்கு அனுப்பலாகாது என்று தக்க காரணங்களை எடுத்துக் காட்டினாள். அன்றியும், பிற வனங்களைவிட உவவனம் என்ற ஒரு வனத்திற்குச் செல்லுதலே தகுதி உடையது. அவ்வனத்தில் தெய்வத்தச்சனாகிய மயன் நிருமித்த பதுமயிடம் என்று ஒரு பிடம் ஒரு பளிங்கு மண்டபத்தின் கண் உள்ளது. அது வணங்கத்தக்கது “நானும் மணிமேகலைக்குத் துணையாகச் செல்வேன்” என்று சொல்லி உடன் சென்றாள்.

அந்நகரில் காலவேகம் என்ற ஒரு யானன மதம்கொண்டு மக்களை எல்லாம் துன்புறுத்தி வந்தது. அந்த யானனயினுடைய மதத்தை உதயகுழுஷன் என்ற அரசுகுமாரன் அடக்கிவிட்டு வீதி வழியே வந்தான். வந்தபோது மணிமேகலை உவவனம் சென்றிருக்கிறாள் என்று அறிந்தான். அவனுடைய மனம் நெடுநாளாக மணிமேகலையை நாடிக் கொண்டிருந்தது. இப்போது உவவனத்தில் சென்று மணிமேகலையைத் தேரேற்றி வரலாம் என்று எண்ணி, தன்னுடைய தேரை உவவனத்தை நோக்கிச் செலுத்தினான். தேரொலியைக் கேட்ட மணிமேகலை உதயகுமாரன் வருகிறான் என்று அஞ்சி, அங்குள்ள பளிங்கறையுள் புதுந்து தாளிட்டுக் கொண்டு இருந்தாள்.

வந்த உதயகுமாரன் சுதமதி அறிவுரை கூறியும் கேட்காமல், பளிங்கறையினுள் இருந்த மணிமேகலையின் உருவத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, அதன் வாயில் இருந்த இடம் தெரியாமல் தடவப் பார்த்துவிட்டு, “மற்றொரு சமயம் பார்ப்பேன்” என்று போய்விட்டான். அப்போது மணிமேகலா தெய்வம் இவளுக்குத் தெரிந்த ஒரு மாயவித்தைக்காரி வேடத்தோடு அங்கு தோன்றியது. தோன்றி,

சக்கரவாளக் கோட்ட வரலாறு கூறியபோது சுதமதி உறங்கிவிட்டாள். தனது வித்தையால் அத்தெய்வும் மணிமேகலையை மயக்கி ஆகாய வழியே கொண்டு சென்று மணிபல்லவும் என்னும் தீவில் வைத்தது. பின் அரண்மனையிலிருந்த உதயகுமரன் முன்னே சென்று, “மணிமேகலை இனித் தவநெறியில் செல்வாள், அவளை நீ விரும்பாதே” என்று சொல்லிவிட்டுச் சுதமதியை எழுப்பி “இனி மணிமேகலை பெளத்த நெறியில் செல்வாள். இப்போது அவளை மணிபல்லவத் தீவில் வைத்திருக்கிறேன். நான் மணிமேகலா தெய்வம். கோவலன் தங்கள் குலதெய்வமாகிய என் பெயராயே தன் குழந்தைக்கு இட்டான்” என்று அவனுக்குச் சொல்லி மறைந்தது. அதன்பின் சுதமதி அவ்வனத்தை நீங்கி, சக்ரவாளக் கோட்டத்தை அடைந்தாள். அங்கு ஒரு தூணிலுள்ள பாவை, “சுதமதி, ஏழாம் நாள் மணிமேகலை இங்கு வருவாள். உங்கள் முற்பிறப்பை அவள் அறிந்து வருவாள்” என்று சொல்லிற்று.

மணிபல்லவத்தில் கண் விழித்த மணிமேகலை புதிய இடம் என அறிந்து வருந்தினாள். அப்போது அவள் முன்னே புத்த பீடிகை தோன்றிற்று. அது தன்னைத் தரிசித்தோருக்குப் பழும் பிறப்பு உணர்த்த வல்லது. அதைக்கண்டு மணிமேகலை தொழுதாள். அதன் மூலம் அவள் தான் முற்பிறப்பில் இரவிவர்மன் மகளாக இலக்குமி என்ற பெயரோடு பிறந்து இராகுலனை மணந்ததையும், அவன் திட்டவிடம் என்ற பாம்பால் இறந்ததையும், அவனோடு தீயிற் புகுந்ததையும் உணர்ந்தாள். அப்போது அங்கு மணிமேகலா தெய்வம் தோன்றி, புத்த பீடிகையைப் பூசித்து வணங்கிற்று. அது முற்பிறப்பில் அவள் கணவனாயிருந்த இராகுலனே உதயகுமரனாகப் பிறந்திருக்கிறான் என்று கூறிற்று. பின்னர், “ந் சமயவாதிகளுடைய கொள்கைகளை அறியவேண்டும். உன் இளமைக்கோலம் இருந்தால் பிற்ற உனக்குச் சமய உண்மைகளைச் சொல்லார்” என்று கூறி வேற்று வடிவம் கொள்வதற்கும், ஆகாய வழியே செல்வதற்கும், பசியின்றி இருப்பதற்குமான மந்திரங்களை உபதேசித்துச் சென்றது.

பின்னர் மணிமேகலை அத்தீவில் புத்த பீடிகையைக்

காப்பவளாகிய தீவதிலகையைக் கண்டாள். அவள் மணிமேகலையைக் கோழுகிப் பொய்கைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அன்று வைசாக்கத்த பூர்ணிமை ஆதலால், அழை சூபி என்ற அட்சய பாத்திரம் அன்று வெளிவந்து பொய்கையிலிருந்து மணிமேகலையின் கையை அடைந்தது. அப்போது தீவதிலகை “இப்பாத்திரம் ஆபுத்திரனிடம் இருந்து இங்கு வந்தது. இது கொண்டு உலகத்தின் பசியைப் போக்கும் தருமத்தை நீ செய்ய வேண்டும்” என்று அவளுக்குக் கூறினாள். அதன் மேல் மணிமேகலை அங்கிருந்து ஆகாய வழியாகச் சென்று தன் நகர் அடைந்து, சுதமதியையும் மாதவியையும் கண்டு, அவர்களுடைய முற்பிறப்பையும், அழை சூபியின் தன்மையையும் கூறி அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அறவண அடிகளைத் தரிசிக்கச் சென்றாள். அவர் மணிமேகலையின் செய்திகளையெல்லாம் உணர்ந்தவர் ஆதலால், அவளுக்கு நல்லறிவு குட்டி ஆபுத்திரன் வரலாற்றை விரிவாகக் கூறினார். அப்போது அந்நகரில் கடும் பஞ்சம் இருந்தபடியால், “அழை சூபியைக் கொண்டு மக்களுடைய பசியைப் போக்குவாயாக” என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

அவள் ஒரு பிக்குணிக் கோலத்தோடு நகர வீதியில் சென்றாள். அங்கு காயசண்டிகை என்பவள் வந்து, ஆதிரையின் கற்பு விசேதத்தை எடுத்துக் கூறி, அவளிடம் முதற் பிச்சை பெறுவதே உயர்வானது என்று சொல்லி ஆதிரையில்லம் அழைத்துச் சென்றாள். மணிமேகலை அவ்வாறே ஆதிரையிடம் முதற் பிச்சை பெற்றாள். அப்பாத்திரத்துள் எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் சோற்றுத்திரள் பெருகி வந்தது. அது கொண்டு, வந்தோர் அனைவருடைய பசிபினியையும் போக்கினாள்.

இவ்வாறு அவள் பிக்குணிக் கோலத்தோடு பிச்சையிட்டுக் கொண்டிருப்பதை அறிந்த மாதவியின் தாயாகிய சித்திராபதி அவள் செய்வது தங்கள் குல ஒழுக்கத் திரிக்கு முரண் என்ற நினைவுடையவளாய், உதயகுமானை அடைந்து மணிமேகலை இருக்கும் இடத்தை அவனுக்கு உணர்த்தினாள். அவனும் மணிமேகலை பிச்சை அளித்துக்கொண்டிருந்த இடம் அறிந்து

அவளைத் தொந்தரவு செய்ய முயன்றபோது, அவள் தான் கற்றறிந்த மந்திரத்தின் வலிமையால் காயசண்டிகையின் வடிவத்தைப் பூண்டு வெளியே வந்து நின்றாள். சிறைக்கோட்டம் புகுந்து, அங்கு எல்லோருக்கும் நல்லுபதேசம் செய்து அவர்கள் பசிபினியைப் போக்கி வந்தாள்.

ஒரு காவலன் இவளுடைய செய்தியை இராசமாதேவியோடு இருந்த அரசனிடம் தெரிவித்தாள். அவன் இவளைத் தன்னிடம் அழைத்து செய்திகளை அறிந்து, அவள் விருப்பியடி சிறைச்சாலையை அழித்துத் தூய்மையாக்கி அறச்சாலையாக மாற்றினான். அங்கு மணிமேகலை பலருக்கும் உணவளிந்துக்கொண்டு வந்தாள். அப்போது உதயகுமாரன் அங்கு வந்து அவளிடம் மறுபடியும் காதல் மொழிகள் பேசினான். அவள் அவற்றைப் புறக்கண்டது அவனுக்கு நீதிமாழிகளை உபதேசித்தாள். அவள் தன் வசப்படாலீருப்பதைக் கண்டதையுமாரன் அவ்விடம் விட்டு நங்கி, இரவில் எழுந்து தனியே அங்கு வந்தாள். அப்போது காயசண்டிகை வடிவத்தோடு இருந்த மணிமேகலையை உண்மையான காயசண்டிகை என்று நினைத்த காயசண்டிகையின் கணவன் அங்கு வந்திருந்தான். உதயகுமாரன் அவளிடம் காதல் உரைப்பதை அவன் முன்னமே கவனித்திருந்தான். இப்போது அவளை அழைத்துச் செல்ல அங்கு வந்தவன், உதயகுமாரன் தன் மனைவியான காயசண்டிகையிடம் தகாதமுறையில் நடந்துகொண்டான் எனக் கருதிக் கோபம்கொண்டு, வந்துகொண்டிருந்த அவனை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினான். பின்னர் காயசண்டிகை வடிவத்தோடு நின்ற மணிமேகலையை அவன் கைப்பற்ற எண்ணியபோது, அங்கு தூணிலிருந்த ஒரு தெய்வம் இவள் யார் என்பதை எடுத்துக் கூறி, காயசண்டிகை எவ்வாறு விந்த மலையிலிருந்த ஒரு தெய்வத்தின் ஆற்றலையறியாது மேலே சென்றபோது அது விழுங்க, அதனுள் அடங்கிவிட்டாள் என்பதையும் அவனுக்குச் சொல்லிற்று.

இதைக் கேட்ட மணிமேகலை உண்மையை அறிந்து தன் உண்மை வடிவத்தை மீண்டும் எடுத்துக்கொண்டு உதயகுமாரன்

இறந்தமைக்காக வருந்தனாள். அப்போது அங்கிருந்த கந்திற்பாலவை என்ற அந்தத் தெய்வம் மீண்டும் சொல்லிற்று: “முற்பிறப்பில் இலக்குமியாகிய நீயும் இராகுலனாகிய உன் கணவனும் ஒரு முனிவருக்கு உணவளிக்கப் புக்கபோது, அடிலீக்குவான் தாமதித்து வந்து தரையில் வழக்கி விழுந்து உணவைச் சிந்திவிட, அதுகண்ட இராகுலன் கோபித்து அவனை வெட்டி வீழ்த்தினான். அப்பாவத்தால் அவன் அப்பிறப்பில் திட்டிவிடம் என்னும் பாம்பு கடித்து இறந்தான். இப்பிறப்பிலும் வெட்டுண்டு வீழ்ந்தான். உதயகுமாரன் நீ நினைக்காதே” என்று சொல்லி அவளுடைய எதிர்கால நிகழ்ச்சிகளையும் அறிவித்தது.

பொழுது விடியவும் உதயகுமாரன் இறந்த செய்தியை அறிந்து அரசன் அவன் உடலுக்குச் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து மணிமேகலையைச் சிறைப்படுத்தினான். மிகுந்த துயரமடைந்த இராசமாதேவி மணிமேகலையைப் பலவிதங்களில் துண்புறுத்தினாள். ஒன்றாலும் அவள் கலங்காமல் இருந்ததைக் கண்டு அஞ்சி மணிமேகலையைத் தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டினாள். மணிமேகலை அவளுக்கு நல்லறங்களை உபதேசித்தாள். பிறகு மணிமேகலை அங்கிருந்து புறப்பட்டு மீண்டும் மணிபல்லவும் அடைந்து மறுபிறப்பெடுத்திருந்த ஆபுத்திரனை அங்கு அழைத்துச் சென்று அவனுக்குப் பழும் பிறப்புணர்த்தி, அவனைத் தீருப்பி அனுப்பிவிட்டு, அங்கிருந்து வஞ்சி மாநகரும் அடைந்தாள். அங்கு கண்ணகிக் கோட்டம் சென்று கண்ணகியை வணங்கியபோது, கண்ணகித் தெய்வம் தன் முற்பிறப்பு வரலாறுகளையெல்லாம் கூறி நீ இனி பல சமயவாதிகளின் கருத்துக்களை நன்கு தெரிந்து கொண்டு, இறுதியில் பெளத்த சமயத்தைப் பின்பற்றி ஒழுகுவாயாக” என்று அவளுக்குக் கூறிற்று.

பின்னர் மணிமேகலை ஒரு முனிவர் வேடங்கொண்டு அந்நகரத்தில் பல சமயவாதிகளுடைய சமயக் கொள்கைகளை நன்கு கேட்டறிந்தாள். இதற்கிடையில் அரசன் இந்திர விழா மறந்தமையால் புகார் நகரத்தைக் கடல் கொண்டது. அங்கு இருந்த மாதவியும் சுதமதியும் அறவன் அடிகளுடன்காஞ்சி நகரம்

அடைந்திருந்தனர். அந்நகரத்தில் செல்வம் குன்றிப் பஞ்சம் மிகுந்து மக்கள் மிகவும் துயருற்றிருந்தார்கள். மணிமேகலை தன் கையில் உள்ள அழுத கரபியால் எல்லா உயிர்களுக்கும் உணவளித்துப் பசித்துன்பத்தைப் போக்கினாள். இப்புண்ணிய விசேடத்தால் மழை பெய்து அந்நாட்டிலும் வளம் பெருகியது.

அதன் மேல் அவள் அறவண அடிகளை வணங்கி உபதேசம் கேட்கவே, அவர் அவளுக்கு நால்வகைப் பொத்த சமய அறங்களையும் முறையாக உபதேசித்து புத்தருமங்களை விரித்துக் கூறி, “உன் மனத்திருள் நீங்குக” என்று வாழ்த்தி அவள் உள்ளத்தில் ஞான ஒளியை ஏற்றி வைத்தார். அவள் நல்லறிவு பெற்று பிறவித் துன்பம் ஒழிவதாக என்று அந்நகரிலேயே நோற்று வரலானாள்.

மு. அருணாசலம்

அரும்பதங்கள்

இந்திர விழா	சமயவாதி
முரசறைபவன்	அட்சய பாத்திரம்
உபசாரம்	பொய்கை
தவநெறி	சோற்றுத்திரள்
மலர்வனம்	பிச்குணி
உவவனம்	சிறைச்சாலை
தாள்	அறச்சாலை
மாயவித்தைக்காரி	அடிசில்
வித்தை	சமயவாதி
புத்தபீடிகை	மனத்திருள்
	ஞான ஒளி
கிரகித்தற் பயிற்சி	

1. மாதவியும் மணிமேகலையும் இந்திரவிழாவுக்குச் செல்லாததற்குரிய காரணம் என்ன?

2. புத்த பீடிகையின் சிறப்பு யாது?
3. மணிமேல்லா தெய்வம் மணிமேகலையை எங்கு கொண்டு சென்றது?
4. அழுதசுரபி என்ற அட்சயபாத்திரத்தின் சிறப்பு என்ன?
5. மணிமேகலையின் அறப்பணிகள் இரண்டு கூறுக.
6. அறவண அடிகள் மணிமேகலையை எவ்வாறு வழிப்படுத்தினார்?

13. பொற்கிழி

பாண்டிய மன்னன் அமுதத் தமிழ்ச் சுவையைச் செவியாரப் பருகுவதில் ஆராத ஆர்வங் கொண்டவன். அதனைத் தனது பொழுது போக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்தவன். அதற்காக அவன் கவியரங்கம் அமைத்து, அடிக்கடி தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்களை அழைத்து, அவர்தம் கவிந்யத்தையும், கற்பனைத் திற்னையும், கவிதைகளில் பொதிந்துள்ள பொருளாழத்தையும், யாப்பமைதியினையும், சொல்லஞ்சு நலினத்தையும் இசையின்பத்தையும் செவிமடுத்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் தினைப்பான் என்பதை அறிவோம்.

வழக்கமாகக் கூடும் கவியரங்கத்தில், பொது நிகழ்ச்சி, சிற்பு நிகழ்ச்சியென இருவகை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். பொது நிகழ்ச்சியில், புலவர் பெருமக்கள் தம் விருப்பக்திற்கிணங்கும் முறையில் கருத்துகளை உள்ளடக்கிய இன்கவைக் கவிதைகளைப் பாடுவர். சிற்பு நிகழ்ச்சியில் மன்னனே புலவர்களது தனித்தீர்மையைக் கண்டறியும் வகையில், சில வினாக்களை விடுத்தும், கருத்துகள் சிலவற்றைக் கூறியும் அவற்றின் அடிப்படையில் பாடச் சொல்வான். பங்கேற்கும் புலவர்களுக்குப் பரிசில் பல வழங்கி மகிழ்வான்.

புலவர்களுள்ளும், தெய்வத் தன்மை பெற்றவர்கள் சிலர் உள்ளனர் என்பதையும், அவர்கள் தெய்வத்தைப் போன்று, கவிதைகளாலேயே ஆக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும் வல்ல அற்புத ஆற்றல் படைத்தவர்கள் என்பதையும் பாண்டியன் நங்குணர்ந்தவன்.

ஒருமுறை, முத்துப் பந்தர் அமைத்து, அதில் நான்கு பொற்கிழிகளை - பொற்காக்கள் நிறுந்த, கண்ணைக் கவரும் ஏன்னைப் பட்டுப் பைகளைத் - தொங்கவிட்டிருந்தான்.

முதலில் பொது நிகழ்ச்சியில், புலவர் பெருமக்கள் பலரும் அரிய கருத்தமைந்த பாடல்களைப் பாடினர். மன்னன் கேட்டு மகிழ்ந்தான்.

பின்னர் சிறப்பு நிகழ்ச்சியில் முத்துப் பந்தரில் தொங்கும் பொற்கிழிகளைத் தாமே அறுந்துவிழுமாறு, சிறந்த உண்மைகள் அடங்கிய கவிதைகளை எவ்வேறும் பாட முடியுமா? என்ப புலவர்களை ஞோக்கிக் கேட்டான். புலவர்கள் தினைத்துத் தயங்கினர்.

உடனே, அவ்வை பெருமாட்டியார் எழுந்து மன்னன் முன்னிருந்த அம் முத்துப் பந்தரின் அருகில் சென்று, பெருஞ்செல்வத்தின் நாயகியான திருமகளை நினைந்து வணங்கிப் பின்னர்,

“தீரளான பெருமக்கள் சூடியிருக்கும் சபையில் சொற்பொழிவாளர் சூறும் கருத்துகளை மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்டு, அவற்றை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளும் திறனுடையோர் நூற்றுக்கு ஒருவரே இருப்பர்;

கற்றறிந்த புலவர் பெருமக்களுள் தரமான புலவர்கள் - கற்றுத் துறை போய் வித்தக நிலையினர், ஆயிரத்தில் ஒருவர்தான் இருப்பர்.

சொல்லாற்றல் மிக்கோர் - கேட்போர் உள்ளங்களைக் கொள்ளலை கொள்ளும் நாத்திறும் பெற்றோர், பதினாயிரத்தில் ஒருவரே காணப்படுவர்.

வரையாது வாரி வழங்கும் வள்ளல் பெருமக்கள் கோடியில் ஒருவர்தான் இருப்பர். இவை உண்மையானால், ‘ஆம், உண்மை!’ என்பதற்குச் சான்றாக, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்குந் திருமகளே! மேலே தொங்கும் பொற்கிழிகளில் ஒன்று அறுந்து விழச் செய்” என்னும் கருத்தமைய,

‘ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர், ஆயிரத்(து)ஒன் றாம்புலவர், வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர் - பூத்தமலர்த் தண்தாமரைத் திருவே தாதாகோ டுக்கு(கு)ஒருவர் உண்டாயின் உண்டென்று) அறு’

என்று பாடினார்.

உடனே ஒரு பொற்கிழி ‘கலகல்’ வெனும் ஒசையோடு அறுந்து கீழே வீழ்ந்தது.

(ஆர்த்த - (கேட்போர்) நிறைந்த; தண் தாமரைத் திரு - குளிர்ந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலட்சுமி; தாதா - சிறந்த கொடையாளர்).

தொடர்ந்து...

‘பீற்ற ஒன்றைக் கேளா முன்னாரே அவர்தம் குறிப்பற்று சயப்படுமாயின், அது முயற்சியால் ஈட்டப்பட்ட பொருளாகும்; அடுத்து வந்து கேட்டால், அப்போது அளிக்கப்படுமாயின் அது கொடை ஆகும்; திரும்பத் திரும்ப ஒருவரை நாடி நடந்து சென்று அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்படுமாயின் அப்பொருள் நடைக்கூலியாகும் - அதாவது பலமுறை அவரிடம் நடந்து சென்றதற்குத் தரப்படும் கூலியாகும். அவ்வாறு பலமுறை நடந்து சென்று கெஞ்சிக் கேட்டும் ஒருவன் கொடுக்கவில்லையானால், அவனது சந்ததி தொடர்பே அற்று அழிந்து போகும். இக்கருத்து உண்மையானால் அக் கருமி சந்ததியற்றுப் போதுவதுபோல அடுத்துள்ள பொற்கிழியும் அறுந்து விழச் செய்” என்னும் பொருள்பட,

‘தண்டாமல் ஈவது தாளாண்மை; தண்டி
அடுத்தக்கால் ஈவது வண்மை - அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றால் ஈவது கால்கூலி; பின்சென்றும்
சயான்னச் சம்போல் அறு’

என்று பாடினார்.

உடனே மற்றொரு பொற்கிழியும் அற்று வீழ்ந்தது. (தாளாண்மை - (முயற்சியால் ஈட்டிய பொருள்) சயப்படுவது; வண்மை - கொடை;

எச்சம் - சந்ததி, பரம்பரை).

அவ்வையார் மீண்டும் தொடர்ந்து,

“ஹர்ப் பொது மன்றத்தில் ஒரு வழக்கினை, நடுவர்கள் உண்மையைக் கண்டறிந்து நேர்மையான தீர்ப்பளிக்கும் சமயம் பார்த்து, செல்வமும், பேச்சு ஆற்றலும் உடைய ஒருவன், அற்பக் கையூட்டை (லஞ்சத்தை)ப் பெறுவதற்காகக் குறுக்கிட்டு வாதாடி, அவ்வழக்கினைத் தள்ளிவிட முனைவானாகில், அவன் மக்களை இழந்து விடுவான். அவன் சுற்றமும், பரம்பரைத் தொடர்பும் முழுமையாக அற்றுப்போகும்.

“இது உண்மையானால், மற்றுமொரு பொற்கிழியும் அறுந்து விழுச்செய்” என்னும் பொருள் தரும் பின்வரும் பாட்டைப் பாட்டனார்.

‘உள்ள வழக்கிறுக்க ஹரார் பொதுஇருக்கத்
தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி - எள்ளளவும்
கைக்கூலி தான்வாங்கும் கால் அறுவான் தன்கினையும்
எச்சமறும் என்றால் அறு’

அடுத்த கணமே முன்றாம் பொற்கிழியும் அறுந்து வீழ்ந்தது.

(உள்ள வழக்கு - உண்மையான வழக்கு; பொது இருக்க - (அவ்வழக்கிற்கு) நடுநிலையோடு தாப்பளிக்க இருக்கும்போது; கைக்கூலி - லஞ்சம் (கையூட்டு); கால் அறுவான் - தன் மக்கள் செல்வத்தை இழந்து விடுவான்; கினையும் எச்சம் அறும் - சுற்றமும் பரம்பரையும் அழிந்து போகும்).

எஞ்சி நின்ற நான்காம் பொற்கிழியைப் பார்த்து அவ்வையார்,

“ஹர்ப் பொது நீதிமன்றத்தில், பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன் தொடுத்த வழக்கினை, எதிரிக்காக்க திறமையடின் வழக்காடுபவனுக்குத் துணையாக ஒருவன் நின்று, அவ் வழக்கினைத் தோல்வியுறச்

செய்வானாயின் அவன், நீதியைப் பெறாமல் தோற்றுப் போன வாதியும் அவனுடைய சுற்றத்தினரும் உள்ளும் உருகி அழுத கண்ணீரால், சந்ததியுடன் அடியோடு அழிந்து போவது உறுதி' என்பது உண்மையானால், இதோ எஞ்சி நிற்கும் பொற்கிழியும் அறுந்து விழுச்செய்.

'வழக்குடையான் நிற்ப, வலியானைக் கூடி வழக்கை அழிவழக்குச் செய்தோன் - வழக்கிழந்தோன் சுற்றமும் தானும் தொடர்ந்தமுத கண்ணீரால் எச்சம் அறும் என்றால் அறு'

என்று பாடினார்.

உடனே அப்பொற்கிழியும் அறுந்து வீழ்ந்தது.

இவ்வற்புதக் காட்சியைக் கண்ட மன்னானும், உடனிருந்த அமைச்சர் பெருமக்களும், புலவர்களும் ஏனைய அவையினானும் அவ்வைப் பெருமாட்டியின் தெய்விக்கக் கவியாற்றலை வியந்து பாராட்டிப் போற்றினார்.

மன் னர் அப்பொற் கிழிகளோடு பலவகைப் பரிசுப் பொருள்களையும் நிரம்ப வழங்கி, அக்கவியரசியை வணங்கினான். அவ்வையார் மன்னனை வாழ்த்தி ஆசி கூறி, விடைபெற்றுத் தம் வழிநடைப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

டாக்டர் தி. முத்து. கண்ணப்பர்

அரும்பதங்கள்

யாப்பமைதி
ஆராத
பொற்கிழி
நளினம்

துறைபோன
வித்தகர்
நாத்திறும்
ஸ்ட்டப்பட்ட

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. பொற்கிழி என்றால் என்ன? இக்கட்டுரையிலே அது பெறும் முக்கியத்துவம் யாது?
2. கலையரங்கில் இடம்பெறும் பொதுநிகழ்ச்சி, சிறப்புநிகழ்ச்சி என்பவற்றை விளக்குக.
3. ‘தெய்வத் தன்மை பொருந்திய புலவர்கள்’ என்பதற்குக் கட்டுரையிலே கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம் யாது?
4. பொற்கிழிகள் அறுந்துவிழும் வகையில் பாடுமாறு கேட்டபோது அவ்வாறு பாடுவதற்கு முன்வந்த புலவர் யார்?
5. ‘ஆர்த்த சபை நூற்றொருவர்’ என்ற தொடரின் பொருள் என்ன?

14. கடலை நம்பி

1. சிறுநண்டு மணல்மீது படமொன்று கீழும்
சில வேளை இதைவந்து கடல் கொண்டு போகும்
கறிசோறு பொதியோடு தருகின்ற போதும்
கடல் மீதில் இவள் கொண்ட பயம் ஒன்று காணும்

ஏலை ஏலோ
தத்தையா ஏலை ஏலோ

2. வெறுவான வெளியிது மழை வந்து சீறும்
வெறி கொண்ட புயல் நின்று கரகங்கள் ஆடும்
நெறி மாறு படந்திரு சூழி வந்து குழும்
நிலையான தரை நீரில் இலை போல் ஈடாடும் (ஏலை ஏலோ)

3. கோடை கொடும்பனி மழைகுளிரை அஞ்சிக்
கோடிப் புறத்தினில் உறங்கி விடலாமோ
ஆடை களைந்து தலையீதினில் அணிந்தோம்
ஆழக் கடல் தயிர் எனக் கடைய வந்தோம்
(ஏலை ஏலோ)

4. வாடை குளிர்ந்த தெளில் வாடி விடலாமோ
வாரும் கடல் முழுதும் ஓடி வலை வீச
பாடோன் றிரண்டகல முன் பகலும் ஆகும்
பாரும் கீழ்க்கிலொரு வெள்ளி ஓளி வீக்ம்
(ஏலை, ஏலோ)

மஹாகவி
“பூரியதூருவீடு” நாடகத்தில்

அரும்பதங்கள்

பொதி
வெறுவான வெளி
கரகங்கள்
�டாடும்
கோடிப் புறம்

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. “சிறு நண்டு மணல் மீது படம் ஒன்று கீறும்” என்பதன் மூலம் விளங்கிக் கொள்வது யாது?
2. “குறி சோறு பொதியோடு” தருகின்ற பெண்ணின் மன நிலை யாது?
3. பின்வரும் தொடர்களை விளக்குக.
 - (1) ஆழக்கடல் தயிரெனக் கடைய வந்தோம்
 - (2) பாரும் கிழக்கிலொரு வெள்ளி ஒளி. வீசும்
 - (3) நெறி மாறுபட நூறு சுழி வந்து சூழும்.

15. இராமாயணம்

அங்கதன் தூதுப் படலம்

கம்பராமாயணத்தின் இறுதிக் காண்டமே யுத்தகாண்டம். இந்த யுத்த காண்டத்தின் தொடர்ச்சியில் அணிவகுப்புப் படலத்திற்கு அடுத்ததாக அமைவது அங்கதன் தூதுப்படலமாகும்.

1. இராமன் தன் கருத்தைக் கூறுதல்.

‘தூதுவன் ஒருவன் தன்னை
இவ்வழி விரைவில் தூண்டி
“ மாதினை விடுதியோ ? ” என்று)
உணர்த்தவே, மறுக்கு மாகில்,
காதுதல் கடன் என்று) உள்ளங்
கருதிய(து) அறஞும் அஃதே,
நீதியும் அஃதே ’ என்றான்
கருணையின் நிலையம் அன்னான்.

(அ.ஏ.)

தூதுவன் - தூதனை, இவ்வழி - இவ்விடத்தில் இருந்து விரைவில் - விரைவாக, தூண்டி - அனுப்பி, - மாதினை விடுதியோ - இப்போதாயினும் சீதையை விடுகிறாயா என்று, மறுக்கும் ஆகில் - இராவணன் சீதையை விட மறுப்பானாகில், காதுதல் - போர்செய்வது, கடன் - முறை, உள்ளங் கருதியது - மனம் எண்ணுகிறது, அறன் - தருமம், அஃதே - அதுவே, நீதியும் - அரச நீதியும், கருணையின் - இரக்கத்தின், நிலையம் - இருப்பிடமான, அன்னான் - இராமனானவன்.

(பொழிப்பு)

(கருணை மிகுந்த இராமன் வீடன்னை நோக்கி) இவ்விடத்திலிருந்து ஒரு துதனை இராவணனிடம் அனுப்பி “தையை விடுகிறாயா” எனக் கேட்போம். மறுத்தால் போர் செய்வதே அறமும் நீதியும் ஆகும்; என இராமன் கூறினான்.

2. விபீஷணன் முதலியோர் தம் கருத்து உரைத்தல்

அரக்கர்கோன் அதனைக் கேட்டான்
 ‘அழகிற்றே ஆகும்’ என்றான்;
 குரக்கினத் தலைவன் நின்றான்
 ‘கொற்றவர்க்கு(கு) உற்ற(கு)’ என்றான்;
 ‘இரக்கமு(கு) இழுக்கம்’ என்றான்
 இளையவன், ‘இனி நாம் அம்பு
 தூக்குவ(கு) அல்லால் வே(று) ஓர்
 சொல் உண்டோ?’ என்னச் சொன்னான்.

(அ. உ.)

அரக்கர்கோன் - அரக்கர்களின் அரசனான (வீடனன்), அழகிற்றே ஆகும் - அது அழகிய செயலாகும், குரக்கினத்திறைவன் - குரங்கினத் தலைவன் (சுக்ரீவன்), கொற்றவர்க்கு - அரசருக்கு, உற்றது - ஏற்றதே, இளையவன் - இலக்குமணன், இரக்கமது - இரக்கமில்லாத, இழுக்கம் - இரக்கம் காட்டுவது தவறு (இராவணனுக்கு), அம்பு தூக்குவது - அம்பைவிட்டுப் போர் செய்வது, அல்லால் - அதைவிட, வேறு ஓர் சொல் உண்டோ - பிற சொல்லும் உண்டா. சொன்னான் - கூறினான்.

(பொழிப்பு)

வீடனதும் “அது அழகிய செயலாகும்” என்றான். சுக்ரீவனும்

“அரசர்க்கு எற்றே இது” என்றான். இலக்குவன் “இரக்கம் இல்லாத இராவணனுக்கு இரக்கம் காட்டுவது தவறாகும். இனி அம்பு தொடுத்துப் போர்செய்வது அன்றி வேறும் உள்ளே” என்றான்.

3. இராமன் மறுமொழி

“அயர்த்திலன்; முடிவும் அஃதே;
 ஆயினும் அறிஞர் ஆய்ந்த
 நயத்துறை நூலின் நீதி
 நாம் துறந்து அமைதல் நன்றோ?
 புயத்து உறை வலியரேனும்,
 பொறையொடும் பொருந்தி வாழ்தல்
 சயத்துறை; அறலும் அஃதே’
 என்று இவை சமையச் சொன்னான்.

(அ. உ)

அயத்திலன் - மறக்கவில்லை (அரக்கர் செய்த தீமையையும் தண்ட காரணிய முனிவர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளையும் நான் மறக்கவில்லை). முடிவும் அஃதே - முடிவில் நிகழப் போவதும் அதுவே, ஆயினும் - ஆனாலும், அறிஞர் - அறிவுடையோரான (பிரகஸ்பதி, சுக்கிராச்சாரியார் முதலியோர்), ஆய்ந்த - ஆராய்ந்த, நயத்துறை - சாத்தீர முறையை, நீதி - அரசந்தி வழியை, நாம் - நாங்கள், துறந்தமைதல் - கைவிடுதல், நன்றோ - நல்லதோ, புயத்துறை - தோள் வலிமை கொண்டு செய்யும் போரில், வலியரேனும் - வல்லவராணாலும், பொறையொடும் - பொறுமையுடன், பொருந்தி - சேர்ந்து வாழ்தல், சயத்துறை - வெற்றிபெறும் முறையாம், அறநும் - அரச தருமமும், அஃதே - அதுவே, இவை - பின்வருவனவற்றை, சமைய - ஏற்றுக்கொள்ள, சொன்னான் - கூறினான் (இராமன்)

(பொழிப்பு)

“அரக் கர் செய்த தீமைகளையும் தண்டகாரணிய முனிவர்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளையும் நான் மறக்கவில்லை. முடிவில் அதுவே நிகழப்போகிறது. அறிவுடையோர் கூறிய அரசந்தி வழியான சாத்தீர முறையை நாம் கைவிடல் நல்லதல்ல. நாம் வலிமையுடையவர்களும் பொறுமையுடன், மேற்கொள்ள வேண்டியதை மேற்கொண்டு வெற்றிபெறுவதே அரச அறமுமாகும். எனவே பின்வருவனவற்றை யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என இராமன் கூறினான்.

4. அங்கதனை அனுப்புதல்

‘என் அவற்கு) உரைப்பது) என்ன?
ஏந்திமை யானை விட்டுத்
தன் உயிர் பெறுதல் நன்றோ?

அன்றெனில், தலைகள் பத்தும்
சின்னாபின் னங்கள் செய்யச்
செருக்களாம் சேர்தல் நன்றோ?
சொன்னவை இரண்டின் ஒன்றே
துணி(க)’ எனச் சொல்லி(டு) என்றான்.

(அ. உ.)

என் - நான், அவற்குரைப்பது என்ன - (இராவணனுக்கு)
சொல்லத்தக்க செய்தி என்ன, ஏந்திகையானள் - அணிகலங்களை
அணிந்துள்ள பெண்ணை (சீதையை), விட்டு - சிறையினின்று விட்டுத்,
தன்னுயிர் - தனது உயிரை, பெறுதல் நன்றோ - பெற்று வாழ்வது
நல்லதோ, அன்றெனில் - இல்லையென்றால்; சின்ன பின்னங்கள்
செய்ய - துண்டம் துண்டமாக அறுக்க, செருக்களாம் - போர்க்களாம்,
சேர்தல் - அடைதல், நன்றோ - நன்மை அளிப்பதோ? துணிக -
துணிந்து (சொல்வாயாக).

(பொழிப்பு)

(அங்கதன் இராமனைன நோக்கி) “இராவணனிடம் நான்
சொல்லத்தக்க செய்தி யாது? என்று வினவினான். அணியத்தக்க
அணிகளை அணிந்துள்ள சீதையைச் சிறையினின்றும் விட்டுத்
தன்னுயிர் பெற்று வாழ்வது நல்லதோ? இல்லையெனில் உனது
பத்துத் தலைகளையும் இராமன் தன் அம்புகளால் துண்டம் துண்டமாக
அறுத்துத் தள்ளுமாறு போர்க்களத்தை அடைதல் உனக்கு நன்மை
அளிப்பதோ? இந்த இரண்டினுள் ஒன்றைத் துணிந்து சொல்வாயாக!”
என்று இராவணனிடம் கூறுவாயாக! என்றான்.

5. அங்கதன் புறப்பாடு

பார்மிசை வணங்கிச் சீயம்
விண்மிசைப் படர்வதே போல்,
வீரன்வெஞ் சிலையிற் கோத்த

அம்பென விசையிற் போனான்;
 'மாருதி அல்ல ணாகில்,
 நீ எனும் மாற்றம் பெற்றேன்
 ஆர் இனி என்னோ(டு) ஒப்பார்?'
 என்ப(து) கூர் இன்பம் உற்றான்.

(அ. உ.)

பார்மிசை - தரையிலே, சீயம் - சிங்கம், விண்மிசை - வானத்திலே, படர்வது - செல்வது, வெஞ்சிலை - கொடியவில்லு; கோத்த - யூட்டி; விசையின் - விரைவாக, மாருதி - அனுமன் அல்லன் - இல்லை, நீ எனும் மாற்றம் பெற்றேன் - நீயேதூதனாகச் செல்வதற்குரிவன் என்ற மதிப்பைப் பெற்றேன், ஒப்பர் - என்னைப் போன்றவர்.

(பொழிப்பு)

அனுமன் இல்லை என்றால் நீயே தூதனாகச் செல்வதற்கு உரியவன் என்று என்னிடம் மதிப்புக்கொண்டு சொல்லும் - சொல்லைப் பெற்றேன். இனி என்னைப் போன்றவர் யார் உள்ளார்?" என்று உள்ளத்தில் எண்ணி ஓப்பில்லாத இன்பம் அடைபவனான அங்கதன் இராமனைத் தரையில் விழுந்து வணங்கிச் சிங்கமானது வானத்தில் செல்வது போலக் கம்பீரமான தோற்றத்துடன் பெரு வீரனான இராமனின் கொடிய வில் விளின்று யூட்டிச் செலுத்தப்பட்ட அம்பைப்போல் விரைவாகச் சென்றான்.

6. அங்கதன் இராவன சபையை அடைதல்

அயில்கடந்து) ஏரிய நோக்கும்
 அரக்கரைக் கடக்க, ஆழித்
 துயில்கடந்து) அயோத்தி வந்தான்

சொற்கட வாத தூதன்
 வெயில்கடந் திலாத காவல்
 மேருவின் மேலும் நீண்ட
 எயில்கடந்(து) இலங்கை எய்தி
 அரக்கன(து) இருக்கை புக்கான்.

(அ. உ.)

அயில் - வேற்படை, கடந்தெரிய - விட உக்கிரமான தீ
 உண்டாக்க வல்ல; ஆழி - பாற்கடல், தூயில் - பள்ளி கொள்ளல்,
 கடவாத - கடந்து செல்லாத, வெயில்கடந்திலாத - கதிரவன்
 கடந்து செல்லாத, காவல் - காவலல், எயில் - மதில், எய்தி -
 அடைந்து, இருக்கை - இருப்பிடம், புக்கான் - அடைந்தான்.

(போழிப்பு)

“வேற்படையைவிட உக்கிரமாகத் தீ உண்டாகக் காண வல்ல
 அரக்கர்களை அழிப்பதற்காகவே பாற்கடலில் பள்ளி கொள்வதை
 விடுத்து அயோத்தியில் அவதரித்தவனான இராமனின் சொல்லை
 மீறி நடவாத தூதனான அங்கதன்; கதிரவன் கடந்து செல்லாத
 காவலைக் கொண்டதும், மேருமலையைக் காட்டிலும் உயர்ந்த
 நீளமாக இருப்பதுமான மதிலைத் தாண்டி இலங்கையை அடைந்து
 இராவணனின் இருப்பிடத்தை அடைந்தான்..

7. அழுகின்ற கண்ணர் ஆகி,
 ‘அநுமன்கொல்?’ என்ன அஞ்சித்
 தொழுகின்ற சுற்றும் சுற்றுச்
 சொல்லிய துறைகள் தோறும்
 பொழிகின்ற வீரர் வார்த்தை
 முகம்தொறும் செவியின் மூழ்க
 எழுகின்ற சேனை நோக்கி
 வியந்திருந் தானைக் கண்டான்.

(அ. உ.)

அழகின்ற - (அஞ்சி) நீரைப்பெருக்கும், அனுமன்கொல் - அனுமன் தானோ, தொழுகின்ற - வணங்கி வேண்டுகின்ற, சுற்றும் - இனத்தவர், சுற்று - குழந்திருக்க, முகம் தொறும் - முகத்திலுள்ள, மூழ்க - வீழந்து கொண்டிருக்க, எழுகின்ற - புறப்படுகின்ற, சேனை - படை, இயைந்து - நோக்கி

(பொழிப்பு)

அங்கத்தனைக் கண்டவுடன் முன் இலங்கையில் புதுந்து அழிவை ஏற்படுத்திய அனுமன் தானோ இவன்? என்று அஞ்சி நீரைப் பெருக்கும் கண்களையுடையவராய்த் தமக்குத் துப்பத்தை உண்டாக்காதவாறு பாதுகாக்கும்படி வணங்கி வேண்டுகின்ற தன் இனத்தவர் குழந்து இருக்கவும், அரசியலுக்கு வேண்டுவனவாக நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள அவ்வத்துறைகளிலே அத்காரிகளாக உள்ள வீரர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் சொற்கள், தன் பத்து முகங்களிலும் உள்ள இருபது செவிகளில் வீழந்து கொண்டிருக்கவும்; போருக்குப் புறப்படுகின்ற ப்படையைப் பார்த்தவன்னை அமர்ந்திருந்தவனான இராவணனைக் கண்டான்.

8. அங்கதன் இராவணனைக் குறித்து வியத்தல்

'கல்உண்டு, மரம்உண்டு), ஏழைக்
கடல்ஓன்றும் கடந்தேம் என்றும்
சொல்லுண்டே, இவனை வெல்லத்
தோற்றத்தோர் சூற்றும் உண்டே,
எல்லுண்ட படைகைக் கொண்டான்
எதீர் உண்டே, இராமன் கையில்
வில்லுண்டே உண்டு); என்று எண்ணி
ஆற்றவும் வியந்து நின்றான்.

(அ. உ.)

சொல் உண்டே - சொல்லும் தோன்றி விட்டது, வெல்ல - வெற்றிஅடைய, தோற்றும் - தோன்றிய, கூற்றும் - காலன், எல்லுண்ட - ஒளிபொருந்திய, கைக்கொண்டால் - கையிலே எடுத்துக் கொள்ளின், எத்ர உண்டே - எதிராக நிற்பதும் உண்டோ; ஆற்றல் - வலிமை, வியந்து - அதிசயித்து.

(பொழிப்பு)

கடலைத் தூர்த்து அணையைக் கட்டக் கற்களும் மரங்களும் உண்டு. கற்களாலும், மரங்களாலும் தூர்த்து விடும்படி சிறியதான் கடலைக் கடந்துவிட்டோம் என்ற சொல்லும் தோன்றிவிட்டது. ஆனால் இந்த இராவணனை வெல்லத்தோன்றிய ஒர் காலனும் இருக்கிறானோ? ஒளியிடைய ஆயுதத்தைக் கையிலே கொண்டானாயின் இவனது படைக்கு எதிராக நிற்பதும் உண்டோ? இவனது கைப்படைக்கு எதிராக இராமனின் கைவில்லானது தோன்றுமானால் எத்ர உண்டு! என்று எண்ணி அந்த இராவணனின் வலிமையைப் பாராட்டியவன்னமிருந்தான்.

9. இராவணன் அங்கதனை ‘யார்?’ என வினாவுதல்

நின்றவன் தன்னை அன்னான்

நெருப்பு(பு) எழ நிபிரப் பார்த்து) ‘இங்கு)

இன்று(ய) இவன் வந்த நீயார்?

எய்திய கருமம் என்னை?

கொன்று(ய) இவர் தின்னாமுன்னம்

கூறுதி தெரிய’ என்றான்;

வன்திற்கு வாலி சேயும்

வாள்ளயிரு(ய) இலங்க நக்கான்.

(அ. உ.)

நின்றவன் தன்னை - தன்முன் வந்து நின்றவனை; (அங்கதனை), இவன் - இங்கு, எய்திய - வந்த கரும் - காரணம், விடயம்; கொன்று - கொல்லப்பட்டு, இவர்தின்னா - இவர்கள் (ஏவலாளர்) தின்பதற்கு வன்திறல் - மிக்கவன்மையுடைய, சேயும் - மகனும் எயிறு - பல்லு, இலங்கி - ஒளிர, தெரிய; நக்கான் - சிரித்தான்.

(பொழிப்புரை)

இராவணன் தன்முன் வந்து நின்றவனான அங்கதனைக் கண்களினின்று தீப்பொறி பறக்க நிழிந்து பார்த்து இன்று இங்கு இப்போது வந்த நீ யார்? வந்த காரணம் யாது? இந்த என் ஏவலாளர்கள் கொன்று தின்பதற்கு முன்னர் நானரியத் தெரிவிப்பாயாக! என்று விளைவினான். மிக்க வன்மையுடைய வாலிமகன் அங்கதனும் பற்கள் வெளியே விளங்கச் சிரித்தான்.

10. அங்கதன் விடை

'பூத நாயகன், நீ குழந்த
புவிக்கு நாயகன், இப்பூமேல்
சௌத நாயகன், வே(று) உள்ள
தெய்வ நாயகன், நீ செப்பும்
வேத நாயகன், மேல் நின்ற
விதிக்கு நாயகன், தான்விட்ட
தூதன் யான்; பணித்த மாற்றம்
சொல்லிய வந்தேன்' என்றான்.

(அ. உ.)

பூதநாயகன் - ஜம்பூதங்களின் தலைவனும், பூமேல் - (தூமரை)
'து, செப்பும் - ஒதும், விதிக்கு - ஊழல்வினைக்கு, பணித்த

மாற்றம் - கட்டளையிட்டுள்ள சொல்லை; சொல்லிய -
சொல்லும்படியாக

(பொழிப்பு)

ஜம்புதங்களின் (நிலம், நீர், காற்று, தீ, வான்) தலைவனும்,
நீணால் குழிப்பட்ட உலகத்துக்குத் தலைவனும் அத்தாமனை மஸ்மீது
வாழ்பவனான திருமகளின் அமிசமான சீதைக்குத் தலைவனும்,
உலகத்தில் வெவ்வேறாக உள்ள தெய்வங்களுக்குத் தலைவனும்,
நீ ஒதும் வேதங்களின் உட்பொருளாக விளங்குபவனும், மேம்பட்டுத்
தோன்றுகின்ற ஜம்பினைக்குத் தலைவனுமாக நிற்கின்ற இராமன்
உன்னிடத்தில் அனுப்பிய தூதன் நான்! என் தலைவன்
கட்டளையிட்டுள்ள சொல்லைச் சொல்லும் பொருந்டாக வந்தேன்.
என்று தான் வந்த காரணத்தை அங்கதன் மொழிந்தான்.

11. ‘இந்திரன் செம்மல் பண்டு ஒர்

.01
இராவணன் என்பான் தன்னைச்
சுந்தரத் தோள்க ளோடும்

வாலிடைத் தூங்கச் சுற்றிச்
சிந்துரக் கிரிகள் தாவித்

திரிந்தனன், தேவர் உண்ண
மந்தரக் கிரியால் வேலை

கலக்கினான், மைந்தன்’ என்றான்.

(அ. உ.)

செம்மல் - மகன்; பண்டு - முற்காலத்தில்; சுந்தரம் -
அழகு; சிந்துரக் கிரிகள் - யானைகள் உலவுகின்ற நான்கு தீக்கில்
உள்ள மலைகளில், மந்தரக் கிரியால் - மந்தரமலையால், வேலை
- பாற்கடலை.

(பொழிப்புரர்)

இந்திரனின் மகனும் முற்காலத்தில் ஓப்பில்லாத இராவணன் என்று வழங்கப்படுபவனை, அவனது அழகிய தோள்களுடனே தன் வாலிலே தொங்குமாறு கட்டி, யானைகள் உலவுகின்ற நான்கு திச்குகளிலும் உள்ள மலைகளிலே பாய்ந்து திரிந்தவனும், தேவர்கள் உண்ணுமாறு மந்தர மலையினாலே பாற்கடலைக் கடைந்தவனுமான வாலி என்பவனின் மகனாவேன் நான் என அங்கதன் தன்னை இன்னான் என அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

12. இராவணன் அங்கதனைத் தன் வசமாக்க முயலுதல்

‘உந்தை என் துணைவன் அன்றே;

ஒங்கு அறும் சான்றும் உண்டால்;
நிந்தனை இதன்மேல் உண்டோ,

ந் அவன் தூத னானால்?

தந்தனன் நினக்கு யானே

வானரத் தலைமை; தாழா

வந்தனை; நன்று செய்தாய்,

என்னுடை மைந்த’ என்றான்.

(அ. உ.)

உந்தை - உனதுதந்தை, சான்று - சாட்சி, நிந்தனை - பழிக்கு, வந்தனை - வந்தாய்.

(பொழிப்பு)

நின் தந்தை என் நன்பன் அல்லனோ! இதற்குத் தக்க சாட்சியும் உண்டு. அங்களும் என் நன்பனும், வீரனுமாய் இருத்தவனின் மகனான ந், சாதாரண மனிதனான அந்த இராமனுக்குத் தூதனாக வரும் இதைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட யழிக்கு இடமான செயல் ஏதேனும் உண்டா? இல்லை! ஆதலால் அவனுக்குத் தூதனாக வந்த தன்மையை விட்டுவிடு. என்மகனே! உனக்கு நானே குரங்கு

இனக் தலைவனாகும் பதவியைக் கொடுத்தேன். காலம் தாழ்த்தாது வந்தாய். நல்லதைச் செய்தாய்! என்று இராவணன் அங்கதனை நோக்கிக் கூறினான்.

13. ‘தாதையைக் கொன்றான் பின்னே
 தலைசுமந்து) இருகை நாற்றிப்
 பேதையன் என்ன வாழ்ந்தாய்
 என்பது) ஒர் பிழையும் தரந்தாய்;
 சீதையைப் பெற்றேன்; உன்னைச்
 சிறுவனும் ஆகப் பெற்றேன்;
 ஏது) எனக்கு அரியது?)’ என்றான்
 இறுதிநூற்கு) எல்லை கண்டான்.

(அ. உ.)

தாதையை - தந்தையை, பேதையன் - அறிவிலி, தரந்தாய் - நீக்கிணாய், பெற்றேன் - அடைந்தேன், எல்லை - முடிவு, அரியது - கிடைத்தற்கிரியது, அருமையானது.

(பொ. உ.)

தன் வாழ்நாளில் எல்லையை விரைவில் காணப் போகின்ற வனான இராவணன் அங்கதனை நோக்கி “நீ இவனது தூதனாய் இருப்பதை விட்டுவிட்டு வானாத்தலைமை மேற் கொண்டு ஒழுகினால், தன் தந்தையைக் கொன்றவனது பின்னே இரு கைகளையும் தலைமேற் சுமந்தும் முகத்தைத் தொங்கவிட்டுக் கொண்டும் கண்டோர் “இவன் அறிவிலி என்று கூறுமாறு வாழ்ந்தான்” என்று இகழ்ச்சியாகச் சொல்லப்படுவதான் ஒப்பில்லாத பழிச்சொல்லை நீங்கப் பெறுவாய். அப்போது நானும் சீதையை அடைந்தவனாவேன். இனி எனக்கு அரியது யாது இருக்கிறது என உரைத்தான்.

14. ‘அந்நர் இன்று நாளை
 அழிவதற்கு) ஜயம் இல்லை.

உன் அர(சு) உனக்குத் தந்தேன்,
 ஆனந்தி ஊழி காலம்
 பொன்அரி சுமந்த பீடத்(து)
 இமையவர் போற்றி செய்ய,
 மன்னவனாக யானே
 குட்டுவன் மகுடம்' என்றான்.

(அ. உ.)

நர் - மானுடர், ஜயம் - சந்தேகம், ஊழிக்காலம் -
 இறுதிக்காலம், பீடத்து - அரியணை, மகுடம் - முடி, இமையவர் -
 தேவர்.

(பொ. உ.)

இராவணன் பின்பும் “அந்த மானிடர் இன்றைய தினத்திலோ
 அல்லது நாளைய தினத்திலோ அழிவதற்கு ஒரு சந்தேகமும் இல்லை.
 உனக்குரிய வானாத் தலைமையைக் கொடுத்தேன். ஊழிக்கால இறுதி
 வரையிலும் பொன்னாலான அரியணையில் அமர்ந்து தேவர்களெல்லாம்
 வணங்க ஆட்சி செய்வாயாக. வானாத் தலைவனாக இப்பொழுதே
 முடிகுட்டுவேன்” என மொழிந்தான்.

15. அங்கதன் மறுமொழி

‘கூவி (இன்று) என்னை ‘நீ போய்த்
 தன்குலம் முழுதும் கொல்லும்
 பாவியை எய்தி, அஞ்சி,
 அரண்புக்குப் பதுங்கி னானைத்
 தேவியை விடுக; அன்றேல்,
 செருக்களத்(து) எதீர்ந்து தன்கண்
 ஆவியை விடுக” என்றான்
 அருள் இனும் விடுகிலாதான்.

(அ. உ.)

கூவி - அழைத்து, அஞ்சி - அச்சம் கொண்டு, பதுங்களைன
- ஒளித்திருந்தானை, செருக்களத்து - போர்க்களத்தில், எதர்ந்து -
எதர்த்து, ஆவி - உயர்

(பொ. உ.)

“நீ இராமனுக்குத் தலை செய்திருந்தும் இன்னும் உன்னிடத்தில்
அருள் நீங்கப் பெராதவனான அவன், இப்போது என்னை அழைத்து
நீ சென்று தன்குலத்தை யெல்லாம் அழியச் செய்யும் பாவியைச்
சேர்ந்து போருக்கஞ்சி அச்சங்கொண்டு அராணுக்குள் புகுந்து பதுங்கிக்
கொண்டிருக்கும் இராவணனைப் பார்த்து சீதையை விடுக, அவ்வாறு
அவளைச் சிறைவிடுக்க விருப்பமில்லை யென்றால் போர்க்களத்தில்
எதர்த்து நின்று தன் இனிய உயிரை விட்டிடுக எனச் சொல்வாயாக
என்று சொல்லியனுப்பினான், என்றான் அங்கதன்.

16. பருந்துணப் பாட்டி யாக்கை

படுத்தநாள், பகைகு ரோடும்
மருந்தினும் இனிய மாமன்
மழந்தநாள், வனத்துள் வைகி
இருந்துழி வந்த நங்கை
இருந்தெவி மூக்கி ணோடும்
அரிந்தநாள் வந்தி லாதான்
இனிச் செய்யும் ஆண்மை உண்டோ?

(அ. உ.)

யாக்கை - உடல்; பருந்துண - பருந்து உண்ணும்படி;
படுத்தநாள் - வீழ்த்திய நாள்; மழந்தநாள் - இறந்தநாள்; அரிந்தநாள்
- வெட்டிய நாள்; வந்திலாதான் - வராதவன்; ஆண்மை - வீரம்.

(பொ. உ.)

“தன் பாட்டியான தாடகையின் உடலைப் பருந்து உண்ணும்படி

கொன்று வீழ்த்திய நாளிலும், மருந்தைவிட அனுஸ்வமான மாமனான சூகு, விகவாமித்திரனின் வேள்வியைக் கெடுக்கச் சென்று படைகளுடன் இறந்த கூலத்திலும், தான் கூட்டில் தங்கியிருந்த போது அவனுடைய தங்கையாகிய குர்ப்பனகையின் மூக்கையும், தனங்களையும் என் தமிழ் இலக்குவன் அரிந்தபோது போரிட எதிர்த்து வராதவன் இனிச்செய்யும் வீரச்செயல் உண்டோ. என்று இராமன் கூறினான்” என அங்குதன் கூறினான்.

17. ‘கிளையொடும் பகைஞ ரோடும்
 கேட்லா உயிர்கட் கெல்லாம்
 களைஅன தம்பி மாரை
 வெராடும் களையக் கண்டும்
 இளையவன் பிரிய மாயம்
 இயற்றியே கொண்டு போய
 வளை எயிற்று(அ) அரக்கன் வெம்போர்க்கு(கு)
 இனி இவன் வருவ(து) உண்டோ?

(அ. உ.)

கிளையொடும் - சுற்றத்தாருடனும்; கேட்லா - அழிவில்லாத; களைஅன - களை போன்ற (கெடுதல் செய்யும்) களையக் கண்டும் - ஒழித்தலை அறிந்தும்; மாயம் - வஞ்சம்; இயற்றி - செய்து; வெளாவும் - கவரும்; வளை எயிற்று - வளைந்த பற்களை உடைய; வெம்போர்க்கு - கொடிய போருக்கு

(போற்பு)

“அழிவில்லாத உலகத்து உயிர்களாகிய யீர்களுக்க் கெல்லாம் களைகளைப் போன்று துன்பம் செய்யும் இயல்புடைய கரன் முதலிய தம்பியரச் சுற்றத்தாருடனும் படைவீரருடனும் வேருடன் நான் ஒழித்துவிட்டேன். இதை அறிந்திருந்தும் என் தமிழான இலக்குவன் என்னைவிட்டுப் பிரியமாறு வஞ்சச் செயலைச் செய்து, அவன் பிரிந்த சமயம் பார்த்து எனது மனைவி சௌதயைக் கவர்ந்த வளைந்த

பற்கணவியலைய அந்த இராவணன் கொடிய போர் செய்வதற்கு இனித்தான் வரப்போவது உள்ளதோ?" என இராமன் கூறியதாக அங்கதன் சொன்னான்.

18. ‘எந்திமை தன்னைக் கண்ணுற்று(ரு),
எத்ரந்தவர் தம்மை ஏற்றிச்
சாந்து(து) எனப் புதல்வன் தன்னைத்
தரையிடைத் தேய்த்துத் தன்னுர்
காந்து(து) எரி மடுத்துத் தானும்
காணவே கடலைத் தாவிப்
போந்தபின் வந்தி லாதான்
இனிப்பொரும் போரும் உண்டோ?

(அ. உ.)

எந்திமை தன்னை - சீதையை; தம்மை ஏற்றி - எத்ரத்த வர்களை மோதி அழித்து; காந்து - நெருப்பு; பொரும் போரும் - பொருதுகின்ற போரும்.

(பொறிப்பு)

என்னால் அனுப்பப்பட்ட தூதனான அனுமன் சீதையைப் பார்த்துவிட்டு அப்போது எத்ரத்து வந்தவரையெல்லாம் மேர்தி அழித்து, தன் மகனான அட்சுகுமாரனை சாந்துபோல ஆகுமாறு தரையில் இட்டு அரைத்துவிட்டு தன் ஜாரான இலங்கையை ஏரிக்கின்ற நெருப்பை இட்டு எரித்து தான் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே கடலைக் கடந்து சென்ற பின்பும் அந்த அனுமனைக் கொல்லவேண்டுமென்று என்னம் வரவேண்டியவன் இராவணன். ஆனால் வரவில்லை. அங்ஙனம் வராதவனான இராவணன் இனி எதிரில் வந்து செய்ய இருக்கும் போரும் உண்டோ என்று இராமன் கூறினான் என அங்கதன் மொழிந்தான்.

19. ‘உடைக்குலத்து) ஒற்றர் தம்பால்
 உயர்கொடுத்து) உள்ளக் கள்ளம்
 துடைத்துழி, வருணன் வந்து
 தொழுதுழித் தொழாத கொற்றக்
 குடைத்தொழில் உம்பி கொள்ளக்
 கொடுத்துழி, வேலை கோலி
 அடைத்துழி, வந்தி லாதான்
 இனிவர ஜயம் உண்டோ?

(அ. உ.)

உள்ளக் கள்ளம் - உள்ளத்தில் உள்ள கள்ளத் தன்மை; துடைத்துழி - போக்கிய போதும்; தொழுதுழி - வணங்கிய போதும்; கொற்ற - வெற்றியடைய; குடைத்தொழில் - ஆட்சி செய்யும் தொழில்; உம்பி கொள்ள - பெற்றுத்தருமாறு; கொடுத்துழி - கொடுத்த போதும்; வேலை கோலி - கடலை முயன்று, அடைத்துழி - அணை கட்டிய போதும்.

(பொறிப்பு)

“தன் குலத்தில் பிறந்த ஒற்றர்கள் இடத்தில் அவர்கள் உயிரைக் கவராது விட்டு அவர்தம் உள்ளக் கள்ளத்தனத்தைப் போக்கிய போதும், வருணன் கண்கூடாக எதிரில் வந்து அணைகட்டுமாறு வணங்கிக் கூறியபோதும், தன்னை மற்றவர் தொழுவது அன்றி தான் எவரையும் தொழ வேண்டாத வெற்றியடைய இலங்கைக்கு ஆட்சிசெய்யும் தொழிலை வீடனை் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு தந்தபோதும், கடலை முயன்று அணை கட்டிய போதும் வராதவன் இராவணன். அத்தகையவன் இனி வருவானென்று என்னச் சந்தேகம் ஏதும் உண்டோ என்று இராமன் கூறினான்.” என்று அங்கதன் கூறினான்.

20. ‘மறிப்பு) உண்ட தேவர் காண,
 மணிவரைத் தோளின் வைகும்
 நெறிப்புண்ட ரகம் அன்ன
 முகத்தியர் முன்னே, நென்னல்

பொறிப்புண்ட ரகம் போலும்
 ஒருவனால் புனர்ந்த மெளவி
 பறிப்புண்டும் வந்தி லாதான்
 இனிப்பொரும் பான்மை உண்டோ?

(அ. உ.)

மறிப்புண்ட - சிறையில் கைக்கப்பட்ட; மணிவரை - அழகிய திரிசூட மலை; மெளவி - முடி.

(பொறிப்பு)

“தன்னால் சிறையில் மடக்கப்பட்ட தேவர்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும், அழகிய திரிசூட மலையின்மீது தங்கியுள்ள நெறித்தல் கொண்ட தாமரை போன்ற முகத்தையுடையவரான தேவப்பெண்டிர்க்கு எதிரே, உடற்புள்ளியையுடைய புலியைப் போன்ற வலிமையுடைய ஒப்பில்லாத சுக்ரீவன் தானணிந்திருந்த முடி பறிக்கப்பட்டும் அந்தச் சுக்ரீவனைக் கொல்லுமாறு தொடர்ந்து.வராமல் இருந்தவனான இராவணன் இனிப் போர் செய்கின்ற தன்மை உண்டோ? என இராமன் மொழிந்தான்” என அங்கதன் கூறினான்.

21. “என்று) இவை இயம்பி வா” வென்று)

ஏவினன் என்னை எண்ணி;
 ஒன்று) உனக்கு) உறுவது) உன்னித்
 துணிந்து) உரை; உறுதி பார்க்கின்,
 துஞ்சிரும் குழலை விட்டுத்
 தொழுது வாழ்; சுற்றத் தோடும்
 பொன்றுதி யாயின், என்பின்
 வாயிலிற் புறப்ப(டு)’ என்றான்.

(அ. உ.)

இயம்பி - சொல்லி; ஏவினன் - கட்டகளையிட்டான்; உறுவது - தக்கது; குழல் - கூந்தல், பொன்றுதி - பெறுவாயாக.

(பொழிப்பு)

“இவ்வாறு கூறி இராவணனின் மனக் கருத்தை அறிந்துகொண்டு வா என்று இராமன் எனக்குக் கட்டளை இட்டு அனுப்பினான். ஆதலால் நான் கூறிய இரண்டினுள் உனக்குத் தக்க செயல் ஒன்றை நன்கு ஆராய்ந்து சொல்வாயாக, உன் உயிருக்கு ஊறு உண்டாகாத நன்மையான செயலைப் பர்ப்பாயானால் நெருக்கிய கூந்தலையுடைய சீதையை இராமனிடம் கொண்டுவந்து விட்டு அவனை வணங்கி நல்வாழ்வைப் பெறுவாயாக. உறவினர்களுடன் இறந்து விடுவாயானால் என்பின் அரண்மனை வாயிலிலிருந்து வெளிப்பட்டு வருவாயாக” என்று அங்கதன் கூறினான்.

அங்கதனைக் கொல்லும்படி இராவணன் அரக்கர் சிலரை ஏவுதல்

22. சொற்ற வார்த்தையைக் கேட்டலும், தொல்லுயிர் முற்றும் உண்பது போலும் முனிவினான் ‘பற்றுமின் கடிதின்; நெடும் பார்மிசை ஏற்றுமின்’ என நால்வரை ஏவினான்.

(அ. உ.)

சொற்ற - உரைத்த; தொல்லுயிர் - பழமையான உயிர்; முற்றும் - முழுவதும்; முனிவினான் - சினத்தைக் கொண்டவளாய்; பற்றுமின் - பிடியுங்கள்; கடிது - விரைந்து; நெடும் - நெடிய; பார்மிசை - பூமியின் மீது; ஏற்றுமின் - மோதுங்கள்.

(பொழிப்பு)

அங்கதன் உரைத்தவற்றைக் கேட்ட இராவணன் பழமையான உயிர்களை யெல்லாம் விழுங்கி விடுவனோ என்று கருதும்படி சினத்தைக் கொண்டவளாய் “இந்தத் தூதனைப் பிடியுங்கள், விரைந்து பாந்த பூமியின் மீது மோதுங்கள்” என நால்வருக்குக் கட்டளை இட்டான்.

அங்கதன் செய்கை

23. ஏவினான் பிடித் தாரை எடுத்து) எழுத்
தாவினான்; அவர் தம்தலை போய் அறக்
சூவினான் அவன் கேபுர வாயிலில்
தூவினான்; துகைத் தான்; இவை சொல்லுவான்:

(அ. உ.)

ஏவினான் - கட்டளையால்; எடுத்தெழுத்தாவினான் - (நான்கு
வீரர்களையும்) எடுத்துக் கொண்டு உயரத்தாவி; சூவினான் -
சுத்தமிட்டான்; தூவினான் - போட்டான்; துகைத்தான் - மிதித்தான்.

(பொழிப்பு)

அங்கதன் இராவணனின் கட்டளையால் தன்னைப் பிடித்த
அந்த நான்கு வீரர்களையும் எடுத்து உயரத்தாவி அந்த நால்வரின்
தலைகளும் அறும்படி செய்தான்; சுத்தமிட்டான். அரண்மனை
வாயிலில் அவர்கள் உடலைப் போட்டுக் காலால் மிதித்து பின்வருமாறு
சொற்களைப் பகர்ந்தான்.

24. ‘ஏம்சார எளியவர் யாவிரும்
தூமம் கால்வன வீரன் சுடுசரம்
வேமின் போல்வன வீழ்வதன் முன்னமே
போமின், போமின் புறத்து)’ என்று போயினான்.

கம்பர்

(அ. உ.)

தூமம் - புகை; கால்வன - வெளியிடுவன; சுடுசரம் -
சுடுகின்ற அம்புகள்; வேமின் - மின்னல் ஒளிர்கின்ற; போமின் -
போங்கள்; புறத்து - வெளியே; போயினான் - அடைந்தான்.

(பொழிப்பு)

அங்கிருந்த வீரரைப் பார்த்து “ புகையை வெளியிடுவனவும் மின்னலைப் போன்று ஒளிர்கின்ற இராமனின் சூகின்ற அம்புகள் வந்து விழுகின்ற முன்னமே வலிமையில்லாத நீங்கள் எல்லோரும் பாதுகாப்பை அடையுமாறு தூரத்தே செல்லுங்கள் ” என்று சொல்லியபடியே அங்கிருந்து இராமன் இருந்த இடத்தை நோக்கப் புறப்பட்டான்.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. அங்கதனை இராமன் முதலியோர் இராவணனிடம் தூதனுப்பு முடிவு செய்தது ஏன்?
2. அங்கதனுக்கும் இராவணனுக்குமிடையில் இடம் பெற்ற உரையாடலை நாடக உருவில் எழுதுக.
3. சௌதயை விடுவிப்பதே உனக்கு நல்லது என இராவணனைப் பார்த்து அங்கதன் கூறுவதன் காரணம் யாது?
4. இராவணன் இனிப் போர் செய்ய வரமாட்டான் என இராமன் கூறியதாக அங்கதன் கூறியவை யாவை?
5. சந்தர்ப்பம் கூறுக

அ. “இன்று இவண் வந்த நீ யார்?

ஆ. “... செருக்களத்து) எத்ரந்து தன் கண் ஆவியை விடுக”.

இ. “..... வீரன் சுசரம் வேமின் போல்வன வீழ்வதன் முன்னமே போமின், போமின் புறத்து”

16 முடியாத கதைகள் பல

தலைத்துண்டை இறுக்கமாகத் தலையில் சுற்றிக்காது ஒரத்தில் சொருகியபின், இரு கைகளாலும் தலைப்பாகையைச் சரிசெய்து கொண்ட வேலாயுதம் சட்டைப்பையில் இருந்த கடிதங்களையும் மறுபடி வெளியே எடுத்துச் சரி பார்த்து வைத்துக் கொள்கிறார்.

அந்தக் கடிதங்களிடையே ஒரு சிறு துணி முடிப்பும் இருக்கிறது. அது அவர் மனைவி பாக்கியத்தின் காதுக்கொப்புகள். இன்றைய அவருடைய பயணத்திற்காக சட்டுக் கடையில் குடிபுகத் தயாரான இரண்டு அழகிய ஓமிக்கி கோத்த கொப்புகள். அந்தப் பொட்டலத்தைத் தனியே எடுத்து, அதன் கணத்தை அறிய விரும்புபவர்களே வலது உள்ளங்கையில் வைத்து மேலும் கழும் ஆட்டியபடி அடுப்படிப் பக்கம் பார்க்கிறார். அங்கே பாக்கியும் அவருக்காகத் தேந்ற ஊற்றிக் கொண்டிருக்கிறாள். நலினமான உணர்ச்சிகளை வெளியிடும் வித்தையை

என்றோ மறந்து விட்ட அவள் முகம் சிந்தனையால் இறுகிக் கிடக்கிறது. தேந்ரக் கோப்பையையும் சீனிச் சாடியையும், எடுத்து வந்து அவரிடம் நீட்டியபடியே அவள் கேட்கிறாள்.

“பயணம் வச்சாச்சா மாமா? எல்லாம் மறக்காம எடுத்துக்கிட்டங்களா?”

“ஆமா எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டேன்...”

வெலாயுதம் தேந்ரை வாங்காமலே தன் கையிலிருந்த சிறு முடிச்சினைக் காட்டி அவளிடம் கேட்கிறார்.

“என் பாக்கியம்? இதை முப்பது ரூபாவுக்கு வச்சாப் பத்தாதா? நாப்பது எதுக்கு? வட்டியே எக்கச்சக்கமாக வருமாச்சே....”

“அதுக்கு என்ன செய்யிற்று?”

பாக்கியம் தேந்ரைக் கணவன் கையில் கொடுத்தபடி தொடர்கிறாள்; “வட்டி வருமுங்னு பாத்தா இப்ப நம்ப செலவுக்கு என்ன செய்யற்று? நீங்க போகவர ரெண்டு முனு ரூவா வேணும், அம்மானுக்கு டொனிக்கு’ அதான் கண்டாக்கையா சொன்னாரே என்னமோ சத்து மருந்துன்னு? அதுக்குப் பன்னிரண்டு ரூபா வேணும், அம்மா ஆசைப்பட்டுக் கேட்டுக்கீட்டு இருக்கு. அதுக்கு நல்ல இறைச்சியா ஒரு ரெண்டு றாத்தலாவது வாங்கிவாங்க? அதோட ஆட்டுக்காலு ‘குப்’ வைச்சக் குடுக்கச் சொன்னாரே டாக்டர் ஐயா? நல்லதா ரெண்டு காலு வாங்கிக்குங்க. அப்புறம் காய்கறி ஏதாக்கும் வாங்கி வரணும்; அரிசியும் ஒரு முனு கொத்து பார்த்து வாங்கி வாங்க. இந்த உக்கில்போன வெள்ளையரிசிச் சோத்தைத் தின்னு நமக்கே வயிற்றுக்குச் சரியில்லே. சொகமில்லாத மனுசருக்கு எப்படி? நீங்க வேற கல்லையும் மண்ணையும் வாங்கிவராம நல்லதா ஒரு முனு நாலு கொத்து அரிசி வாங்கி வாங்க.. மேல ஒரு சாப்பாடு க்யோடு உங்களுக்கு வேணாமா? மேட்டு லயத்து குருப்பாயி வீட்டிலே அன்னைக்கு அஞ்ச ரூவாக் கடனையும் தீருப்பிக் கொடுக்கணும். எல்லாத்துக்குமா நாற்பது ரூவாயாச்சும் வாங்கினாத்தானே கட்டுப்படியாகும்? வட்டிய பாத்தா ஆச்சா?”

முச்ச விடாமல் பேசி முடித்த பாக்கியத்தின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே தேந்றைப் பருகி முடித்துவிட்ட வேலாயுதம், கோப்பையை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் புறங்கையால் உதடுகளைத் துடைத்துக் கொண்டார். “உம் உம்.. அப்ப சரிதான்.. நாப்பதே வாங்குறேன்” என்று தலையை ஆட்டியபடி அவர் கூறினாலும், ‘நீ சொல்லுற கணக்கைப் பார்த்தா நாற்பது என்ன அப்பது ரூபாகூடப் பத்தாது போ!’ என மனத்துள் கூறிக் கொண்டார். அதே சமயம், இருவெல்லாம் இருமியும் முனகியும் களைத்துப் போய்ச் சற்று முன்புதான் கண்ணயர்ந்திருந்த பொன்னம்மா மறுபடியும் விழிப்புற்று இருமத் தொடங்கினாள்.

பொன்னம்மா வேலாயுதத்தின் அக்காள் - பாக்கியத்தின் தாய். கம்பளிச் சுருணைக்குள் முடங்கிச் சுருண்டு இருமியவள் சாம்பல் உள்ள சீரட்டையில் எச்சிலைத்துப்பத் தலையைத் தூக்கினாள். அந்நேரத்தில் தன் தம்பி புறப்பட்டு நிற்பதையும் கண்டுவிட்டாள். பீணை கலந்த பிசுபிசுத்த கண்ணீரைத் துடைத்தவாறு மெல்ல எழுந்து கவரில் சாய்ந்து கொண்டாள் பொன்னம்மா.

“எம்பா வேவு? பொறப்பட்டுடியா?”

“ஆம்க்கா!” பாசமும் துயரமும் சலிப்பும் கலந்த பார்வையைத் தமக்கையின் புறம் ஒட்டியபடி பதிலளித்த வேலாயுதம் தொடர்ந்து கேட்டார்:

“வாய்க்கு ருசியா ஏதாச்சும் வேணுமானாச் சொல்லு அக்கா? பார்த்து வாங்கியாறேன்...”

“அதெல்லாம் ஒன்னும் வேணாப்பா! நீ எந்த மகராசன் காலுல விழுந்தாவது இந்தப் பிரசாவுருமச்சங்கதியை முடிச்சுட்டு வந்துரு. அதுதான் சனியன் புதிச்ச கரைச்சலா இருக்கு..”

பொன்னம்மாளின் குரல் கமறுகிறது. கண்ணீருடன் அவள் இருமியபடி புலம்புகிறாள்.

“இல்லாட்டிப்போனா, ஒரு தொந்தரவுமில்லாமே ‘அந்த ஊருக்குப் போயி தாயியின் பூளைகளை மொகத்தைக் கண்ணால் பாத்துட்டாச்சும் நிம்மதியாச் சாவலாமே..’”

வேலாயுதம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறார். பாக்கியம் தன் தாயைக் கண்டிக்கும் பாவனையில் தேற்றுகிறாள்.

“சரி, சரி, இப்ப ஏன் விடியங்காட்டியும் ஓப்பாரி வைக்கிறேன்மா? மனுச ஒரு காரியத்துக்காக வெளியே போறப்ப இப்படி ஓப்பாரி வைச்கக்கிட்டிருந்தா நல்லா இருக்கும்? போம்படுத்திருப்பா.. அதை விட்டுட்டு!..”

அடிவயிற்றிலிருந்து பிற்டுக் கிளம்பிய அவலமான துங்பத்தை வலுக்கட்டாயமாக வாயைப் பொத்தி அடக்கிக் கொள்கிறாள் பொன்னம்மா.

“அப்ப சரி நேரமாவது போயிட்டு வாரேன்” என்றபடி கதவு மூலையில் தொங்கிய குடையை எடுத்துத் தோனில் கொள்ளுவிக்கொண்ட வேலாயுதம் பக்கவாட்டின் கவரில் மாட்டியிருந்த படத்தைப் பார்த்துக் கும்பிடுகிறார். பின்னால் பொன்னம்மாவின் குரல் சன்னமாய் ஒலிக்கிறது.

“நல்ல ஏறச்சியாப் பாத்து வாங்கிட்டு வா வேலு? ரோட்டுக் கடை யாற்பாணத்தாரு கடையில் ஒரு கட்டுப்போயலையும் வாங்கி வந்திரு?”

“ஆங் எல்லாம் வாங்கியாரேன். நீ சாப்பாட்டுக்கு மொதல்லே மறந்துடாமே மருந்தைக் குடி..? இந்தா பாக்கியம்! நீயும் நேத்து மாதிரி மறந்து போயிடாம் அக்காளுக்கு மருந்தை ஊத்திக்கொடு?”

“சரி மாமா! நேத்து மறழேயோட மறழையா நனைஞ்சபோய் வந்ததுலே எல்லாம் மறந்துபோச்சு.”

“க்கும்! என்ன மருந்து அது! பச்சைத் தண்ணி! அதைக் குடிக்கிறதுக்கு பைப்புத் தண்ணி புடிச்சாந்து குடிக்கலாம். கருஷம்!” பொன்னம்மா பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வேலாயுதம் வந்து வெளி வாயிற்படியில் நின்று வெளிப்பக்கம் எட்டுப் பார்க்கிறார். அடுத்த வீட்டுப் பையன் - எட்டுவயது ஆண்பிள்ளை திகம்பரனாக வாசல் முற்றத்திலுள்ள வேலியோரம் குந்திக் கொண்டிருக்கிறான். லயத்து நாயொன்றும் அவனுருகே வாலையும் உடம்பையும் ஆட்டியபடி நிற்கிறது. தொங்கல் வீட்டுக் கந்தசாமி தேயிலைக் குச்சியால் பல்லைத் தேய்த்தபடி முக்காட்டி தலையுடன் தோட்டத்துப் பக்கமிருந்து வருகிறார். இன்னும் இருள் முற்றாக விலகாத அந்த அதிகாலை நேரத்தில் லயம் வேறு சந்தழியின்றி உறங்கிக் கூடகிறது.

“என்ன மாமா நேரமாகலையா?”

முதுகுக்குப் பின்னால் பாக்கியத்தின் குரல் மெதுவாகக் கேட்கிறது. இரண்டடி பின்னால் நகர்ந்த வேலாயுதம், “ஆமா பாக்கியம் அந்தத் துணிப்பையை எடு” என்கிறார். பாக்கியம் அறைக்குள் நுழைந்து சுருட்டி வைத்திருந்த துணிப்பையை எடுத்து வந்து தர, அதை வாங்கிக்கொண்டு “நான் போயிட்டு வாரேன்” என்றபடி லைசன்கல் வாசலில் இறங்கி நடக்கிறார் வேலாயுதம். குறுக்குப் பாதையில் வேகமாய்ப் போனால் அரைமணி நேரத்திலே ரோட்டுக்கடையை அடையலாம். ஆறேகாலுக்கு முதல் பஸ் வரும். அதைப் பிடித்தால் எட்டு எட்டரை மணிக்குக் கண்டிக்குப் போய்ச் சேரலாம். சிந்தனையும், நடையும் துரிதமாகின்றன.

*

*

*

ஏற்குறைய நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு தம்முடைய ஏழாம் வயதில் அக்காள் பொன்னம்மாவுடனும், அவள் கணவனுடனும் இலங்கைக்கு வந்தவர் வேலாயுதம். பொன்னம்மாளுக்கு அப்போது வயது இருபதுதான். அவளுக்கும் வேலாயுதத்துக்கும் இடையில்

ஜந்து சகோரத் சகோதரிகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் தமிழ் நாட்டில் இருந்தனர். அந்த ஐவரில் மூவர் மாத்தீரம் பின்னை குட்டிகளுடன் வாழ்வதாகவும், மற்றும் இருவர் இந்து போனதாகவும் சமீபகாலங்களில் வந்த ‘எயார் மெயில்’ கள் தெரிவித்திருந்தன. அந்தக் காலத்தில் அதாவது நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்பு கட்டிய கணவனுடன் கடைசித் தம்பியையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு பொன்னம்மா சிலோனுக்கு வந்தபோது அப்படி அவள் பிரிவதை விரும்பாத தகப்பனும், சகோதரர்களும் எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தார்கள். ஆனால், புருஷனுடைய கட்டளையை மீறுமுடியாத நிரப்பந்தமும், புரிந்தும் புரியாமலும் அவளுக்குள் இருந்த சில ஆசைகளும் அவளைப் புறப்பட வைத்து விட்டன. பிறந்த உடனே தாயை இழந்து தனது கையிலும் மடியிலும் வளர்ந்த வேலாயுதத்தையும் எப்படியேர் அவள் அழைத்து வந்து விட்டாள். பொன்னம்மாளுக்கு இரண்டு பெண்கள் பிறந்தனர். மூத்தவள் பருவமடைந்ததும் அவளைத் தன் தம்பிக்கே கல்யாணம் செய்து வைத்து விட்டாள். இரண்டாமவள் லட்சுமியையும் நல்லதொரு மாப்பின்னளைக்குக் கட்டி வைத்தாள். அந்தப் பெண் தன் தலைப் பிரசவத்திலேயே ஜன்னி கண்டு இறந்து விட்டாள். அவள் குழந்தையும் தாயைப் பின்பற்றி விட்டது. மூத்தவள் பாக்கியத்திற்குப் பின்னளைப்பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. எத்தனையோ கோடங்கிகள் வைத்தும், சாமி பார்த்தும், நாலுக்கு மேல் நாலாக எத்தனையோ நூல் கட்டியும் பாக்கியம் தாய்மையடையவில்லை. வேலாயுதத்துக்கு உள்ளதைவிடப் பொன்னம்மாளுக்கே இது பற்றி அதிக மனக்குறை. அந்த ஊரிலிருந்து இந்த ஊருக்கு வந்து எத்தனையோ பாடுகள் பட்டுவிட்ட தன்னுடையதும் தம்பியுடையதும் வம்சம் விளங்க ஒரு பின்னை இல்லையே என்ற ஏக்கம். எத்தனையோ தோட்டத்தில் பொன்னம்மாவின் குடும்பம் உழைத்தது. அப்படி ஒரு தோட்டத்தில் தான் பொன்னம்மாவின் கணவனும் மாண்டு போனாள். அதன் பின்னும் பொன்னம்மா தனியாக வாழ்ந்து வந்தாள்.

தொழிற்சாலையில்தான் அவள் வழக்குமாக வேலை செய்வாள். தேயிலைத் தொழிற்சாலையில் ‘இலை பொறுக்குதல்’ சல்லடைக்

காம்பிராவில் வேலை செய்தல் முதலியவற்றில் பராட்டு வாங்கியவள் அவள். ஏதோ கக்ராறின் காரணமாகத் தம்பியுடனும் மகனுடனும் கோபித்துக் கொண்டு இப்போதிருக்கும் இந்தக் தோட்டத்திற்குத் தனியாகவே வந்து பதிந்து கொண்டாள் பொன்னம்மா. அவள் வந்த புதிதில் பிரஜாவுரிமைக்காக ஏதேதோ எழுதினார்கள் யார்யாரோ வந்து தோட்டத்தில் உள்ளவர்களையெல்லாம் நூற்று எட்டுக் கேள்விகள் கேட்டு எழுதிக்கொண்டு போனார்கள். அப்போது பொஞ்னம்மா தம்பியின் மீதும், மகன் மீதும் இருந்த ஆத்திரத்தில் “நான் நாதியற்ற அனாதைங்க தொரை. எனக்கு ஒட்டு உறவு யாருமே இல்லீங்க. நான் பொறுந்து வளர்ந்தது எல்லாம் சிலோன்தாங்க. தாயும் தகப்பனும் சீன்ன வயசிலேயே விட்டுட்டுச் செத்துப் போனாங்க. நெனைவு தெரிஞ்ச நாள் முதலா சூலி வேலைதாங்க செய்யிறேன்” என்று அந்த விசாரணையாளர்களிடமும் பிரலாபித்து விட்டாள். அவள் நிலைமைக்கு இரங்கியோ என்னவோ ஒரு சில மாதங்களில் பொன்னம்மாவுக்குப் பிரஜாவுரிமைக் கார்ட்டும் கிடைத்து விட்டது! அந்த நாளில், அது பின்னால் ஏற்படுத்தக்கூடிய விளைவுகளை உணராத நிலையில் டிரெங்குப் பெட்டியில் பத்திரமாய் வைத்துப் பூட்டுனாள் பொன்னம்மா.

இரண்டு வருடங்கள் கழித்து ‘ஐரிலே’யிருந்து கறுப்பு கை பூசி வந்த கடுதாசி கொண்டு வந்த தகப்பனாரின் சாவுச் செய்தி அக்கா தம்பியை மென்டும் ஒன்றாக்கியது. ஸ்டோரில் மென்டும் தனக்கிருந்த நல்ல பெயரைப் பயன்படுத்தித் தம்பியையும் மகனையும் தன்னுடனே வந்து இருக்கச் செய்து தோட்டத்திலும் பெயர் பதிந்து கொண்டாள் பொன்னம்மா. அதன் பிறகு அடுத்தடுத்து இரண்டு சகோதரர்களின் சாவுச் செய்தி கடித மூலம் வந்தது. மஞ்சள் பூசிய லெட்டர்கள் இரண்டு மூன்று சூட வரத்தான் செய்தன. உண்மையில் நான் மட்டுமல்லாது தன் தம்பியும் மகனும் சூடத் தான் பிறந்து வளர்ந்த கற்றத்தின் வாழ்விழும் சாவிழும் பங்கெடுக்க முடியாதபடி தனிப்பட்டுப் போய்விட்ட அநியாயம் படிப்படியாகப் பொன்னம்மாவுக்குப் புரிந்தது. எந்த நாட்டு உரிமையைப் பற்றியும் அவள் கவலைப்படவில்லை. கடல் கடந்த காட்டில் எஞ்சியிருக்கிற தன்

இரத்த உறவுக்காரர்களைத் தான் மடியுமன்ற ஒரு முறையேனும் கண் ணாரக் தாண் அவள் ஆசைப்பட்டாள். தேயிலைத் தொழிற்சாலைகளின் அடுப்புச் சூட்டில் இரத்தமெல்லாம் வற்றி வேலையில் இருந்து கழிக்கப்பட்டு வீட்டின் மூலையில் முடங்கிய அவள் ஆசை விசுவமாகவிட்டது.

அறியாமையின் மந்தநிலை, அரசியலின் குழநுபடிகள், வறுமையின் தடைக்கற்கள் எனக்காலம் கரைந்து கொண்டிருந்தது. மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னால் பீலியிலே தன்னர் எடுக்கப் போய் நிறை குடத்துடன் வழுக்கி விழுந்து, அதே அடியுடன் படுக்கையில் விழுந்து விட்டாள் பொன்னம்மா. அன்றிலிருந்து அவளுடைய நச்சரிப்பும் அதிகரித்து விட்டது. எப்படியாவது பிறந்த ஊருக்குப் போய்தான் ஆக வேண்டும் விரைவில் என்று துடிக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அவளுடைய நச்சரிப்பைத் தாங்குமுடியாமலும், தனது மனதின் ஆசை காரணமாகவும் வேலாயுதமும் அந்த ஊருக்குப் போக வேண்டிய முயற்சிகளில் இறங்கலானார். அந்த வேளையில் பார்த்துத் தான் எப்போதோ பொன்னாம்மாவுக்கு அதிர்ஷ்ட வசமாகக் கிடைத்த பிரஜாவுரிமை'ப் பிரச்சினை பூதமாகக் கிளம்பியது! மலைத்துப்போன வேலாயுதம் கண்டாக்கையா, கிளார்க்கர் ஜயா, தலைவர் ஜயா, தலைவருக்கு ஜயா போன்ற ஜயாமார்களின் ஆலோசனைப்படி எங்கெங்கோ சென்றார். யார் யார் சொன்னதையோ 'செவி மூடி வாய் திறந்து' கேட்டார். மனைவி கழுத்திலும், காதிலும் மின்னிய உழைப்பின் பயனையெல்லாம் அடவுவைத்தும் தட்டுமுட்டுச் சாமான், வெண்கலப் பானைகளை அரை விலைக்கு விற்றும் செலவிட்டார். ஒரு பயனாவது வினையவில்லை!

"இன்னைக்கோ இல்லாட்டி நாளைக்கோ நான் சாகப் போறேண்டா தம்பி! கண்ணை முடுறதுக்குள்ளே பொறந்த வீட்டுப் பிள்ளைகளைக் காணாமல் போகப் போறேனே, நீ ஒரு ஆம்பிள்ளைச் சகோதரன்னு கிட்டத்திலே இருந்து என்னாடா புரோசனம்?" என்று அடிக்கடி ஒப்பாரி வைக்கத் தொடங்கினாள் பொன்னம்மா. வேலாயுதமும்

எங்கெல்லாமோ ஒடி, யார் யாரிடமோ ஆலோசனை பெற்றுக் கண்டியிலுள்ள இந்திய வைஷ்ணவர்களுக்குப் போக முடிவு செய்து விட்டார். அந்த முடிவுதான் இன்று காலை செயலாகப் பயணமாகியது.

அருண்டு மிரண்டு எப்படியோ அந்த அஸுவலகத்துள் நுழைந்து, தட்டுத் தடுமாறித் தன் பிரச்சினையை வெளியிட்டார் வேலாயுதம். அங்கிருந்த அதிகாரி அனுதாபத்துடன் எல்லாவற்றையும் கேட்டு விட்டுச் சற்று யோசித்தார். எழுந்து போய்ச் சற்றுக் கழித்து வந்து பத்து நாள் கழித்து வரும்படியும் தாம் ஆலோசித்து ஏற்பாடு செய்வதாயும் கூறி விடை கொடுத்தார். ஏதோ பெரும் பாரத்தை அவர் காலடியில் இறக்கிவிட்ட நிம்மதியிடன் மார்க்கெட்டுக்குப்போய் இறைச் சியும், காய்கறியும், மாம்பழங்களுமாய் வாங்கிக்கொண்டு மறக்காமல் டாக்டர் ஜயா சீபாரிசு செய்த ‘ஓடானிக்’ கையும் வாங்கிக்கொண்டு பஸ் ஏறினார் அவர்.

ரோட்டுக்கடை முடக்கில் இறங்கி யாற்பாணத்தார் கடையில் திறம் புகையிலை ஒரு கட்டும் வாங்கிக்கொண்டு தங்கப்பவன் மாதிரி விலையேறிவிட்ட நாட்டரிசியில் நாலுகொத்தும் தேடி வாங்கிக் கொண்டு அந்தச் சின்னக்கடைத் தெருவில் மிட்டாய் விற்கிற மொகமது காக்காவிடம் தனது அன்றைய அனுபவங்களைச் சுலை சொட்ட விவரித்து விட்டுப் புறப்பட்டார் வேலாயுதம். நெஞ்சேற்றமான குறுக்குப்பாதையில் தலையிலும் கையிலும் மூட்டைகள் கனக்க, வியர்வை வழிந்து கண்ணெல்லாம் எரிய, மூச்ச மூட்டப் படியேறிக் கொண்டிருந்தவர் நெஞ்சிலே நடந்த, நடக்கிற, நடக்கப் போகிற காலங்களைப் பற்றிய நினைவோட்டங்கள் பின்ன நெளிந்தன. இடையில் அன்றைய அடைவுக் காசில் வரவு செலவு பற்றிய கணக்கையும் கூட்டிப் பார்த்துக் கொண்டார். அத்துடன் வீட்டுக்குப் போனவுடன் பாக்கியத்திடம் சொல்லி நாட்டரிசிச் சோராக்கி ஆட்டிரைச்சிக் கறியும் ஆக்கி அக்காவின் ஆசை தீர்த் தின்னாச் செய்யவேண்டும் என்ற பாச உணர்வும் கரிந்தது. ஒரு வழியாக மாலை ஜந்து மணிக்கு

அவர் தமது வயத்துக் கோடியை அண்மியதும் முதலில் அவரைக் கண்ட சின்னையா துக்கத்துடன் மெல்லக் கூறினார். “என்னப்பா வேலாயுதம் இப்பத்தான் வர்ரியா? இங்கே எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு... சித்தே முன்னாடி..”

வேலாயுதத்தின் கண்முன்னே ஒரு குண்டு வெடித்தது!
“என்ன சொல்லே சின்னய்யா!

“உன் அக்காப்பா... நாலு நாலரை மணியிருக்கும்... முடிஞ்சிது” சின்னையா சொல்லிச் சொன்னிருக்கையிலேயே தன் வீட்டு வாசலில் நடக்கும் ஆரவாரம் பெண்களின் பிலாக்கணம் எல்லாம் மங்கலாய்ப் புரிகின்றன வேலாயுதத்திற்கு. அவருடைய வாய் அலறுகிறது.

“ஐயோ முடிஞ்சு போச்சா?” உள்ளே மனம் கதறுகிறது.

“அக்கா நீ கேட்ட எதுவுமே முடியலையே!”

மயங்கி விழ்ந்த வேலாயுதத்தை இரண்டு மூன்று பேர் வீட்டிற்குத் தூக்கி வருகின்றனர். பாக்கியம் தலையில் அடித்துக்கொண்டு கதறுகிறாள்.

லயத்துப் பெண்களின் கூட்டம் ஒங்கிய குலில் ஒப்பாரி வைக்கிறது. அதற்குப் பக்க வாத்தியமாக வந்து சேர்ந்த பறைத் தப்பின் குர்ணை கம்பீர ஒவி மலைச் சரிவுகளில் முடிவில்லாமல் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மலை முகடுகளில் கவியும் இருளியும் நடுங்கி நடுங்கிப் பரவுகிற அந்தப் பேரொலி காலத்தின் சிரிப்பைப் போல்தொனிக்கிறது.

க. பூரணி
முடியாத கதைகள் பல

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. பாக்டீயம் குறிப்பிட்ட எக்காரியங்களை நிறைவேற்றுவதற்காக வேலாயுதம் அவளது இருகாதுக் கொப்புக்களையும் ஈடு வைத்தான்?
2. வேலாயுதம் புறப்பட்ட நேரம் பொன்னம்மா நச்சரித்த விடயம் என்ன?
3. பிரஜா உரிமை கிடைத்த பொன்னம்மா இந்தியாவுக்குச் செல்ல முயற்சித்தமையால் ஏற்பட்ட விளைவு யாது?
4. கண்டிக்கு வேலாயுதம் சென்றதன் பிரதான காரணம் என்ன?
5. “என்னப்பா வேலாயுதம் இப்பத்தான் வர்ரியா? இங்கே எல்லாம் முழுஞ்சிபோக்கு. சிந்தே முன்னாடி”... என்ற கூற்று யாரால், யாருக்கு எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டது?

17. வள்ளுவரும் பாரதியாரும்

‘திருக்குறள் ஒதற்கு என்று; உணர்தற்கு அரிது; என்பது கற்றறிந்தோர் கொள்கை. உணர்தற்கு அரிதாயுள்ள திருக்குறுளை ஒல் லும் வகையால் விளக்கியருளினர் நல்லியற்கவிஞரும் உரையாசிரியரும். சிலம்பின் திறமுரைத்த இளங்கோவடிகள் முதலாக வீர சுதந்திரம் வேண்டப் பாடிய பாரதியார் ஈராகத் தமிழகத்தில் தோன்றிய பெருங்கவிஞர் அனைவரும் திருக்குறுளின் கருத்துக்களைத் தமது கவிதையில் அமைத்து அழகுக்கு அழகு செய்துள்ளனர்.

இவ்வுலக வாழ்க்கைக்குப் பொருள் இன்றியமையாதது என்பது திருக்குறளின் அடிப்படையான கருத்துக்களில் ஒன்று. ‘பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை’ என்று தெள்ளத்தெளிய உணர்த்து கிண்றார் திருவள்ளுவர். இதன் பொருளை விரித்துரைத்த கவிஞர் பலராவர். “இல்லானை இல்லானும் வேண்டாள்; சன்றெடுத்த தாய் வேண்டாள்; செல்லாதவன் வாயிற் சொல்,” என்று விளக்கினார் ஒரு கவிஞர். இவ்வுலகில் பொருளற்றவர் அடையும் சிறுமையை அலுயவ வாயிலாக அறிந்த பாரதியார், திருவள்ளுவரை மனமாரப் புகழ்ந்து போற்றுகின்றார்.

‘பொருளி லார்க்கிலை இவ்வுல கென்றநம்
புலவர் தம்மொழி பொய்ம்மொழி யன்றுகாண்;
பொருளி லார்க்கு இன்ப மில்லை துணையிலை;
பொழுதெ லாம்திடர் வெள்ளம்வந் தெற்றுமால்;
பொருளி லார்பொருள் செய்தல் முதற்கடன்’

என்பது பாரதியார் பாட்டு.

‘பொருளிலார்க்கு உற்றார் இல்லை; உறவினர் இல்லை; எந்நானும் அவர்கட்டு ஒயாத தொல்லை. ஆகலால், ‘பொருளில்லார்

பொருள் செய்தல் முதற்கடன்' என்று வற்புறுத்தினார் பாரதியார். 'செய்க பொருளை, என்று பணித்த திருவள்ளுவர் வாக்கைத் தழவி எழுந்தது பாரதியார் கட்டுரை.

பொருள் செய்து வாழும் மாந்தரிடம் பண்பாடு வளர்ந்து ஒங்குதல் வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகின்றார் திருவள்ளுவர். மாந்தர் மனம் செம்மையுற்றால் மாநிலம் செம்மையுறும் என்பது அவர் கொள்கை. செம்மையை அழிக்கும் திறம் வாய்ந்தது வெம்மையான சினம் என்று திருக்குறள் பாடிற்று.

'சினம் என்னும் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனம் என்னும் ஏமப் புணையைச் சூடும்.'

என்றார் வள்ளுவர். சேர்ந்தாரைக் கொல்லி என்பது நெருப்பின் பெயர் களுள் ஒன்று. தான் சேர்ந்த இடத்தை அழிக்கும் தொழிலுடையதாதலால், அப்பெயர் அதற்கு அமைந்தது. 'சினம் என்னும் நெருப்பு உள்ளத்தில் மூன்றாமின், செம்மை எனும் பண்பாடு எரிந்து அழிந்துவிடும்,' என்பது ஆன்றோர் கருத்து. ஆதலால், 'உள்ளங் கவர்ந்து எழுந்து ஒங்கு சினம் காத்துக் கொள்ளும் குணமே குணம் என்க,' என்று பாடினார் ஒரு கவிஞர். இவ்வாறு கவிஞர் பலரும் அறிவுறுத்திய உண்மையை விஞ்ஞானப் புலவர் வாயிலாக விளக்குகின்றார் பாரதியார். பாரதநாட்டு விஞ்ஞான வித்தக்ருள் சாலச்சிறந்த பெருமை வாய்ந்தவர் ஐகதீச சந்திர போஸ் என்பவர். அவர் ஆராய்ந்து கண்ட உண்மையை ஆதாரமாக்க கொண்டு திருக்குறளின் கருத்தைத் தெளிவுறுத்துகின்றார் பாரதியார்.

'கோனாகிச் சாத்திரத்தை ஆளும் மாண்பார்
ஐகதீச சந்தர்வக கூறு கின்றான்:
நூனானு பவத்தில் இது முடிவாம் கண்மீர்:
நாடியிலே அதீர்ச்சியினால் மரணம்,' என்றான்:

கோபத்தால் நாடியிலே அதீர்ச்சி யுண்டாம்:

கோபத்தை வென்றிடலே பிறவற் கைத்தான்
கொல்வதற்கு வழியென்னான் குறித்திட்ட டேனே.’

என்பது அவர் பாட்டு. மேலை நாட்டு முறையில் ‘வசு’ என்னும் விஞ்ஞானப் புலவர் கண்ட முடிபும், இந் நாட்டு மெய்ஞ்ஞான மேதையார் கொண்ட கொள்கையும் ஒத்திருத்தலை எடுத்துரைக்கின்றார் கவிஞர்.

எக்காலத்திற்கும் எந்நாட்டிற்கும் பொருத்தமான அரசியல் உண்மைகளைத் திருவள்ளுவர் திருத்தமாகக் கூறுகின்றார். ‘ஏழையர் வடிக்கும் கண்ணீர் செல்வச் செருக்குடைய வல்லரசையும் அழித்துவிடும்,’ என்பது அத்தகைய உண்மைகளுள் ஒன்று.

‘அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அமுதகண் ணீரன்றே
செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை.’

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. கண்ணீரின் ஆற்றலைக் காவியங்களிற்காணலாம். பாண்டியன் அரசு வீற்றிருந்த மதுரை மாநகரில் கண்ணகி அல்லலுற்று அமுதாள்; ‘காய்கதீர்ச் செல்வனே! கள்வனோ என் கணவன்’ என்று கதறினாள். இவ்வாறு,

‘அல்லலுற்று ஆற்றாது அமுவானைக் கண்டுளங்கி
மல்லல் மதுரையார் எல்லோரும் தாமயங்கி’

என்ன தீங்கு வருமோ என்று ஏங்கினார்கள். கண்ணகியின் கண்ணீர் மன்னனை மாய்த்தது; மதுரையை ஏரித்தது. சீதையின் கண்ணீர் இலங்கை மாநகரில் விழுந்தது. அதனால் வீர மன்னனாகிய இராவணன் விழுந்துபட்டான். வீரமகேந்திரத்தில் சீறையிருந்து

வருந்திய சயந்தன் வடித்த கண்ணீர் குரானை மடித்தது; அவன் வல்லரசை ஒடித்தது. செருக்குற்ற துரியோதனன் சபையில் பாஞ்சாலியின் கண்ணீர் பாய்ந்தது. ஆடவர் நிறைந்திருந்த சபையில் அம் மங்கையைக் கொண்டந்து மாணபங்கம் செய்யத் தலைப்பட்ட பொழுது,

‘பெண்டிர் தமையுடையீ! பெண்களுடன் பிறந்தீர்!
பெண்பாவ மன்றோ? பெரியவசை கொள்வோ?

கண்பார்க்க வேண்டும்!’ என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள் அவள். இரக்கமற்ற துரியோதனன் அம்மொழிகளைச் செவியில் ஏற்றானல்லன். பாஞ்சாலி வடித்த கண்ணீரே, அவன் குலத்தை வேரறுக்கும் படைக்கல மாயிற்று.

பாரதநாட்டு மக்கள் கடல் குழந்த அயல் நாடுகளில் கடும்பணி புரிந்து கண்ணீர் வடிக்கக் கண்ட பாரதியார் நெஞ்சம் தூடித்தது. நெடுங்கடலின் நடுவேயுள்ள தீவகத்தில் கல்நெஞ்சர்க்குரிய கரும்புத் தோட்டத்திலே இந்திய மாதர் படும் துயரம் அவர் உள்ளத்தை உருக்கியது.

-‘தெற்கு

மாகட இுக்கு நடுவினி லேதுங்கோர்
கண்ணற்ற தீவினிலேதனிக்
காட்டினில் பெண்கள் புழங்குகின் றார் அந்தக்
கரும்புத் தோட்டத்திலே.’

‘அங்கே மாதர்கள் கால்களும் கைகளும் சோர்ந்து விழுந்து வருந் துகின்றனரே! மனம் கொதித்துக் கொதித்து மேனி சுருங்குகின்றனரே! மானங்குலைந்து மயங்குகின்றனரே! அன்னார் கதறி வடிக்கும் கண்ணீர் வெறு மண்ணிற்கலந்து மறைந்திருமோ?’ என்று தெய்வத்தை நோக்கி முறையிடுகின்றார் பாரதியார்.

‘பெண்ணென்று சொல்லிட்டோ - ஒரு

பேயும் இரங்கும்னன் பார்தெய்வமே! - நினது
எண்ணம் இரங்காதோ? - அந்த

ஏழைகள் அங்குச் சொரியும்கண் ஞீரவெறு
மண்ணிற் கலந்திடுமோ?’

என்ற பாட்டு வள்ளுவர் வாய்மொழியைத் தழுவி எழுந்ததாகும்.
‘ஏழைகள் வருந்தி வடிக்கும் கண்ணீர் செல்வர் செருக்கறுக்கும்
பட்ட,’ என்று வள்ளுவர் சொல்லியது பொய்யா மொழியன்றோ?
‘கண்ணற்ற குரும்புத் தோட்டத்திலே ஏழை மாதர் சொரியும் கண்ணீர்
மண்ணிற்கலந்து ஒரு நாளும் மறைந்திடாது! காற்றிற்கலந்து
ஒருகாலும் கரைந்திடாது! அரும்படையாய் நின்று ஆதிக்கம்
செலுத்துவோரை அறுத்தே தீரும்!’ என்பது பாரதியார் கருத்து.

வள்ளுவர் காட்டிய நெறியைக் கடைப்பிடித்து வாழ்தலே
மாந்தர்க்கு நலந்தரும் என்பதைத் தமது அனுபவத்தால் அறுதியிட்டுக்
சூறுகிறார் பாரதியார். இன்பம் பெறுதற்குரிய வழி யாது என்னும்
வினாவிற்குப் பலர் பலவாறு விடை சூறுவர்: வள்ளுவர் சூறும்
விடையாவது, அறத்தால் வருவதே இன்பம் என்பது.

“அறத்தான் வருவதே இன்பம்மற் றெல்லாம்
புற்ற புகழும் இல.”

என்ற அருமைத் திருக்குறள் பாரதியார் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது.
தாம் மெய்யாக் கண்டவற்றை வள்ளுவர் எல்லோரும் அறிந்து உய்யும்
வண்ணம் இனிய முறையில் எடுத்துரைக்கின்றார்.

‘அறம்ஒன் ரேதரும் மெய்யின்பம் என்றநல்
அறிநூர் தம்மை அனுதினம் போற்றுவேன்!
பிறவி ரும்பி உலகினில் யான்பட்ட
பீழை எத்தனை கோடி! நினைக்கவும்

திறன்அ ஸிந்துளன் மனம்உடை வெய்துமால். !
 தேசத் துள்ள இளைஞர் அறிமினோ!
 அறம்ஒன் ரேதரும் மெய்யின்பம்: ஆதவின்
 அதனை யேதுணை என்றுகொண் டுய்திரால்!'

என்று வள்ளுவப் பயனை வாயார் வாழ்த்துகின்றார் பாரதியார்.

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை

அரும்பதங்கள்

சிதுதல்
 ஒல்லும்
 மாந்தர்
 ஏமப்புணை
 அலலல
 மல்லல்

கிரகித்தற் பயிற்சி

- “பொருளிலார்க்கு இவ்வுலகமில்லை... ” என்ற குறளின் கருத்தை பாரதியார் எவ்வெவ்வடிகளில் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார்?
- ‘சேர்ந்தாரைக் கொல்லி’ என்று அழைக்கப்படுவது எது?
- “கோனாகிச் சாத்திரத்தை ஆனும் மாண்பார்;
 ஜிகதீச் சந்தர்வசு கூறு கின்றான்:
 ஞானானு பவத்தில் இது முடிவாம் கண்டர்:
 நாடியிலே அதீர்ச்சியினால் மரணம்.” என்றான்;

என்ற பாரதியாரின் பாடலில் எக்குறட் பாவின் கருத்து அடங்கியுள்ளது?

4. “ஏழூகள் அமுதகண்ணர் செல்வசெருக்கு அறுக்கும் படை” என்பதைப் பாரதியார் பிஜித் தவின் கரும்புத் தோட்டத்திலே பெண்கள் படும் அவலங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு எவ்வாறு விளாக்குகின்றார்?
5. “அறத்தால் வருவதே இன்பம்..” என்ற வள்ளுவரின் கருத்தைப் பாரதியார் எப்பாடல் அடிகளில் காட்டியுள்ளார்?

18. நீதிப் பாடல்கள் II

(முதுரை)

1. நல்லார் ஒருவர்க்குச் செய்த உபகாரம் கண்மேல் எழுத்துப் போற் காணுமே - அல்லாத சரமிலா நெஞ்சத் தார்க் கீந்த உபகாரம் நீர் மேல் எழுத்துக்கு நேர்.
2. அட்டாலும் பால் கவவயிற் குன்றா தளவளாய் நட்டாலும் நண்பல்லார் நண்பல்லர் இட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே சங்கு சட்டாலும் வென்மை தரும்
3. நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க நல்லார்சொற் கேட்பதுவும் நன்றே - நல்லார் குணங்கள் உரைப்பதுவும் நன்றே - அவரோடு இணங்கி இருப்பதுவும் நன்று.
4. தீயாரைக் காண்பதுவுந் தீதே - தீருவற்ற தீயார்சொற் கேட்பதுவுந் தீதே - தீயார் குணங்கள் உரைப்பதுவுந் தீதே - அவரோடு இணங்கி இருப்பதுவுந் தீது
5. நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழி ஓடிப் புல்லுக்கும் ஆங்கே பொசியுமாம் - தொல்லுலகில் நல்லார் ஒருவர் உள்ளேல் அவர் பொருட்டு எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை.
6. பண்டு முளைப்ப தரிசியே ஆனாலும் விண்டுமி போனால் முளையாதாம் - கொண்டபேர் ஆற்றல் உடையார்க்கு மாகா தளவின்றி ஏற்ற கருமம் செயல்

7. கலையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்
அலையல்ல நல்ல மரங்கள் - சபை நடுவே
நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய
மாட்டாதவன் நன்மரம்

8. கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி
தானு மதுவாகப் பாவித்துத் - தானும் தன்
பொல்லாச் சிறகை விரித்தாடினாற் போலுமே
கல்லாதான் கற்ற கவி

9. அடக்க முடையார் அறிவிலர் என்றென்னிக்
கடக்கக் கருதவும் வேண்டா - மடைத் தலையில்
ஒடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமானவும்
வாடி யிருக்குமாங் கொக்கு.

ஒள்கலையார்

பாடலின் பொருள்

- 1 நல்லவருக்கு செய்த உதவி கல்லில் செதுக்கப்பட்டது போல் நிலையானது. நல்லவரல்லர்த, இரக்கமில்லாதவருக்குச் செய்யும் உதவி நீரில் எழுதிய எழுத்துத் தெரியாமலே போய்விடுவது போலாகிவிடும்.
- 2 எவ்வளவுதான் காய்ச்சினாலும் பாலின் கலை குற்றாது. எவ்வளவு தான் சுட்டெரித்தாலும் சங்கு வெண்ணம் மாறாது. பண்புடைய மேன்மக்கள் 'வறுமையிலும் தகுதியை இழக்க மாட்டார்கள். பண்பற்றவர் எவ்வளவு நெருங்கினாலும் நல்ல நண்பர்களாக மாட்டார்கள்.

நல்ல குணமுடையவரைக் காண்பது, நல்லார் கூறும் அறிவுரைகளைக் கேட்பது அவருடைய நற்பண்புகளை எடுத்துப் பேசுவது, நல்லாருடன் கேர்ந்திருப்பது யாவும் நன்று.

- 4 தீயவர்களைக் காண்பது தீது, தீயவர்களுடைய நன்மையற்ற சொற்களைக் கேட்பது தீது, தீயவரது குணங்கள் பற்றிப் பேசுவதும் தீது, தீயவருடன் சேர்ந்திருப்பதும் தீது
- 5 நெல்வயலுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியாகச் சென்று புல்லுக்கும் பயன் கொடுக்கும். தொன்மையான இவ்வுலகில் நல்லார் ஒருவர் இருப்பாராயின் அவர் நிமித்தம் எல்லோருக்குமாக மனது பெய்யும்.
- 6 நெல்லில் இருக்கும் அரிசியே முளைக்குமென்றாலும் அரிசியை முடியுள்ள உழி இல்லாவிட்டால் அது முளைக்காது. நிறைந்த வலிமையுடையவர்களும் அளவுக்கு அதிகமான செயல்களைச் செய்வது தகாது. (பொருத்தமற்றது)
- 7 காட்டிலே கிளைகள் தழைத்து நிறைந்திருக்கும் மரங்கள் நல்ல மரங்கள்ல. அறிவுடையோர் நிரம்பிய சபையிலே கல்வி அறிவுற்றவனாக அவர்கள் கூறுவதைக் குறிப்பாக அறிய முடியாமல் இருப்பவனே நல்ல மரம் (ஆவான்)
- 8 காட்டிலே மயில் அழகாக ஆடுவதைக் கண்ட வான்கோழி தன்னையும் மயிலாக நினைத்து, தனது அழகற்ற சிறைக விரித்து ஆடுவது கல்வி கல்லாத ஒருவர் கவி கூறுவதற்கு ஒப்பாகும்.
- 9 ஓடுகின்ற சிறுமீன்களை விடுத்து பெரியீன் வருமானும் கொக்கு (வாட்டத்துடன்) பொறுமையாக நிற்கும். ஆகவே அடக்கமுடையவர்கள் அறிவில்லாதவர் என்று நினைத்து அவர் சொல் மீற நினைக்க வேண்டா.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. கன்மேல் எழுத்து, நீர் மேல் எழுத்து என்பன எவ்வெவற்றுக்கு உவமானங்களாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன?

2. கெட்டாலும் மேன் மக்கள் ஜேன்மக்களே என்பது எவ்வாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது?
3. ஒளவையார் எவ்வெவற்றைத் தீது என்று கூறுகின்றார்?
4. நல்லார் ஒருவர் பொருட்டு எல்லோர்க்கும் மழை கிடைப்பது எவ்வுமை மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளது?
5. ஒரு கருமத்தை நிறைவேற்றுவதற்குத் துணை வலி வேண்டும் என்பது எவ்வாறு விளக்கப்பட்டுள்ளது?
6. காட்டில் உள்ளனவற்றை மரங்கள் அல்ல எனக் கூறப்பட்டதன் காரணம் என்ன?
7. கல்லாதான் கற்ற கவி எதைப்போன்றது?
8. “இடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும் வாடியிருக்குமாங் கொக்கு” எதற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது?

படி

முறை

ஷ்வ

</div

19. அரிச் சந்திர புராணம்

வட இந்தியாவிலே அயோத்திமாநகரைத் தலைநகராகக் கொண்ட கோசல நாட்டை வாய்மையிற் சிறந்த அரிச்சந்திரன் ஆண்டு வந்தான். அந்நாளில் கோசலை நாட்டைப் போலவே பிரசித்தி பெற்று விளங்கியது கண்ணோசி நாடு. அந்நாடு கண்ணாபுரிமைத் தலைநகராகக் கொண்டது. அந்த நாட்டு அரசனின் மகள் சந்திரமதியை மணந்துகொண்டு அரிச்சந்திரன் செங்கோல் ஒச்சினான். அவர்களுக்கு லோகிதாசன் என்ற புதல்வன் இருந்தான்.

இக்காலத்தே இந்திர சபையில் தேவேந்திரன் முனிவர்களை நோக்கி “சத்தியம் முதலிய குணங்களிற் சிறந்த பூலோக அரசன் யாவன்?” என வினாவு. “உலகில் ஒரேயொரு மனைவியை உடையவன், சகோதர வாஞ்சலையடையவன், வீரமிகு போர்முறைக்கும் வேதமுறைக்கும் நேரமைக்கும் மநு நூல் நெறிக்கும் பொறுமைக்கும் உண்மைக்கும் உரித்துடையவன் அரிச் சந்திரன் எனும் அரசனே!” என்று விடை பகர்ந்தார் வசிஷ்டர்.

இதைக்கேட்ட விஶவாமித்திரர், “பாதகனை, பலதார விருப்ப முள்ளவனை, வீணனை, பொய்யனை, நிறைவும் பொறுமையும் சிறிதுமற்றவனை, எல்லாத் தீமைக்கும் உரியவனை இங்விடத்தில் நல்லவன் என்றுரைத்தாயே!” என்று கூறியதும் வசிஷ்டர் மனம் வருந்தித் திட்டனார். இதைக் கேட்டுச் சகிக்காத விஶவாமித்திரர் “நான் செய்யப்போகும் சோதனையில் அவன் வெற்றியடைந்தால் என் தவப்பயனில் பாதியை அரிச்சந்திரனுக்கே கொடுத்துவிடுவேன் என்று சபதம் செய்தார். அரிச்சந்திரனைப் பொய் சொல்ல வைப்ப தற்காகப் பல்வேறு சூழ்சிகளைச் செய்தார். இதனால் அரிச்சந்திரன் தனது நாடு நகர்களை இழந்தான். மனைவியையும் மகனையும் கூவி விற்றபோது காலகண்டன் என்ற கொடிய குணமுடைய அந்தனை அவர்களை அடிமைகளாக வாங்கினான். கூலகண்டன் வீட்டில் சந்திரமதியும் லோகிதாசனும் அடிமைத்தொண்டு புரிந்தனர்.

சந்திரமதியும் வோகிதாசனும் காலகண்டன் விட்டில் தொண்டு செய்தல்

1. வல்லியும் மகனும் அந்த மறையவன் மனையில் சேர்ந்து, சொல்லிய பணிகள் எல்லாம் சோர்வு (வு) அறச் செய்து பின்னும் எல்லி ஒர் சாமம் என்ன எழுந்திருந்து) ஏவல் மற்றி, அவ் ஒரு சாமம் சென்றால் அளித்த கூழ் உண்டு) உறங்கி,

அருஞ்சொற்பொருள்:- வல்லி - பெண் (சந்திரமதி), மறையவன் - அந்தணன், எல் - பகல், அல்- இரவு.

பொருள்:- சந்திரமதியும் அவள் மகனும், அவர்களை விலைக்கு வாங்கிய அந்த அந்தணனுடைய விட்டிற் சேர்ந்து, சொல்லப் பட்ட வேலைகளை யெல்லாம் குற்றமில்லாமல் செய்தபிறகும் இரவு விடிய இன்னும் ஒரு சாமம் இருக்கிறது எனும் பொழுதில் எழுந்திருந்து, வேலைமுடித்து இராப்பொழுது வந்து இரண்டு சாமம் ஆபின் அந்த அந்தணன் கொடுத்த கூழை உண்டு வாழ்ந்தனர்.

2. கையினில் உலக்கை பற்றிக் காந்தனின் உதிரம் பாய, மெய்யினில் வெயர்ந்த சிந்த, விழியினில் அருவி பாய, நெய்யினில் முடித்த கூந்தல் நெல்குத்தும் கொடுகை காணா மையினில் திகழ்வேல் கண்ணார் அரம்பையர் மறுகிச் சோர்ந்தார்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- அரம்பையர் - தேவலோகப் பெண்கள், மறுகி - வருந்தி.

பொருள் :- கையிலே உலக்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்கையில் உதிரம் சிந்தும்படி, உடலிலிருந்து வியர்வை சிந்த, கண்களிலிருந்து கண்ணர் அருவிபோல் ஒழுக் வாசனை நெய்பூசி முடித்த கூந்தலையுடைய பெண், நெல்குத்துகின்ற கொடுகையைக் கண்டு மைழுசிய வேல்போன்ற கண்களையுடைய தேவலோகப் பெண்கள் வருந்திச் சோர்ந்தார்கள்.

லோகிதாசன் அரவம் தீண்டி இறக்க, சந்திரமதி வருந்துதல்

3. 'பாவியென் மகனே' என்பள் ; பதைப்பள் மென்முகத்தில் மோதித் தாவியே விழுவள்; நின்று தயங்கியே மயங்கி வீழ்வள்; காவியங் கண்ணீர் பாயக் கதறுவள்; பதறி ஏங்கி ஆவியைத் தேடித் தேடி அலமரும் உடலம் ஒத்தாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- பதைப்பள் - துடிப்பாள், காவியங் கண்ணீர் - நீல மலர்போன்ற கண்களிலிருந்து வழியும் கண்ணீர், அலமரும் - வருந்தும், உடலம் - உடல்.

பொருள் :- பாவியாகிய என்மகனே என்று துடித்து மென்முகத்தை மோதி மயங்கி விழுவாள். நீல மலர்போன்ற கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொரிய, பதறி ஏங்கி உயிரைத் தேடி வருந்துகின்ற உடலை ஒத்தவளாகக் காணப்பட்டாள்.

4. ஒடினாள்; உள்ள மெல்லாம் உருகினாள்; கருகி மேனி வாடினாள்; விறகு வைத்த வடத்தினுக்கு) அருகே வந்தாள், நாடினாள்; கழுகும் பேயும் நரிகளும் குறஞும் துன்றிக் கூடிய குழுவின் நாப்பன் குமரனைச் சென்று கண்டாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- விறகு வைத்த வடம் - விறகு வைத்த ஆலமரம் (லோகிதாசன் எடுத்த விறகினைக் குவித்து வைத்திருந்த ஆலமரத்தடி) நாடினாள் - தேடினாள், குறஞும் - குறள்பேய், துன்றி - நெருங்கி, குழு - கூட்டம், நாப்பன் - நடுவில்.

பொருள் :- ஒடிச் சென்று மனமுருகி, மகன் விறகு வைத்திருந்த ஆலமரத்தின் அருகே வந்து தேடி அங்கு குழுவி நின்ற குறள்பேய்கள், கழுகுகள், நரிகள் என்பவற்றின் மத்தியிலே சென்று ஸெந்தனைக் கண்டாள்.

5. கண்டனள்; கதறி வீழ்ந்தாள்; கழுகலாம் இரியல் போகக் கொண்ட(து) ஒர் மகவின் ஆசை ஆவிஷயக் கொள்ளள கொள்ள, முண்டகக் கரத்தால் ஏந்தி, முருகனை மடிமேல் வைத்தே, அண்டரும் மறுகி ஏங்க, வாய்திறந்(து) அரற்ற வூற்றாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- இரியல் போக- அஞ்சி ஒட, முண்டகம் - தாமரை, முருகனை - அழகிய மைந்தனை, அண்டரும் - தேவரும், மறுகி - மயங்கி, அரற்றல் - அழுதல்.

பொருள் :- (இறந்துகிடந்த) தன் மகனைனக் கண்டாள்; கதறி வீழ்ந்தாள்; கழுகுகளைல்லாம் அஞ்சி ஒடவும், தன்மகன்மீது கொண்ட பாசம் உயிரைக் கொள்ளள கொள்ளவும், தாமரைபோன்ற கரத்தால் மகனின் உடலை ஏந்தி, மடிமேல் வைத்து, தேவரும் மயங்கி ஏங்க, வாய்விட்டுப் பெருஞ்சத்தமாய் அழுதாள்.

வேறு

6. ‘செங்கோல் அறத்தின் முறையே செலுத்து
தீற்லோன் எவர்க்கும் உரவோன்,
வேங்கோப யானை விறல்மன்னன் நம்மை
விடுவிக்க எண்ணி வருநாள்,
பங்கே ருகத்து மலர்போல் விளங்கு
வதனா! மகிழ்ந்த பரிவால்
“எங்கே என் ஆசை மகன்?” என்று) ரைக்கில்
எத்ர ஏது சொல்வன்? மகனே!’

அருஞ்சொற்பொருள் :- தீற்லோன் - வலிமையுடையவன், உரவோன் - பலவான், பங்கேருகம் - தாமரை, வதனம் - முகம், பரிவு - பாசம், எத்ர - பதில்.

பொருள் :- தாமரை மலர்போன்ற முகத்தையுடைய மைந்தனே!, செங்கோலாட்சியை அறநெறிப்படியே செலுத் துகின்ற

வல்லக்கமயுடையவன், யாவரிலும் வலிமையுடையவன், கொடிய கோபம் கொண்ட யானை போன்ற வலிமையுடைய உன்தந்தை நம்மை விடுவிக்க வரும்நாளில், உன்மீது கொண்ட பாசத்தால் எங்கே என் ஆசை மகன் என்று கேட்டால் நான் என்ன பதில் கூறுவேன்.

7. ‘வடிஏறு வெற்றி நெடுவேல் மலர்க்கை மகனோ(டு) இறந்து மடியாக் கொடியேன் முகத்தில் விழியார் முனிக்கு வளநா(டு) அளித்த கொடையார், இடியே(று) அடர்த்த மரமாகி மண்ணின் இடையே உழத்தல் அழகோ? அடியேனை ஒக்க முடியாதிருத்தல் அனியாயம் மிக்க யமனே!’

அருஞ்சொற்பொருள் :- வடிஏறு - சூர்யமயுடைய, மடியா இறக்காத, விழியார் - பார்க்க மாட்டார், முனிக்கு - முனிவருக்கு, இடியேறு - இடிவிழுந்த, அடியேனை ஒக்க முடியாதிருத்தல் - என்னையும் மகனுடன் சேர்ந்து இறக்கச் செய்யாதிருத்தல்.

பொருள் :- சூர்யமயான வெற்றியை உடைய நீண்ட வேலைக்கையிற் கொண்ட மகனோடு சேர்ந்து இறந்து போகாத கொடியவளாகிய என் முகத்தில், முனிவருக்கு வளநாடு கொடுத்த வள்ளலாகிய மன்னன் (அரிச்சந்திரன்) விழிக்கமாட்டார். பேரிடி தாக்கிய மரம்போல மண்ணில் நான் வருந்துதல் அழகோ! யமனே அடிபேதும் மகனுடன் சேர்ந்து இறக்கச் செய்யாதிருத்தல் மிக்க அநியாயமாகும். (யமனே, என்னையும் கொன்றுவிடு).

மகனுடலைத் தகணம் செய்யப் புகுந்த சந்திரமதிகையப் புலையன்
(அரிச்சந்திரன்) தடுத்தல்

8. அரவுகுடித்து) அரசினங்கோ இறந்தான் என்பது)
அறியாமல், வெகுண்டு) இறைவன் ‘ஆரே இந்த
இரவுதனில் பிணஞ்சுவார் அறிவோம்’ என்னா,
எழுந்திருந்து விரைந்து) ஒடி, ‘ஏ, முடி!
தரஉரிய பொருள் எனக்குத் தாராதே ந
தனியே இப் பனியிருளில் சவம் கொணர்ந்து
கரவின் அழல் சூவது) உனக்கு) அடைவோ?’ என்னாக்
கால்வீசிக் கான்முனையை எடுத்து) எறிந்தான்.

அருந்தசொற்பொருள் :- வெகுண்டு - கோபங்கொண்டு, இறைவன் - தலைவானாகிய அரிச்சந்திரன், என்னா - என்று, ஏடி - அடி (பெண்ணை விளித்தல்), முடி - முடத்தனமானவளே, கரவின் - களவில், அழல் - நெருப்பு, அடைவோ - முறையோ, என்னா - என்று, கான் முனை - பிள்ளை.

பொருள் :- (கடலை காத்திருந்த அரிச்சந்திரன்) பாம்பு கழுத்துத்தன் மகன் இறந்தானென்பதை அறியாது, ஒடிவந்து, “அறிவில்லாதவனே, எனக்குத் தரவேண்டிய பொருளைத் தராமல், களவாகப் பிண்ததைச் சூடுவது தகுமோ?” என்று சினந்து பேசி அப்பினத்தைக் கால்களால் எற்றி வீசினான்.

சந்திரமதி தன் நிலைமை கூறி வருந்துதல்

9. எறிந்திடலும், உயர்ங்கி, வேனில்

இடுவிழுந்தால் படிமிகையே அடிசாய்ந்து) ஆடு முறிந்துவிழும் மரம்போல் சென்று) அடிமேல் வீழ்ந்து மொழிகுழறி, விழி அருவி சொரிய, வல்லி ‘அறிந்தும் இலன் இவ்வுரில் வழங்கும் நீதி; அருவினையேன் ஆருமிலி; அறவும்பாவி; மறிந்த மகன் தனைச் சுட நான் வந்தேன், ஜூயா! வறியேற்குப் பொருள் உளவோ வழங்க’ என்றாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- வேனில் - வேனிற்காலம், படி - பூமி, குழறி - அழுது, வல்லி - பெண் (சந்திரமதி) அருவினை - கொடிய பாவலினை, ஆருமிலி - யாருமற்றவள், அறவும் பாவி - மிகப்பாவி, மறிந்த - இறந்த

பொருள் :- (அரிச்சந்திரன்) இவ்வாறு குழந்தையின் உடலை எற்றி எறிந்ததும், ஏங்கி, வேனிற்காலத்தில் இடுவீழ்ந்த மரம் விழுவது போல விழுந்து (அரிச்சந்திரன் காலில்) வாய்பிதற்றி கண்ணில் நீரவழிய, “இவ்வுர் நீதியை நான் அறியேன்; நான் யாருமற்றவள்; மிகவும் பாவி; இறந்த மகனைச் சுட நான் வந்தேன் ஜூயனே! வறிய என்னிடம் வழங்க எந்தப் பொருளும் இல்லை” என்றாள்.

10. ‘பொருளுடையேன் தமருடையே ணாணால் இந்தப்
புத்திரரைத் தோள்மது வைத்துப் போந்து), இவ்
இருளிடையில் சுடலையில் வந்து) எய்துவேனோ?
எரிந்த குறைக் கட்டையினில் ஏற்றுவேனோ?
தெருளுடையாய்! அறமுடையாய்! விணையேன் ஈன்ற
சிறுவனை யான் சுடக் குறுணை செய்யாய், தேயா
அருளுடையாய்! ஆதாரம் அற்றேற்கு) உன்தன்
ஈடியினையே தஞ்சம்’ என அலறி வீழ்ந்தாள்.

ஈடு

புது அருங்கொற்பொருள் :- தமர் - உறவினர், தெருளுடையாய் -
தெளிந்த அறிவுடையவனே, விணையேன் - பாவியாகிய நான்,
தேயா - குறையாத, ஆதாரம் - ஆதரவு.

பொருள்:- “தெளிந்த அறிவும், அறமும், குறையாத குறுணையும்
உடையவனே! நான், பொருளும், சுற்றத்தவரும் உடையவளாக
இருந்தால் இந்தப் புத்திரரைத் தோள்மது துக்கி இந்த இருட்டில்
சுடுகூட்டை அடைவேனோ? எரிந்துபோன குறைக்கட்டையில்
ஏற்றுவேனோ? பாவியாகிய நான் பெற்ற இச்சிறுவனைச்
சுடுவதற்குக் குறுணை செய்வாயாக! ஆதரவற்ற எனக்கு உன்
திருவடிகளே தஞ்சம்” என அலறி வீழ்ந்தாள்.

அரிச்சந்திரன் கூறுதல்

11. பொன் அனையாய்! விடு! விடு! யான் புலையன் என்னில்
புலையனும் அல்லேன்; புலையற்கு) அடிமை கண்டாய்;
என் அடி நீ தண்டுவது தகாது நீதான்;
இப்பொருட்கு யான் உரியன் அல்லேன்; என்னை ஆள்வோன்
சொன்னபணம் கால்உண்டு; கொள்ளி யாடைத்
துண்டமும் ஒன்று) உண்டு; தந்து சுடுதி; அன்பால்
அன்னவன்தான் புடியாக எனக்குத் தந்த
வாய்க்கரிசி யான் அளிப்பேன்; அறிதி’ என்றான்..

அருஞ்சொற்பொருள் :- பொன் அணையாம் - பொன்மகள் (திருமகள்) போன்றவளே, புலையன் - பிணங்கடுபவன், அடி - பாதம், பணம்கால் - காற்பணம், கொள்ளி - விறகு, சுடுதி - சுடுவாய், படி - சம்பளம்.

பொருள் :- “திருமகள் போன்ற பெண்ணே, என்னை விடு! விடு! நான் புலையனுமல்லன், புலையனுக்கு அடிமையானவன். நீ என் பாதங்களைத் தீண்டுவது தகாது இப்பொருளுக்கு நான் உரியவனல்லன். என்னை ஆளும் தலைவன் சொன்னபடி காற்பணமும், கொள்ளியாடைத் துண்டமொன்றும் கொடுத்துவிட்டுப் பிணத்தைச் சுடுவாயாக. அவன் எனது வாழ்க்கைப் படியாகத் தந்த வாய்க்கரிசியை மட்டும் விலக்களிப்பேன், அறிவாயாக!” என்றான்.

சந்திரமதி சூறுதல்

12. ‘துஞ்சிய மைந்தனை எடுத்துச் சுமந்து போந்து,
சுடுவார் அற்று) இடுகாட்டில் தோள்மேல் ஏற்றிப்
வஞ்சிபடும் | பாடுபடும் பாவியேற்குப்
பணம் ஏது? கொள்ளி முற்ப் பாதி ஏது,
நெஞ்சு தளர்ந்து) அருவினையேன் வருந்தக் கண்டும்
நீ இரங்காய்! என இரங்கி நிற்குங்காலை,
வஞ்சிதிரு மணிமிடற்றில் வயங்கா நின்ற
மங்கலநான் கண்டு) இறைவன் மறித்தும் சொல்வான்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- துஞ்சிய - இறந்த, போந்து - போய், வஞ்சி - பெண், திருமணி மிடறு - சிறப்புப் பொருந்திய அழகிய கழுத்து, வயங்காநின்ற - விளங்கிநின்ற, மங்கல நான் - தாலி, மறித்தும் - மீண்டும்.

பொருள் :- ‘இறந்த மைந்தனைச் சுமந்துவந்து, இடுகாட்டில் சுடுபவரில்லாமல் தோள்மேல் போட்டு, பெண்ணானவன் வருந்து வதைப் போன்று

துய்யப்பட்டு வருந்தும் பாவியாகிய எனக்குப் பணமேது? கொள்ளித் துணித் துண்டேது? மனந்தளர்ந்து கொடிய பாவியாகிய நான் வருந்துவதைப் பார்த்தும் நீ இரங்கவில்லை.” எனக் கூறினின்றபோது, சந்திரமதியின் அழகிய கழுத்தில் கிடந்த தாலியைக் கண்டு தலைவன் (அரிச்சந்திரன்) மீண்டும் சொல்வான்.

அரிச்சந்திரன் கூறுதல்

13. ‘நல்லை, நல்லை; அறச்சமர்த்தி நீயே கண்டேன்;
 நன்னுதலார் அனைவர்களும் இந்தரசாலம்
 வல்லை, வல்லை; விறகுகளும் களவே; செம்பொன்
 மங்கலநான் உன் கழுத்தில் இருக்க, ஏதும்
 இல்லை எனச் சொல்லுவது சற்றும் ஏலா(து)
 இதனை எனக்கு (அ) ஈவாய்’ என்று இயம்ப, வேடர்
 பல்லம்சயிர் நிலைவாயில் பட்ட மான்போல்,
 பதைபதைத்துப் பைந்தொடியாள் பதறி வீழ்ந்தாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- நல்லை - நல்லவன், வல்லை - வல்லவன், சற்றும் ஏலாது - கொஞ்சமும் ஏற்க முடியாதது, பல்லம்- அம்பு, உயிர்நிலை - உயிர்நிற்குமிடம், பைந்தொடி - பெண் (பசுமை + தொடி - பசிய ஆபரணத்தை அணிந்தவள்).

பொருள் :- “நீ மிகவும் நல்லவன், வல்லவன், பெண்களுள் இந்திர சாலத்தில் வல்லவன், விறகுகளும் களவில் கொண்ந்தாய்! செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட தாலி கழுத்திலிருக்க, எப்பொருளும் இல்லையெனக் கூறுவது பொருத்தாது. இதனை எனக்குக் கொடுப்பாய்” என்று கேட்க, வேடரின் அம்பு உயிர் நிலையில் பட்டு மான் துடிப்பதுபோல் சந்திரமதி பதைபதைத்துப் பதறி விழுந்தாள்.

சந்திரமதி வருந்துதல்

14. ‘அலை(வ) இலா அரிச் சந்திரர்(கு) அல்லது தொலைவில் யாவர்க்கும் தோற்றரு மங்கலம் புலையன் காணவும் போதுவ தோ? என உலையின்மீது மெழுகொத்து உருகினாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- அலைவு இலா - அழிவில்லாத, தொலைவு இல் யாவர்க்கும் - அழியா வரம் பெற்ற தேவர்க்கும் தோன்ற அரு - தோன்றுவதற்கு அரிய, மங்கலம் - தாலி, போதுவதோ - போவதோ (நிலையடைந்துவிட்டதோ), உலை - உலைக்களம்,

பொருள் :- “அழிவில்லாத அரிச் சந்திரருக்கு மட்டுமேயன்றித் தேவர்களாலும் காணமுடியாத தாலி இந்தப் புலையன் காலும்படியான நிலையை அடைந்து விட்டதோ?” என்று உலைக்களத்தில் வைத்த மெழுகென உருகி வருந்தினாள்.

15. ‘அற்புக்கு(கு) ஆழி அனான் அரிச் சந்திரன் விற்பப் போயின மேன்மைக் குலத்தொடும் பொற்புப் போம்; பொறை போம்; நிறைபோம்; எந்தன் கற்புப் போவது(து) என்?’ என்று கலங்கினாள்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- அற்புக்கு - அன்புக்கு, ஆழி - கடல், விற்ப - விற்றபோது, பொற்பு - அழுகு, பொறை - பொறுமை, நிறை - தவநிலை.

பொருள் :- “கடல்போன்ற அன்புடைய அரிச் சந்திரன் விற்றபோது விலகிச்சென்ற, மேலான குலப் பண்போடு, அழுகு, பொறுமை, தவநிலை என்பனவெல்லாம் எம்மைவிட்டுப் போகலாம், ஆனாஸ் எனது கற்புப் போவது எங்களும்? என்று கலங்கினாள்.

அரிச்சந்திரன் உண்மையுறைந்து வருந்துதல்

16: 'அன்னை யின்றி அருங்காளில் எய்திய
உன்னை ஓடி அரவம் குடுத்தலின்,
மின்னையும் உனையும் விற்ற வெவ்வினை
என்னை எவ்வணம் நூந்தனை? ஏந்தலே!

அருஞ்சொற்பொருள் :- கான் - காடு, அரவம் - பாம்பு,
மின்னையும் - மின்னலைப் போன்றவளையும் (சந்திரமதி), உனையும்
- உன்னையும் (லோகிதாசன்), ஏந்தலே - மைந்தனே.

பொருள் :- “நீ தனியே சென்று கூட்டில் அரவம் குடுத்தபோது
அன்னையையும் உன்னையும் அந்தணாலுக்கு விற்ற என்னை
எவ்வாறு நினைத்து இறந்தாயோ? என் மகனே!”

17. 'விற்ற நாளில்என் மேனி தழீஇயனிற்
பற்றி அந்தணன் ஸ்ரத்ததும் பார்த்திருந்து)
இற்றை நாள்மட்டு) இராங்காத என்வயின்
உற்ற பாவம் ஒழித்தனை யோ?' என்றான்.

அருஞ்சொற்பொருள் :- தழீஇய - தழுவிக்கொண்ட
(பிடித்துக்கொண்ட) நிற்பற்றி - உன்னைப்பிடித்து, ஸ்ரத்ததும் -
இழுத்ததும், இற்றைநாள் - இந்நாள், என்வயின் - என்னில்,
பாவம் - மனவருத்தம், ஒழித்தனையோ - நீக்கினாயோ.

பொருள் :- “அந்தணாலுக்கு நான் உன்னை விற்றபோது நீ
என்னைத் தழுவி நின்றாய். அத் தழுவிய கைகளைப்பற்றி இழுத்துச்
சென்றான் அம்மறையோன். அக்கொடுமையைப் பார்த்தும்
உன்னைப் பிரிந்து வந்தேன். இந்நாள் வரையும் உன்னை மீப்பதற்கு
வழியைக் காணாது இரங்காமலீருந்தேன் என்றுபடியால் என்னைக்
காண்பது பாவம் என நினைத்து உன் உயிரை மாய்த்துக்
கொண்டாயோ மகனே!”

அரிச்சந்திரன் தான் தேறிச் சந்திரமதியையும் தேற்றுதல்

18. ‘தீமை செய்த(து) உனக்கும் சிறுவற்கும் வாய்மைதான்; அது மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் தூய்மையே இனி என்று துணிந்தனன்; நீ மயங்கல்; அறத்தை நினை’ என்றான்.

நல்லூர் வீரகவிராயர்

அருஞ்சொற்கள் :- சிறுவன் - மகன், வாய்மையே - வாய்மையென்னும் அறமே, மயங்கல் - மயங்காதே.

பொருள் :- “உனக்கும் எமது மைந்தனுக்கும் துன்பம் வந்தது வாய்மை சூறியதாலேயே அது இனிமேல் மண்ணுலகிலும் விண்ணுலகிலும் தூய்மை தரும். எனவே நீ மயங்காதே! என அறிவுரை சூறினான்.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. சந்திரமதி அந்தணன் மனையில் நெல் குற்றும் போது காணப்பட்ட தோற்றம் எவ்வாறு சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளது?
2. லோகிதாசன் அரவம் தீண்டி இறந்தபோது சந்திரமதி அடைந்த துன்பம் எவ்வாறு காட்டப்பட்டுள்ளது?
3. மகனின் உடலைத் தகனம் செய்ய முற்பட்ட சந்திரமதிக்கு ஏற்பட்ட நிகழ்வினைத் தருக?
4. சந்திரமதி தன்னிடம் எந்தப் பொருளும் இல்லை என்பதனை எக் காரணங்களைக் கொண்டு புலையனுக்கு விளக்கினாள்?
5. பின்த்தைச் சூடுவதற்கு எதனைப் பெறவேண்டுமென்று புலையன் அரிச்சந்திரனுக்குப் பணித்திருந்தான்?

6. சந்திரமதியின் கழுத்தில் பொன்னாலான தாலியைக் கண்ட அரிச்சந்திரன் சந்திரமதியைப் பார்த்து என்ன கூறுகின்றான்?

7. சந்திரமதி “ஏன் தன் கற்புப் போவ(து) என்” என்று ஏன் கலங்கினாள்?

8. யாரால் யாருக்கு எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டது.
 - அ. “ தொலைவில் யாவர்க்கும் தோற்றநு மங்கலம் புலையன் காணவும் போதுவதோ ”

 - ஆ. “ நீ மயங்கல், அறத்தை நினை ”

20. பழையதும் புதியதும்

“ஏய்! ஏய்!” என்று இரண்டு அதட்டல் போட்டு மாடுகளைத் தட்டிவிட்டான் கார்த்திகேசு. ஒரு நிலையில் நின்று அலுத்துப்போன மாடுகள் உற்சாகத்தோடு முதலில் கொஞ்சத் தூரம் ஓடின. இந்தச் சமயம் கார்த்திகேசு என் பக்கும் திரும்பி, பெருமை பொங்க ஒரு கம்பீரப் பார்வை பார்த்தான். அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தால் நல்லாயிருக்காதல்லவா?

“அவசரமில்லை, அண்ணே! ரயிலுக்கு நேரமிருக்கு. மாடுகள் மெள்ளப் போகட்டும். ஏது சோடி வாய்த்து விட்டது போலிருக்கே உனக்கு!” என்று சும்மா சொன்னேன். கால்மைல் தாண்டியதும் நடக்கும் சங்கதி எனக்குத் தெரியாதா? ஆனால், மனுவன் பாவம். நான் கூறியதை மெய்யென்றே நம்பிவிட்டான். முகஸ்துதியிலே பழைய காலத்து வெள்ளை மனம் தன்னன மறந்துபோய் விடுகிறது.

ஆசனப் பலகையில் நேராக இருந்த மனுவன் திரும்பி கோணமாக இருந்துகொண்டு, “ஹம்! இதெல்லாம் என்ன மாடுகள் தம்பி. முன்னே முன்னே எப்படி எப்படி மாடுகள் என்னிடம் நின்றன தெரியுமே? உனக்குத் தெரியாது. உனது பெரியப்பாவுக்குத் தெரியும். வேறான்றுமில்லை. எதற்கும் கைராசி வேண்டும். எல்லாம் மாடுகளைப் பழக்குகிற விதத்திலிருக்கு. எப்பேர்ப்பட்ட சண்டை மாடுகளும் கார்த்திகேசவின் கைக்கு வந்துவிட்டால் சுட்டியன்களாகவிடும் என்று முன்னெல்லாம் பேசிக் கொள்வார்கள்.” இப்படி ஆரம்பித்து பேசிக்கொண்டு போனவன் இடையில் ஒரு கணம் நிறுத்தி ஒரு நீண்ட பெருமுச்ச விட்டுவிட்டு மறுபடியும் சொன்னான்.

“....ம.... அந்த நடப்பு எல்லாம் முன்னொரு காலத்திலே. அந்தக் காலம்தான் மலையேறிவிட்டதே. இப்போ தம்பியார்களுக்கு எடுத்ததற்கெல்லாம் விட்டு வாசவிலே கார், அதிலே அவசர அவசரமாய்ப் பறந்தடித்துக் கொண்டு ஓடித் திரிந்தால் நாகரிகமாம்”

கார்த்திகேசுவின் மாடுகள் காற்கட்டை தூரம் நடந்து வந்துவிட்டன என்று இப்பொழுது தெரிந்தது. காரியத்தில் கட்டையான மனிதன் வாய்ப் பேச்சிலே அட்டகாசம் போடுவதுபோலக் கடகடவென்ற முழுக்கத்தோடு குலுக்கி அடித்துக்கொண்டு வண்டி ஊந்தது. கொழும்பு ரயிலுக்கு அதிகம் நேரமிருந்தபடியால் மாடுகளை அவற்றின் போாக்கில் போகவிட்டு, நான் கார்த்திகேசுவின் வாயை மெள்ளக்கிளை ஆரம்பித்தேன். ஆனால்... அட்டா, என்ன செய்து விட்டேன்! இந்த வினையாட்டுக் குணத்தினால் கடைசியில் மனுஷனுடைய நொந்துபோன இதயத்தையே அல்லவா கீளிவிட்டேன்!

கார்த்திகேச தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனான்: “உலகம் கீழ் மேலாகப் புரண்டுகொண்டு வருகிறது தம்பி. அதில் எல்லாம் எனக்குக் கவலையில்லை. மரம் வளருற்றாக காவோலைகள் விழுந்து, புதிதாக வரும் குருத்தோலைகளுக்கு இடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் ஒன்று, காவோலைகள் விழுந்த பிற்பாடும் அவை இருந்த அடையாளமாக மரத்தில் வரைகள் இருக்கோ இல்லையோ அது போல, காலம் எப்படி எப்படி மாறிவிட்டபோதிலும் மனிதன் வாழுந்த வாழ்க்கைத் தனும்புகள் இலேசில் அவன் மனத்தை விட்டு மறைந்துபோவதில்லை. உன்னுடைய வீட்டுக்காரர்கள் என்னை மறந்துவிட்ட போதிலும், எப்படிப் புறக்கணித்து விட்ட சமயத்திலும் அவர்களுக்கு வண்டில் விட்ட அந்தப் பதினெந்து வருஷ காலத்தைச் சாகும்வரை என்னால் மறக்கவே முடியாது. தாய் பிள்ளையைப் போல உங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவனாகவே இருந்து வந்த எனக்கு என்ன வினை வந்தது கடைசியில்! உனக்குப் பெயர் வைத்தது யார் என்று தெரியுமோ? உனது பெரியம்மாவைக் கேட்டுப் பார், யார் என்று சொல்லுவா. இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு உங்கள் வீட்டில் எந்த நேரமும் ‘காத்தி அண்ணை காத்தி அண்ணை’ என்ற சத்தமாகவேதானிருக்கும். உங்கள் வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் காத்தியண்ணயை அறியாமல் நடக்காது. இந்த வண்டிக்காரருக்கு உனது பெரியம்மா கையிலே பிசைந்து தந்த சோற்று உருண்டை, இதோ வயிற்றில் ஒரு பக்கத்தில் இன்றைக்கும் இருக்கிறது. தமிழ்...”

இவ்விதம் உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பேசிக்கொண்டு போன கார்த்திகேக எதிரே ஒரு கார் வருவதைக் கண்டதும் ‘சட்’ டென்று வண்டியை ஓரமாக ஒதுக்கினான். கார் சம்பமாக வந்து வண்டியை விலைக்கீக்கொண்டு போயிற்று. அப்பொழுது தான் கார் இன்னாருடையது ஸ்.ந்று அவனுக்குத் தெரிந்தது போலிருக்கிறது. கார் வண்டியைத் தாண்டும்போது அதன் டிரைவரை ஏரித்துவிடுவான் போல முழித்துப் பார்த்தான். கார் அப்பால் போய் மறைந்த பிற்பாடு நெடுமுச்சு ஒன்று எழுந்தது, அவனது நெஞ்சைப் பிளாந்துகொண்டு.

இவ்வளவுக்கும் நான் அவனையே கவனமாகப்பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அவன் கவனித்தானோ என்னவோ. ‘சட்’ டென்று என்பக்கம் திரும்பி, “இப்போ போச்சுதே பிசாசு ஒன்று, இதுதான் என் வாழ்விலே மண்ணை அள்ளிப்போட்டது. ஒண்டவந்த பிடாரி ஜர்ப்பிடாரியைக் கலைக்கப்பார்த்ததாம். முந்தி வந்த செவியைந் பிந்தி வந்த கொம்பு மறைக்கப்பார்த்ததாம். நேற்ற வந்த மலையாளத்தானும் அவனுடைய காரும் இந்த ஏழை வண்டிக்காரனை ஒழித்து விடப்பார்த்தார்கள். ஆனால்...” என்றான்.

கார்த்திகேக இப்படித் தொட்டுத் தொட்டுப் பேசியது விஷயத்தை முழுக்க அறியும்படி என்னைத் தாண்டிற்று.

“என்ன நடந்தது, அண்ணே? தயவுசெய்து எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொல்லு” என்ற கேட்டேன்.

வெறும் வாயை மெல்லுகிறவனுக்கு அவல் வேறு கிடைத்துவிட்டால் பேசவேண்டுமா? கார்த்திகேக சற்று விபரமாகக் கதையைச் சொன்னான். “நடந்தது என்ன தம்பி, எல்லாம் கால வித்தியாசம், அவ்வளவுதான். கார் வந்தது வண்டி போயிற்று. புதியதைக் கண்டதும் பழையதைக் கைவிட்டார்கள். புதுப் பெண்டாட்டியைக் கண்டதும் வயசான தாய்க் கிழவியைச் சாகக் கொண்றுவிடுகிறதா? ஜாராகக் கார்கள் வந்து நின்ற அந்த நாட்களில் என்னைப்போலக் கூவிவண்டி வைத்துப் பிழைத்தவர்கள் எத்தனை பேர் பெரும் கஷ்டத்துக்குள்ளானார்கள் தெரியுமோ. தனுக்கு மினுக்கித் தீரியும்

இந்த மோட்டார்க்கார்களைக் கானும்போது எனக்கு உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிகிறது. அரிச்சந்திர மகாராசாவின் பூச்சக்கரக் குடையை அபகரித்து வரும்படி விஸ்வாமித்திர முனிவர் அனுப்பினாரே நாட்டியப் பெண்கள்.. அவர்களுடைய நூபகம் வருகிறது தமிழ், இந்த அந்நியப் பிசாகுகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம்! ஆனால், எங்களுடைய மாட்டு வண்டிலோ அந்நிய முதலுமல்ல; அந்நியர் சொத்துமல்ல. அதற்குக் கொடுக்கும் பணத்தில் ஒரு செம்புச் சதமும் வெளியே போவதுமில்லை. இதையெல்லாம் யார் சிந்தித்துப் பார்க்கிறார்கள்? மனிதனுக்குச் சிந்தனை இருந்தால் உலகத்தில் தாசிகள் ஏன் இருக்கிறார்கள் தமிழ்? ஏதோ கண்டதே கூட்சி கொண்டதே கோலம்! இந்த மனப் பான்மை - ஜாரங்கும் பரவிக்கொண்டு வந்த இந்த அந்நிய மோகம் - உனது பெரியப்பாவையும் போய்ப் பிடித்து விட்டது.

அந்தச் சமயம் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு பெரிய தவில் விந்துவானைக் கூபிட்டிருந்தார் அவர். ஒருநாள் என்னைக் கூபிட்டுச் சொன்னார்: “கார்த்திகே, இப்போ எனக்கு வந்திருக்கும் தவில்காரர் மாட்டு வண்டியில் ஏறிப் பழக்கமில்லையாம். என்ன செய்வது? இந்த வருஷம் போகட்டும். அடுத்த வருஷம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.”

எனக்கு என்னமாதிரி இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறாய் தமிழ்? உனது பெரியப்பா வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும் நான் அவரது உள்ளப்போக்கைத் தெரிந்து கொண்டு விட்டேன். இருந்தும், இதை ஒரளவுக்கு எதீர்பார்த்திருந்தவன்தான் நான். எப்படியான போதிலும் பதினெந்து வருஷத் தொடர்பு அல்லவா? இங்கிருந்து காரைதீவுக்கோ, மட்டுவிலுக்கோ இன்னுமதற்கப்பாலுமோ பெரியப்பா சேவுக்கும் போகும் வனம், வனாந்திரங்களுக்குச் சாமம் சாமமாக, இரவு இரவாக, இருட்டோ நிலவோ, வெய்யிலோ மறையோ, பனியோ காற்றோ ஒன்றையுமே சட்டைபண்ணாமல் வண்டி ஓட்டியவனல்லவா? உற்சவங்களிலே நடைபெறும் மேளக் கச்சேரிகளில் உனது பெரியப்பா மேளத்துக்குக் கிடைக்கும் புகழிலும் கர்த்தியிலும் நன்மையிலும் தமையிலும் நானும் அவர்களில் ஒருவனாக நின்று பங்குபெற்றவன் அல்லவா?

எனது வண்டி ஏற்றிச் சென்ற வடிவேலு நாயனக்காரரை எர்த்தே கோயோ இருந்து வந்த மலையாளத்தாலும் அவனது காரும் ஏற்றிச் செல்கிறது என்பதை எண்ணவே எனக்கு வயிறு எரிந்தது. அடக்க முடியாத ஆத்திரமும் கோபமும் உண்டாயின. வயிற்றூரிச்சலிலும் ஆத்திரத்திலும் நான் செய்த விசர் வேலைகளை இப்பொழுது நினைத்தால் சிர்ப்புத்தான் வருகிறது. ஆனால் அப்பொழுது அவை எனது உள்ளக் குழுற்றை ஓரளவு ஆற்றி வைத்தன.

ஒருநாள் கூரோடு என் வண்டியைச் சவாரி விட்டுப் பார்த்தேன். மாடுகள்மேல் தொட்டு அறியாத நான் அன்றைக்கு அவற்றிற்கு அடித்த அடிகளை நினைத்தால் இன்னமும் தேகம் நடுங்குகிறது தமிழ்!

இன்னொரு நாள் வேறொரு காரியம் செய்தேன். தெருவில் என் விட்டுக்குப் பக்கத்தே ஒரிடத்தில் ஒருநாள் ஒளித்திருந்து அந்தக் கார் போகும் சமயத்தில் இரண்டு கல்லை அதன்மீது விட்டெறிந்தேன். யாருடைய நல்ல காலமோ இரண்டு எறியும் கார்மீது படவில்லை. ஒடுகிற கார்மீது கல்லெறிவதற்கும் அநுபவம் வேண்டும் என்று அப்பொழுதுதான் அறிந்துகொண்டேன்.

கடைசியில் இந்த அற்ப காரியங்களினால் ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை. ஊர் முழுவதையும் மலையாளத்தான் தனது வசமாக்கிக்கொண்டான். அவனுக்கிருந்த ஒய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத ‘சவாரி’ யைப் பார்ந்து மேலும் கார்கள் ஊரிலே வந்து குவிந்தன.

நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டு நான் மண்வெட்டியைக் கையில் தூக்கினேன்...

எது எப்படியான போதிலும் நீதிக்கு ஒரு இடம் உலகில் என்றைக்கும் இருக்கவே இருக்கிறது தமிழ்!

பதினெந்து பதினாறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு இப்போ சண்டை தொடங்கி, பெட்ரோல் இறக்குமதி குறைந்து அது கட்டுப்பாடு ஆய்ச்சோ இல்லையோ, வண்டிக்காரர்களும் ‘மறுமலர்ச்சி’ அடைந்தார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்தது. வயலுக்கு

எரு இமுத்த மாடுகளும் வண்டிகளும் சலங்கைச் சுத்தத்தோடே பெரிய ரோட்டில் ஒட ஆரம்பித்தன. வடிவேலு நாயன்காரரே வலியக் கூப்பிட்டு என்னிடம் கேட்டிருக்கும்போது நான் ஏன் கூம்மா இருக்கப் போகிறேன். இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னே வண்டி ஒட்டிய அந்த இனிய நாட்கள் திரும்பவும் ஒருமறை என் சீவியத்தில் மீண்டும் கிட்டுமா என்று எங்கிலிருந்த எனக்கு இது எவ்வளவு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்திருக்கும் என்பது நான் சொல்லிக்கொள்ளக் கூடியதல்ல. ‘கார்த்திகேசு, இந்த வருஷம் எனது மேளத்துக்கு நீதான் வண்டிக்காரன்’ என்று வடிவேலு நாயன்காரர் சொல்லிய வார்த்தைகள் எனக்குத் தேன்போல இனித்தன. பால் போன்ற வெண்ணிலவில் வெள்ளைவெள்ளென்றிருக்கும் தெரு வழியே எனது வண்டி மறுபடியும் மேளம் ஏற்றிச் செல்வதை எண்ண எனக்கு ஆனந்தம் பொங்கியது. ஆனபோதிலும்..” என்று கார்த்திகேசு சட்டென்று பேச்சை மழுப்பினான்.

“அது என்ன காத்தி அண்ணே?” என்று கேட்டேன்.

“ஒன்றுமில்லை, ஒரு சின்னச் சந்தேகம், தமிழ். இந்தச் சண்டை இருக்குதோ இல்லையோ, இது முடிந்த பிற்பாடு ‘பட்டரோல் கிட்ரோல்’ எல்லாம் வந்து கார்கள் பழையபடி ஒட ஆரம்பித்து விட்டால் வண்டிக்காரர்கள் பாடு பழையபடி கறுப்பன் கதைதானாம், மெய்தானோ?”

இதைக் கேட்கும்போது அவனுடைய குரல் சோர் வடைந்து காணப்பட்டது.

“பயப் படாதே அண் ணே ! அ ஞுக் கு ண் டு
கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களாம்” என்றேன் நான். வேறு எதைச் சொல்ல?

அ. செ. முருகானந்தம்
(மறுமலர்ச்சி,)

கிரகித்தற் பயிற்சி

- “காலம் எப்பட மாறிவிட்ட போதிலும் மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்க்கைத் தனும்புள்ள இலேசில் மறைந்து போவதில்லை” என்று கார்த்திகேசு கூறக் காரணமென்ன?
- கூலிவண் டி வைத் துப் பிழைத் தவர் கள் ஏன் கஷ்டத்துக்குள்ளானார்கள்?
- கார்த்திகேசு ஏன் மன்வெட்டியைக் கையில் தூக்கினார்?
- வண்டிக்காரர் மறுமலர்ச்சி அடைந்ததேன்?
- கார்த்திகேசவின் குரல் சோர்வடைந்து காணப்பட்டது ஏன்?
- பழையதும் புதியதும் ஞாபகப்படுத்துவது எவற்றை?

21. காவியத் தலைவி கத்ஜா நாயகி

இகலாம் இன்பத்தமிழுக்கு வழங்கியுள்ள இலக்கியங்கள் பலதிறப்பட்டவை. படைப்போர் நாமா போன்ற பல புத்திலக்கிய வகைகளையும் வழங்கிய பெருமையும் இகலாத்துக்கு உண்டு. இகலாம் தமிழுக்கு வழங்கிய இலக்கியக் கொடைகளுள் காலத்தை வென்று நிற்கும் காப்பியமாக விளங்குவது சிந்தத்துக்கு விருந்தாகும் சீராப் புராணமாகும். இக்காப்பியம் சிறந்த கற்பனையூற்றாய், கருத்துப் பேழையாய், உவமை நயங்கொழிக்கும் சோலையாய், கவிதையூற்றாய் கற்போரை மகிழ் வைக்கிறது.

அரபு நாட்டில் பிறந்து, தனுவு இகலாத்தைப் பரப்பிய நபிகள் நாயகம் அவர்களது வரலாற்றைத் தமிழிலக்கிய மரபுக்கேற்பச் சீராப்புராணம் என்னும் காப்பியமாகப் படைத்துள்ளார் கவிஞர் உமறுப்புலவர். ஒரு நாட்டின் பெருமையும், மக்களின் சிறப்பும், பெண்களின் பெருமையிலும் சிறப்பிலுமே உள்ளன என்பதை உணர்ந்தவர் உமறுப்புலவர். எனவே அரபு நாட்டுப் பெண்களைத் தமிழ்ப்பண்பாடு விளங்கித்தோன்றும் வகையில் படைத்துள்ளார்.

உமறு பாடிய 92 படலங்களுள் இரண்டு படலங்களில் காப்பிய நாயகி கத்ஜாவின் திருமணம்பற்றிப் பேசப்படுகிறது. கற்பனை வளரும், கருத்துச் செறிவும் நிறைந்து விளங்குமாறு பெண் கதாபாத்திரங்களைப் படைத்துள்ளார் புலவர்.

“பேரறிவு எவையும் செம்மை
பெருத்தொள்ரி வளப்பும் வெற்றி
வீரமும் திறலும் உண்மை
விளங்கும் வாசகமுங் கல்விச்
சாரமும் பொறையம் மிக்க
தரும நந்தனமும் யார்க்கும்
வாரமும் முகம்மதின் பால்
வந்தடைந்து இருந்தகள்ளோ”

என அழகு, வெற்றி, வீரம், உண்மை, கொடை, அங்பு அனைத்தும் சூடுகொண்டிருந்த நாயகம் அவர்களது மனைவியருள் முதல் மனைவியும், பெருமானாரைப் பின்பற்றி இசுலாத்தை முதன்முதலில் ஏற்று இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் உயிரும் உடலும் ஒன்றிய இல்லறவாழ்வை நடத்தியவருமான அன்னையர் திலகம் கத்ஜா நாயகியின் மாண்புகளைக் காண முயல்வதே இக்கூட்டுரையின் நோக்கம்.

இசுலாமிய வரலாற்றில் நாயகத்தின் நாயகியர் பெருமையோடு பேசப்படுவது போல், காப்பிய நாயகர் நபிகள் பெருமானின் சிற்பிகளுக்கேற்ற காப்பியத்தலைவியாகவே கத்ஜாவையும் உமறுப்புலவர் அறிமுகம் செய்கிறார்.

“தேன்கடலமீர்தும் திக்கிற் திகழ்வரை மயிர்துஞ் குழந்த மீன்கடல் நடுவில் தோன்றும் வென்மதிய மிர்தும்துய்ய சூன் கடவுளையார் வென்பாற் குரைகடலமீர்துஞ்சோதி வான் கடலமீர்து மொன்றாய் வடிவெடுத் தனைய பாவை”

என அறிமுகம் செய்கிறார். வணக்கம், அறிவு, பொறை நல்லோர் இனக்கம். வறியோர்க்கு ஈயும் இருக்கம், நிறைந்த கற்பு ஆகிய பண்புகளைத் தம் குணநலன்களாகக் கொண்டவர் கத்ஜா. அவருக்கு ஈடு சொல்ல மற்றொரு பெண்ணைக் காணவியலாது என்றும் கூறுகிறார் உமறுப்புலவர்.

“பிழநடைக் கத்ஜா வென்னும் பெடையனம்”
 “கறையிலா மதிய மெனுமயில் கத்ஜா”
 “பெருகுமின மயில் கத்ஜா”
 “பரிசுத்த மனைய குயில்”
 “கத்ஜா வெனுங் குலமயில்”
 “கத்ஜா வெனும் மயிலார்”
 கொவ்வைச் செவ்விதழ்
 சீறுவெண்ணுரல் அன்பெடை கத்ஜா”

என்றெல்லாம் உவமை நயந்தோன்ற கதீஜாப்பிராட்டி பெருமைகளைப் புகுற்ந்து சூறிய உழைப்புலவர், நாயகியின் உழைப்புதுக்களை வானவரும், மண்ணவரும் கூட உவமிக்க இயலாது என்றும் சூறுகின்றார்.

வறுமை எனும் வெயிலால் வாடுகின்ற மக்களாகிய பயர்களுக்குப் பொருளாகிய மறையை உதவியாகக் கொடுக்கும் மங்கை கதீஜாப் பிராட்டியாரின் மனையை அடைந்து, மக்கா நகர வணிகர்கள் போன் பொருளை வாங்கிச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர்.

அதுபோல “இரு தனிப் பிறந்து கையில் உறுபொருள் இன்றி, இந்தப் பெருநிலத்து இருந்து வாழ்தல் பேதமை” என்பதை உணர்ந்த நாாயகம் அவர்கள் அதனைப் பெரிய தந்தை அபுத்தாலிபிடம் தெரிவித்தார். உடனே அபுத்தாலிபின் வழிகாட்டுதலுக்கேற்ப வாஸியம் செய்வதற்குப் பொன்றும் பொருளும் பெறுவதற்காகக் கதீஜாவை நாடிச் சென்றார்.

அவ்வாறு சென்ற வள்ளல் முகம்மதுவின் கருத்தில் ‘செங்கயல் வரிக்கண் செவ்வாய்த் திருந்திழை கதீஜாவின் பெயருஞ் சித்ரவடிவும்’ நின்றுலவியது. பிறர் அறியாது தம் பேரறிவுத் திறத்தால் தம் உள்ளத்துதித்த காதல் உணர்வை மறைத்து வைத்திருந்தார்.

கதீஜா நாயகியாரும் நபிகளாரைக் கண்ட அளவிலேயே,

பேரோளி பரப்பிப் பொங்கும்
பெருகிய அழகுவெள்ளாச்
சார்பினில் கதீஜாவென்னும் தையல்
தன்கரிய வாட்கண்
சூருடைக் கயல்களோடிக் குதித்தன
குதித்துத் தேக்கி
வாரிய வதனஞ் சேர்ந்து
மறுக்கமுற்றிருந்த தன்றே.”

“பார்த்தகண் பறித்து வாங்கப்
 படாமையால் நறவஞ் சிந்திப்
 பூத் கொம்பனை மெய்யினா
 ஜெனும் பேர்வைபோர்த்துக்
 கூர்த்த வா வெளிப்படாமற்
 கற்பெனும் வேவிகோவிச்
 சேர்த்ததம் உள்ளகாணாது
 திருந்திடை வருந்தி நின்றார்”

தன் ஆவலை வெளிப்படுத்தாமலேயே நான் எனும் பேர்வை
 போர்த்திக் கற்பெனும் வேவி அமைத்துக் கொண்டதாகப் பாடியுள்ளார்.

அக இலக்கிய மரபிலிருந்து பிறழாது உமறு அவர்கள் நாயகும்
 - கத்ஜா ஆகியோரின் வாழ்வினைப் படம்பிடித்துக் கூட்டுகின்றார்.
 கத்ஜாவின் மனநிலை உணர்ந்த மெய்ம் மொழிமுறைகள் தேர்ந்த
 பண்டிதன் கத்ஜா நாயகியிடம், வியாபாரத்திற்குப் பொருள் கேட்டு
 வந்து மாற்புக்கு இதயம் எய்தி அமர்ந்திருந்த நிலை கண்டு
 “முகம்மதுவை அவர் மனைக்கு அனுப்புவதே நலம் பய்யது” எனக்
 கூறினார். கத்ஜாவும் விடை கொடுத்தார். இதனை உமறு,

“காக்குதற்கு உதித்தவள்ளால் காரிகை
 வடிவைக் கண்ணால்
 நோக்கியும் நோக்காதும் போல்
 நொடியினிலெழுந்தும் மாதின்
 மரக்கடலனைய கண்ணும்
 மனமும் பின் தொடர்ந்து செல்ல
 கோக்குல வீதி நீந்திக்
 கொழும்மனையிடத்திற் சார்ந்தார்”

எனப் பாடுகின்றார்.

முகம்மதுவின் மனமெனும் குளத்தில் அவர்து என்னத் தாமரையில் கதீஜா எனும் பெண் அன்னம் பெருமையோடு அமர்ந்திருந்தது என்று நாயகம் அவர்களும் கதீஜாவும் ஒருவரையொருவர் மனதிருத்திய பாங்கினை அழகுற அமைத்துள்ளார்.

கதீஜா பிராட்டியாரிடம் பொன்னும் பொருஞம் பெற்று ஷாம் நகர் செல்லும் வழியில் பல்வேறு இன்னல்களை அனுபவித்து வணிகர் குழுவின் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றார் அண்ணல் நபிகளார்.

ஷாம் நகரினின்றும் மீண்டு வந்த மக்காவுக்கள் நுழைந்ததும் முகம்மதுவின் பெருமைகளை மைசரா கதீஜாவிடம் சொல்லத் தொடங்கினார். நானுரூயிரம் நாவிருந்தால்தான் அவரது பெருமைகளை ஒரு சிறிதேனும் உரைக்க முடியும் எனக் கூறினார் பின்னர் முறைப்படிப் பெரியவர்கள் மூலம் மனம் பேசி, முகூர்த்தநாள் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

மங்கல ஓலிகள் எங்கும் முழங்கப் பெருமானாரின் திருமணத்தால் மக்களூ நகர் மனம் படைத்தது எனப் பாடும் உமறுப்புவர், மணப்பெண்ணாகிய கதீஜாப் பிராட்டியை மகளிரெல்லாம் அழகுபடுத்திய காட்சியை,

பொன் மலையில் பூத்த கொம்பு போலவும், அன்பெனும் தருவின் நிழவிலே பொறையெனும் கிணி வீற்றிருந்தது போலவும், மனம் நிறைந்த பூவிலே தேன் துளும்பி நின்றது போலவும் இருந்தது, கதீஜா நாயகி நாயகத்தினருகில் வீற்றிருந்தது என மனக்காட்சியை நம் மனக்கண்முன் நிறுத்துகிறார்.

இருவீட்டாரும் மனமொத்து ஜநாறு வெள்ளி மகர் எனக்கூறி நிக்காவும் முடித்து, “ நிலவும் கதீஜும் உள்ளவரை நெடிது வாழ்க்” என வாழ்த்தினர்.

அறிவும் அறநெறியும், பொறையும், நல்லவாழக்கமும் அனுமதி ஒண்டொடி கதீஜா நாயகியும் கலைமறை முகம்மதுவும் இல்லற வாழ்வை இனிது பேணினர் என்பதனையும் கவிஞர் அழகுறப் பாடியுள்ளார்.

“மக்குமா நகருஞ் செல்வமும் வாழ
மறைவ லோரற நெறி வாழத்
தக்க மெய்ப்புக்கமும் கிளைஞரும் வாழத்
தரணி நாற்றிசையினும் வாழ
மிக்க நன்னெறி நேர்முகம்மதுஞ் சிறந்த
விரைகமும் மதுர முற்றிருந்த
விக்குமென் மொழியா மெலுங் கதீஜாவும்
இனிதுறப் பெரிது வாழ்ந்திருந்தார்”

என அன்னை கதீஜாவும், அன்னைல் நாயகமும் பேணிய இல்லற வாழ்வை அனைவர்க்கும் எடுத்துக்காட்டாகப் படைத்துக் காட்டி இல்லறவாழ்வின் மேன்மையை உணர்த்தியுள்ளார்.

எம்பெருமான் நாயகம் அவர்கள் ஹிராகுகையில் தங்கியிருந்த போது ஜிபுறயீல் தோன்றி,

“மண்டலம் புரக்கும் செங்கோன்
முகம்மதின் வதனம் நோக்கி
விண்தலம் பரவும் வேத
நபின்னும் பட்டம் நும்பால்
கொண்டலே! குதாஇன்று சந்தான்
எனும் மொழி கூறிப் பின்றும்
அண்டர் வாழ்த்து எடுப்பச் செல்வி
ஆர்ணம் புகரி என்றார்”

இறைவன் உமக்கு ஹபிஸ்பாட் -த்தை அருளியுள்ளான் எனக் கூறினார்.

முனிராதுகையிலிருந்து புறப்பட்ட நாயகம் அவர்கள் மனைவி கத்ஜா நாயகியின் இல்லம் வந்தடைந்தார். இறையருள் பெற்ற நாயகம் நடுக்கத்தோடு தமக்கு ஏற்பட்ட அனுயவத்தைக் கூறினார். கத்ஜாநாயகி அதனைச் செவியேற்று அல்லாவின் அருள் நாயகத்துக்குக் கிட்டியதை உணர்ந்து மகிழ்வடைந்தார். கணவனுக்கு ஏற்ற மனைவியாக அமைந்த கத்ஜா, நாயகம் அவர்கள் கூறிய வேதவசனங்களை மனதிருத்தி, நாயகத்தின் கைகளைப் பிடித்துக் கவிமா ஒதி, சமான் கொண்டு இசுலாத்தில் இணைந்தார். இசுலாத்தைத் தழுவிய முதல் பெண்மணி எனும் பெருமைக்குரியவரானார் கத்ஜாநாயகி.

பெருமானார் அவர்களின் அன்பு மனைவியாகவும், ஆத்ம நண்பராகவும் கத்ஜா பிராட்டியார் வாழ்ந்து வந்தார். நடித்துவப் பட்டம் பெற்றின் நாயகம் அவர்கள் இசுலாமிய வளர்ச்சிக்காக இன்னல்கள் பல அடைந்தனர். செல்வச் சீமாட்டியாக விளங்கிய அன்னை கத்ஜா, தம் செல்வம் அனைத்தையும் இசுலாமிய வளர்ச்சிக்காகச் செலவிட்டு வறுமையற்றார். நாயகம் சோர்வடையும் போதெல்லாம் தோன்கொடுத்து அரவனைத்து நின்றார்.

“கத்ஜாவை விடவும் எனக்கு அன்பான் உதவியாளர் கிடையாது. நான் ஏழையாயிருந்தேன். அவர் என்னைச் செல்வன் ஆக்கினார். எதிரிகள் என்னைப் பொய்யன் எனத் தூற்றிய போதும் என்னை மிகவும் நம்பினார். உலகத்தவரெல்லாம் என்னை எதிர்த்தனர். ஆனால் அவர் என்னிடம் உண்மையான நட்புக் கொண்டார்.”

என்று பெருமானார் அவர்கள் கத்ஜா நாயகியின் பெருமைகளைப் போற்றிக் கூறியுள்ளார்கள்.

பெண்களுள் பெருமை மிக்க கத்ஜா செல்வத்தைப் பெருக்கும் முறைகளையும், வாணிப நுழைக்கங்களையும் அறிந்த மேதையாய் விளங்கினார். எனவே வாணிபத் துளின் மூலம் சேர்த்த பொருள்களைக்கூட்டக் கணவனுடன் சேர்ந்து இறைபணிக்காவும்,

அறச்செயல்களுக்காகவும் செலவு செய்தார். மக்களிடம் அன்பு காட்டி ஆதரிப்பதில் வள்ளலாக விளங்கினார் அன்னை கதீஜா.

அன்னை கதீஜா நாயகியின் பண்பு நலன் விளங்கும் வகையில்,

“குறைவிலா துயர்ந்து தழைத்தினி
தோங்குங் குலக் கதீஜா”

“தெரிதாத் தெளிந்த சிந்தைத் தேமொழி கதீஜா”

“துறக்கமும் புகழுஞ் சுரிகுழற் கதீஜா”

“பூதலம் புகழ்தருங் கதீஜா”

என்றெல்லாம் மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் போற்றும் மாட்சிமை பெற்றவராக உமறு கதீஜா நாயகியைப் படைத்துக் காட்டியுள்ளமை உவகையுட்டுவதாகும்.

பேராசிரியை. சா. நீரீமாபானு

அரும்பதங்கள்

காலத்தை வென்றுநிற்கும் காப்பியம்
சீந்தைக்கு விருந்தாகும்
கற்பனையூற்று
கருத்துப் பேற்று
உவமை நயங்கொழிக்கும் சோலை
கவிதையூற்று
உறுபொருள்
பேதமை
மறுக்கம்
கோக்குல வீதி
மன்குளத்தின் எண்ணத் தாமரை
பொருள் வயிற் பிரிவு

ஒண்டோடி

கலை மறை

ஜிபுறயில் (அ) தேவதூதர்களில் சிறந்தவர்

குதா (அ) இறைவன்

கலிமா (அ) சத்தியப்பிரமாணம்.

சமான் (அ) நம்பிக்கை.

கிரகித்தல் பயிற்சி

1. முகம்மது நபியவர்களிடம் வந்தடைந்தவை எவை என உமறுப்புலவர் குறிப்பிடுகிறார்?
2. கதீஜா நாயக்கியாரைப் புகழ்ந்து கூற உமறுப்புலவர் கையாண்ட உவமைத் தொடர்கள் யார்வை?
3. போருள் பெறச் சென்ற நபிகளாருக்கு என்ன நடந்தது?
4. அண்ணலின் பிரிவுத்துயரால் வருந்திய கதீஜாவின் உள்ளத்து உணர்வுகளைத் தருக.
5. கதீஜா நாயகி நாயகத்துக்கு அருகில் வீற்றிருந்த நிலை எவ்வாறு கூறப்பட்டனது?
6. கதீஜா நாயகி அவர்களின் பெருமைகளைப் பற்றி பெருமானார் குறிப்பிட்டவை யாவை?
7. பிராட்டியார் பொன்னுலகு புக்க படலத்தில் காணப்படும் சிறப்புகள் யாவை எனக் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிடுகின்றார்?

22. தங்கம்மா

பொங்கும் துயரங்கள்
பொசங்கும் முகத்தோடேன்
தங்கம்மா இந்தத்
தனிமரத்தின் கீழ் அமர்ந்தாய்...?

ஆஸ்பத்திரி வாகை
அடி நிழலில் நீ இருந்து
காசநோய் வாட்டைக்
கவனமொடு பார்த்திருந்தாய்!
பன்னிரண்டு மணிஇன்னும்
ஆகவில்லைப்போலும்
உன்னை விடமாட்டார்!
மணியோசை காத்திருந்தாய்!

ஆண்துணையா சூட்டிவந்தாய்!
ஆறாவதுமகனா..?
ஏன்ஏன் சிறுங்குகிறான்...?
இடித்திடித்துக் கேட்பதென்ன?
பிஞ்சுமகன் முந்தானைப்
பிடவைதனைப் பிடிக்கக்
கெஞ்சுக்கிறாய் கண்களினால்
கேட்கமாட்டான் போலிருக்கு!

கண்ணைக் கசக்குகிறான்!
காலை உதறுகிறான்!
இன்னோர் முகத்தை அவன்
எனக்குள்ளே காட்டுகிறான்?
உன் மகளார் அச்சும்மா

ஓ! அந்த மதிந்தமலர்
 தன்னுடைய தோற்றுத்தைத்
 தமிழிலும் பதித்தாளோ...?
 கோச்சை உலகும்
 கொன்றுமித்து விட்ட உந்தன்
 அச்சும்மா எந்தன்
 அகத்தினிலே தோன்றுகிறான்!

குச்சுகளாற் செய்த இரு
 கைகளும் கும்பற் கால்களும்
 பச்சையமே இல்லாது
 பழுப்பேற்ப் போன இலைமேனியும்,
 போர்வான் இரண்டு
 பொருதவரும் காட்சி சொல்லும்
 காறை எலும்புகளும்
 கதைபயிலும் இருவிழியும்
 பறட்டைத் தலையும் அதில்
 பழஞ்சலைப் பூழுச்சும்
 வரண்ட குறுஞ்சிரிப்பும்
 வயிறுசிறு முட்டியுமாய்ப்
 பாலர் வகுப்பில் நான்
 பார்த்தேன்! ஒடு ஒரத்தே
 காலிற் சிறு சிரங்கைக்
 கைவிரலால் என்ன செய்தான்?

பள்ளிக்கு வருவான்! ஓ!
 பலவேளை நீவருவாய்
 “பிள்ளைக்குச் சுகமில்லை
 பெரிய ஆஸ்பத்திரியில்
 சொல்ல வந்தேன்” என்று சொல்லிச்
 சோகங்கள் சொல்லிடுவாய்
 செல்லரித்த வாழ்க்கையதன்
 சிந்வல்களைக் கண்டிருந்தேன்!

“நல்ல வயிற்றிலிந்த
 நரம்பு பிறந்திருந்தால்
 இல்லாமல் நோய் இவனே
 எழுந்திருப்பாள்! நான் மற்றப்
 பின்னளகளைப் பார்ப்பதுவா- இவள்
 பினிதன்னைப் பார்ப்பதுவா?
 நெல்லுப்பாய் உழைப்பாலும்
 நீங்காத பட்டினியே”
 இப்படியாய்ச்
 சொல்லியதும் நீதான்
 சுடுமனத்துள் நீறுபுத்த
 கொள்ளியினால் ஆ! நீஇக்
 குவலயத்தைச் சுட்டெரித்தாய்!

நல்ல வயிறும் இந்த
 நாட்டில் சீலபேர்க்கா
 இல்லையடி தங்கம்மா
 இனி அதனை மறுதலிப்போம்
 என்றுரத்த வார்த்தை
 இன்னும் பலிக்கவில்லை
 அன்றை விடவும் நீ
 அயர்வுடனே தோன்றுகிறாய்!

எத்தனை இடங்களை
 ஊசிநூல் கொண்டு
 தைத்திருக்கின்றாய்! சேலைத்
 தலைப்பு மட்டும் தெரியலையா...?
 இத்தனைக்குள்ளும் உனக்
 குள்ளே ஒளிந்திருக்கும்
 மெத்தச் சோகம் கலந்த
 மிருதும் முகவெட்டும்

வைத்திருக்கின்றாய்! அந்த
வழிப்போக்கன் உன்முகத்தை
எத்தனை முறைகள் திரும்பி
எதைப் பார்த்துச் செல்கின்றன?

கண்ணைக் கஶக்கித்தன்
காலை உதறிய உன்
சின்ன மகன் தார்ரோட்டைச்
சேர்ந்தாற்போல் ஒதுங்குகிறான்!
வந்த மனிதரிடம்
வலக்கரத்தை நீட்டுகிறான்!
உந்தன் இளைய பயிர்
ஒரு வழியைக் காண்கிறதா....?

மனியோசை கேட்கிறது
மகனை நீ கூப்பிட்டாய்.
பினியாளர் தனைப்பார்க்கும்
மனிதரிடை கலக்கின்றாய்!

கட்டில் அருகில் வெறும்
கையோடு நீங்கின்றாய்
தட்டைப் பீங்காளில்
பான்துண்டு தெரிகிறது!
சின்னவனின் கையில் அது
சேர்கிறது தந்தையினை
உன்னிப்பாய்ப் பார்க்கின்றான்.
ஓ! அவரும் அனைக்கின்றார்!

கும்புகளால் கைளாலும்
காசநோய்க் கிருமிகளின்
துள்பியலைத் தாங்கும்
விலை எலும்புக் கூட்டோடும்
தன்மனையாள் முகம்கண்டு

தழும்பும் விழியோடும்
அம்மனிதர் உனக்கென்ன
ஆறுதலைச் சொல்லிவிட்டார்...?

அங்கு மணியோசை
அதட்டல்! ஏ! தங்கம்மா
எங்கு நீ போகின்றாய்....?
என் வெறித்துப் பார்க்கின்றாய்...?

பாவலர் பளை காரியப்பர்

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. அச்சும்மாவின் தோற்றுத்தைக் கூறுக.
2. சந்தர்ப்பம் கூறுக. யார்? யாருக்கு? எப்போது?
(அ) “பிள்ளைக்குச் சுகமில்லை பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் சொல்ல வந்தேன்...”
(ஆ) “நெல்லுப்பாய் உழைப்பாலும் நீங்காத பட்டினியே”
3. இக் கவிதையூடாகக் கவிஞர் உணர்த்த முற்படும் கருத்துக்கள் யாவை?
4. இக்கவிதையை படித்ததும் உமக்கு ஏற்படும் மன உணர்வை எழுதுக.
5. நீர் இக்கவிதையை விரும்புவதற்கான காரணம் யாது?

23. கண்ணயாழி

[துஷ்யந்த மகாராஜை வேட்டையாடுவதற்குக் காட்டுக்குச் சென்ற வேளை அங்கு கண்ணுவமனிவர் ஆச்சிரமத்தில் மேனகைக்கும், விஶவாமித்திரருக்கும் புதல்வியாகப் பிறந்த சகுந்தலையைக் கண்டான். அவளின் அழகில் மயங்கிக் காதல்கொண்டு காந்தருவமணம் புரிந்தான். சகுந்தலையின் வளர்ப்புத் தந்தையான கண்ணுவர் அஞ்ஞான்று நீரத்த யாத்திராயை மேற்கொண்டிருந்தார். துஷ்யந்தன் தன் பெயர் பொறிக்கப் பெற்ற கண்ணயாழியை சகுந்தலையின் கையில் அணிவித்துத் தனது நகராகிய அத்தனோபுரிக்குச் சென்றான்]

சகுந்தலை கருவற்றிருந்தாள். ஒரு நான் தனது கணவனைப் பற்றியே சீந்தித்தபடி அவள் ஆச்சிரமத்தில் அமர்ந்திருந்த வேளை சகுந்தலையின் தோழியரான பிரியம் வதை, அங்குயை ஆகிய இரு முனிபுத்திரியரும் பூஞ்சோலையில் மலர் கொண்டிருந்தனர்]

காட்சி I

நாடு:

காட்சி I

இடம் :-

பூஞ்சோலை.

நம:

காலம் :-

மாலை நேரம்

பாத்திரங்கள் :-

பிரியம் வதை, அங்குயை, துருவாச முனிவர் (ஆச்சிரமத்தில் சகுந்தலை சீந்தனையில் ஆற்றிருக்கின்றாள். தோழியர் அங்குயையும், பிரியம் வதையும் பூஞ்சோலையில் மலர்கள் கொட்டு கூடைக்குள் போட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அப்போது துருவாச முனிவர் கண்ணுவர் ஆச்சிரமத்தை நோக்கி விரைந்து வந்து வாயிலில் நின்றபடி)

குடு

சூரை

ஏவை

யா

- துருவாசர் :- உள்ளே யார் இருக்கிறார்கள்?...ம் உள்ளே யாரும் இல்லையா?
- அங்குலை :- விருந்தினர் யாரோ வந்திருப்பது போலத் தெரிகிறது.
- பிரியம்வதை :- சுகுந்தலை ஆச்சிரமத்திற்றானே இருக்கிறான்! அவள் பார்த்துக் கொள்வாள்.
- அங்குலை :- ஆமாம், அவளின் உடல் மட்டுந்தான் அங்கிருக்கின்றது. உள்ளமோ வேறிடத்தில் அலைகின்றது. விருந்தினரின் குரல் அவனுக்கு எங்கே கேட்கப்போகின்றது.
- (திரைக்குள்ளிருந்து ஒலிக்கின்றது) வந்த விருந்தினரை அவமதித்துவிட்டாய். நானோ தவசிரேட்டன். என்னை அவமதித்து, ந் யாரோ ஒருவனை நினைந்துகொண்டிருக்கிறாய். ந் எவனை நினைந்து கொண்டிருக்கிறாயோ அவன் உன்னை மற்பானாக. அதுவே உனக்குத் தகுந்த தண்டனை.
- அங்குலை :- ஆ! அது யாருடைய குரல்?... துருவாசமுனிவரின் குரல் போலல்லவா இருக்கிறது அவர் மகாகோபக்காரர். முனிவரிடம் சுகுந்தலை ஏதோ தவறிழைத்து விட்டாள். அதனாற் போலும் முனிவர் சீற்றத்துடன் செல்கிறார். வா, முனிவரை வணங்குவோம். மன்றாடி மன்னிப்புக் கேட்போம்.

- பிரியம்வதை :- ஆம்... ஆம் .. விழரந்து செல்வோம்.
 (இருவரும் செல்கின்றனர். பிரியம்வதை கால்
 தடுக்கி விழுந்து)
- ஆ... நான் விழுந்துவிட்டேன், பூக்கள்
 சிதறுண்டு விட்டனவே (பூக்களைப்
 பொறுக்குகிறாள் அவ்வேணை அநகுயை
 திரும்பி வருகிறாள்). அநகுயை, முனிவர்
 ஹோய்விட்டாரா? அங்கு என்ன நிகழ்ந்தது?
 சொல்.
- அநகுயை :- நான் முனிவரை ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பவும்
 வரும்படி பணிவாகக் கேட்டேன். அவரின்
 கோபம் எல்லையைத் தாண்டிவிட்டது. அவர்
 வரமறுத்துவிட்டார். எனினும் “சுகுந்தலை
 உங்கள் மகனுக்கு ஒப்பானவள்; சிரியவள்.
 அவள் தெரியாது செய்த இக் குற்றத்தை
 மன்னித்து அருள வேண்டும்.” என்று
 மன்றாடினேன். அவரது பாதங்களைத் தொட்டு
 வணங்கினேன்.
- பிரியம்வதை :- அநகுயை, உன் பிரார்த்தனைக்குப்
 பயன்விட்டியதா?
- அநகுயை :- பயன் முழுமையாகக் கிட்டவில்லை. முனிவர்
 சிறிது இருக்கி அருள்செய்தார். “நான் இட்ட
 சாபத்திற்கு விழோசனம் கிடையாது. என்றாலும்
 இந்த விடயத்தில் சுகுந்தலையின் கணவன்
 அவனுக்குக் கொடுத்த அணிகலன் ஒன்றை
 அவன் காணநேரிட்டால் நானிட்ட சாபமும்
 நங்கும் என்று சொல்லி, அவ்விடத்தை விட்டு
 நீங்கினார்.

பிரியம்வதை :- இது சிறிது ஆறுதலைத் தருகிறது கண்ணயாழி சகுந்தலையிடந் தானே இருக்கின்றது. யப்படத்தேவையில்லை வா, சகுந்தலையிடம் போவோம்.

(இருவரும் ஆச் சிரமத் துட் சென்று சிந்தனையில் மூழ்கியிருக்கும் சகுந்தலையின் நிலையைக் கண்டு)... அதோ ... பார், சித்திரப் பாவை போல் ஆடாது அசையாது இருக்கிறாள். நாங்கள் நிற்பது கூட அவளுக்குத் தெரியவில்லையே இந்நிலையில் முனிவர் வந்ததை சகுந்தலை எப்படிக் காணமுடியும்?

அங்குயை :- உஸ் ... தருவாச முனிவர் வந்தது, சாபமிட்டது, அதன் பின் நடந்தது - இவை வேறு யாருக்கும் தெரிதல் ஆகாது. இதனை சகுந்தலை அறிந்தால் மிகவும் வேதனைப்படுவாள்.

பிரியம்வதை :- இதைத்தான் உண்ணிடமும் சொல்ல இருந்தேன் இந்த விடயம் வேறேவருக்குமே தெரிய வேண்டாம்.

இப்ப

காட்சி II

இடம் :- கண்ணுவர் ஆச்சிரமம்.

பாத்திரங்கள் :- சகுந்தலை, தோழியா கெளதமி, கண்ணுவர், ஆச்சிரமவாசிகள், சார்ங்கரவன் முதலிய சீடர்கள்.

- பிரியம்வதை :- அங்குயா வா, என்ன என்றும் இல்லாதபடி நீ மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறாயே?
- அங்குயை :- சகுந் தலை தன் கணவனிடஞ் செல்லப்போகிறான். வா அவளிடஞ் செல்வோம்.
- பிரியம்வதை :- என்ன ! நல்லசெய்தி ! உனக்கு எப்படித் தெரியும் எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொல்.
- அங்குயை :- இன்று அதிகாலையில் நான் சகுந்தலையைப் பார்க்கச் சென்றேன் தந்தையாகிய கண்ணுவரும் இருந்தார்.
- பிரியம்வதை :- என்ன ! முனிவருக்கும் செய்தி தெரிந்துவிட்டதா?
- அங்குயா :- ஆம் துஷ்யந்த மகாராஜா சகுந்தலையை சந்தித்ததும், காந்தருவ மணம் புரிந்து கொண்டதும் சகுந்தலை கருவுற்றிருப்பதும் தந்தையார்சிய கண்ணுவ முனிவ தமது ஞானதிருட்டியினால் அறிந்துகொண்டார்.
- பிரியம்வதை :- அதனால் முனிவர் கோபம் கொண்டாரா?
- அங்குயை :- இல்லை .. இல்லை “தக்க காரியம் நிகழ்ந்தது” என்று மனமகிழ்ந்தார். இன்று காலையில் சகுந்தலையை ஆசீர்வதித்து அவளை அவளின் கணவனிடம் அனுப்புவதற்குத் தான் முடிவுசெய்தனமை பற்றி அவளுக்குத் தெரிவித்தார்.

- பிரியம்வதை :- நாம் அதற்குரிய மங்கல கூரியங்களைச் செய்ய வேண்டாமா? வா, சகுந்தலையிடம் போவோம்.
- அங்குலை :- நாம் இனியும் தாமதிக்கக் கூடாது. உடனே சகுந்தலையிடம் செல்ல வேண்டும். கோரோசனை, திருமணி, அறுகம்புல், மகிழும்பு மாலை, தளிர் முதலிய மங்கலப் பொருள்களையும் எடுத்துச் செல்வோம்.
- (சகுந்தலை நீராட வேள்வித் தீயின் பக்கத்தில் நிற்கின்றாள்.)
- பிரியம்வதை :- அதோ சகுந்தலை நீராட புத்தம் புது மலர் போல் பொலிபுடன் நிற்கின்றாள். ஆச்சிரமத்து அன்னையர்கள் ஆசௌவதிக்கின்றனர். உன்னே செல்வோம்.
- ஒர் அன்னை :- மகளே, சகுந்தலை, நீ மகாதேவி என்னும் பட்டம் பெற்று நடுழி வாழ்வாயாக.,.
 (தோழியர் உட்புகுகின்றனர்)
- சகுந்தலை :- அங்குலை, பிரியம்வதை நவீர் நல்ல சமயத்தில் வந்தீர்கள்.
- தோழியரிஞுவரும்:-
 இன்று உனக்குநல்ல நாள் அல்லவா? மங்கல அலங்காரஞ் செய்யவந்தோம்.
 (இரண்டு சீடர்கள் வெண்பட்டாடை முதலிய மங்கலப் பொருள்களுடன் அங்கே தோன்றுகின்றனர்)

கெளதமி :- மக்காள், இப் பொருள்களை எங்கிருந்து பெற்றார்கள்?

சீடர்கள் :- தாயே, இவற்றைப் பூஞ் சோலையில் கண்ணெடுத்தோம். நந்தை கண்ணுவரின் கட்டளைப்படி வனதேவதைகள் இவற்றை உதவின.

(சீடர்கள் அங்கிருந்து அகலத், தோழியர் சகுந்தலைக்கு அலங்காரங் செய்கிறார்கள்)

கண்ணுவர் :- (தனக்குள்) இன்று சகுந்தலை என்னை விட்டுப் பிரிகின்றாள், என்ற துயரம் என் உள்ளத்தை வாட்டுகின்றது. கண்களில் நீர் மல்குகின்றது. நாத் தனுதனுக்கின்றது.

துயர் தாங்கமுடியாது தவிக்கின்றேன். முனிவனாகிய எனக்கே இவளின் பிரிவு இத்துணை துன்பத்தைத் தருமானால் தமது மகளிரப் பிரியுங் காலத்தில் இல்லறத்தார் எத்துணை துன்பம் அடைவார்களோ...? (அலங்காரம் முடிந்தது. கண்ணுவர் உள்ளே வருகிறார்.)

- கௌதமி :- மகளே, சகுந்தலா, இதோ உன் தந்தை நிற்கிறார். அவரை வணங்குவாயாக, (சகுந்தலை தந்தையின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்கி எழுகிறாள்)
- கண்ணுவர் :- சகுந்தலா! சர்மிஷ்டை முன்னர் யயாதியால் எவ்வாறு மதிக்கப்பட்டாளோ அவ்வாறு நீயும் நின் கணவனின் மதிப் பைப் பெற வாழ்த்துகின்றேன். மூருவைப் போன்ற சகல சிறப்புக்களையும் பெற்ற மன்னர் மன்னனான மகனை நீ அடைவாயாக.
- கௌதமி :- இவை ஆசிகள் மட்டுமல்ல. வரங்கள் ஆகட்டும்.
- கண்ணுவர் :- சார்ங்கரவ, உன் சகோதரியை அழைத்துச் சென்று துஷ்யந்தனிடம் சேர்ப்பாயாக.
- சார்ங்கரவன் :- சகோதரி, வாருங்கள் செல்லலாம்.
- கண்ணுவர் :- இவள் செல்லும் வழியெல்லாம் நல்ல வழியாகவே இருக்கட்டும். பார்க்கும் இடமெல்லாம் மலர்களும், பசுஞ் செடிகளும்

அழகு காட்டட்டடும். நன்னிர்த் தடாகங்கள் தண்ணவியை வழங்கட்டும். நறுந்தருக்கள் வழி நெடுகிலும் நிழல் தரட்டும். மந்தமாருதம் வீசட்டும். வனவிலங்குகள் வழிவிட்டு நிற்கட்டும். எங்கும் மங்கலம் தங்கட்டும். மகனே, வனதேவதையை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொள்.

சுகுந்தலை :- (கைகூப்பியபடி வலம் வந்து) இதுவரை காலமும் வாழ்ந்த இந்த ஆச்சிரமத்தை விட்டுப்பிரிவது எனக்கு ஆற்றொண்டத் துயரைத் தருகின்றது. நான் எப்படிப் பிரிந்து செல்வேன். (மான்கள், மயில்கள், செடிகாடிகள், யாவற்றையும் தழுவி சுகுந்தலை விடை பெறுகின்றான். எல்லோரிடமுஞ் சென்று சுற்றில் சுகுந் தலை ஓர் ஏரிக் கரையை அடைகின்றான்)

சார்ங்கரவன் :- உற்றார், உறவினர் அவர்களைப் பிரிந்து செல் பவர் களை நீர் நிலை வரையுமே பின்தொடர அனுமதியின்டு. இதோ ஏரிக்கரை வந்துவிட்டது. இனி எங்களுக்கு உத்தரவு தாருங்கள்.

கண்ணுவர் :- சார்ங்கரவ, சுகுந்தலையைப் பற்றி நான் சொல்வதை என் சார்பில் மன்னனிடம் சூறுவாயாக.

சார்ங்கரவன் :- தங்கள் கட்டளைக்குக் காத்திருக்கின்றேன்.

கண்ணுவர் :- நாம் தவத்தால் செல்வந்தர்கள். நேரோ இந்த

நாட்டை ஆள்வதால் செல்வந்தர். இவள் சகுந் தலையோ நும் பால் மிகுந் த அன்புடையவள். நன்கு சிந் தித் து சகுந்தலையை மனைவியாக ஏற்பார். அதற்கு மேல் அவள் நல்வினை எப்படியோ அப்படி நடக்கட்டும். இவ்வாறு என்சார்பில் அரசனிடம் சொல்வாயாக.

(சகுந்தலையை நோக்கி)

குழந்தாய், சகுந்தலை, நீ எப்பொழுதும் முத்தோர் பெரியோருக்குப் பணிவிடை செய். கணவன் கோபித் தாலும் சாந்தமாக நடந்துகொள். ஒருபோதும் கர்வம், செருக்குக் கொள் ளாதே. புகுந் த இடத் தின் பெருமையையும், பிறந்த இடத்துச் சிறப்பையும் எஞ்ஞான்றுங் காத்துக்கொள் கெளதமி, சகுந்தலைக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறாய்?

கெளதமி :- கணவன் வீடு செல்லும் பெண்ணுக்குத் தேவையான புத்திமதிக்கனைளத் தாங்கள் சொல்லிவிட்டிர்கள். இனி நான் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது? மகளே, இப் புத்திமதிகளை உன் வாழ்நாள் முழுவதும் கடைப்பிடிப்பாயாக. மகிழ்ச்சியாக இருப்பாய்.

கண்ணுவர் :- மகளே, அநகுயையும், பிரியம் வதையும் கன்னியர்கள். அவர்கள் உன்னுடன் வரமுடியாது. உனக்குத் துணையாக கெளதமித் தாய் உடன் வருவாள். புறப்படு.
(மனம் வெதும்பி விட்டுப் பிரியமுடியாமல் சகுந்தலை தந்தையிடம் விடைபெறுகின்றாள்)

மகளே, உன் எண்ணப்படி எல்லாக் காரியங்களிலும் வெற்றி பெறுவாயாக,
(சுகுந்தலை தோழிகளிடம் பிரியாவிடை பெறுகின்றாள்)

- பிரியம்-வதை :- சுகுந்தலை, உன்னன அடையாளங் காண்பதற்கு மன்னன் சிறிது சிரமப்பட்டால் உடனே அவன் உண்களித்த கண்ணயாழியைக் காட்டுவாயாக, மறந்துவிடாதே,
- சுகுந்தலை :- ஏன் அப்படிக் கூறுகின்றாய்?
- அங்கு-யை :- பயப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. அவர் அரசர் அல்லவா? வேலைகள் அதிகம் அதனால் மறதி இருக்கலாம் தானே? எதற்கும் கண்ணயாழியை மறந்துவிடாதே.
- சார்ங்கரவன் :- சகோதரி, இனியும் தாமதிக்க முடியாது. புறப்படுவோம்.
- சுகுந்தலை :- (கண்ணுவரை நோக்கி)
தந்தையே, நான் மீண்டும் இந்தத் தபோ வனத்தைக் காண்பது எக்காலமோ?
- கண்ணுவர் :- நீ உன் கணவனுடன் நெடுங்காலம் இனிது வாழ்ந்து உன் மகனுக்குப் பட்டஞ் குட்டி, மன்னனாக்கிவிட்டு உன் பதியுடன் இத் தபோவனத்திற்கு மீண்டும் வருவாயாக.
- கௌதமி :- இனியும் நாங்கள் காலதாமதம் செய்யாமற் புறப்படுவோம் மகளே,
(சுகுந்தலை தந்தையையும், தோழியரையும் தழுவி விடை பெறுகின்றாள்).

கண்ணுவர் :- சென்று வா மகளே, நடப்பலை நல்லவையாகட்டும். சர் வமங்களம் உண்டாவதாக.
 (சுகுந் தலை முதலியோர் தொடர்ந்து செல்கின்றனர். கண்ணுவரும் ஏனையேர்ரும் ஆச்சிரமத்திற்குத்திரும்புகின்றனர்.

காட்சி III

இடம் காலம்	:-	அத்தினாபுரி அரண்மனை வாயில் நண்பகல்
பாத்திரங்கள்	:-	துஷ்யந்தன், வாயிற்காவலன், புரோகிதர் சோமநாதர், சுகுந் தலை, கெளதமி, சார்ங்கரவன், சாரத்துவன் முதலியோர். (சுகுந் தலை முதலியோர் அத்தினாபுரி அரண்மனை வாயிலில் நிற்கிறார்கள்)
சார்ங்கரவன்	:-	(வாயிற் காவலனுடன்) நாங்கள் கண்ணுவ முனிவரின் ஆச்சிரமத்திலிருந்து வருகின்றோம். அரசருக்கு செய்தியொன்றினை வழங்கவேண்டும்.
வா. காவலன்	:-	(பெருமுச்சவிட்டபடி) இவர்கள் கொண்டு வந்திருப்பது கண்ணுவ முனிவரது செய்தி. அதனைத் தாமதப்படுத்துதல் தகாது. ஆனால் மன்னன் இப் பொழுதுதான் அரசுகாரியங்களைக் கவனித்துவிட்டு இளைப்பாறச் சென்றுள்ளார். இந்த நேரத்தில் முனிவரின் செய்தி வந்துள்ளது. குரியன் ஒளியையும், வெப்பத்தையும் கொடுப்பது போல், காற்று

அல்லும் பகலும் அயராது வீசிக் கொண்டிருப்பது போல், ஆதிசேடன் இப் பூவிலகை எந்நேரமும் தாங்கீக் கொண்டிருப்பது போல், ஒரு நாட்டின் அரசரும் குடிமக்களைக் கண்ணன இமைகளுப்பது போல் எந்நேரமும் விழிப்புடன் காத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். அரசருக்கு ஏது ஒய்வு? (துவ்யந்தனிடம் செல்கிறான்)

துவ்யந்தன் :- என்ன செய்தி கொண்டு வந்தாய்?

வா. காவலன் :- அரசே, ஆச்சிரமவாசிகள் அரண்மனை வாயிலில் நிற் கிறார்கள். கண் ஜூவ முனிவரிடமிருந்து செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறார்களாம். அதனைத் தங்களிடம் நேரிற் கையளிக்க வேண்டுமாம்.

துவ்யந்தன் :- கண் ஜூவ முனிவர்களின் தூதுவர்களா? அப்படியானால் அந்த ஆச்சிரமவாசிகளை நம் வேதவழக்கின்படி வரவேற்று, வேள்விச் சாலைக்கு அழைத்து வருமாறு புரோகிதர் சோமநாதரிடம் கூறு.

(துவ்யந்தன் வேள்விச் சாலைக்குச் செல்கின்றான். புரோகிதர் சோமநாதர், சுகுந்தலை மற்றும் ஆச்சிரமவாசிகளை வேள்விச் சாலைக்கு அழைத்துச் செல்கிறார்)

(வேள்விச்சாலை)

சோமநாதர் :- அரசே, இவர்களிடம் கண் ஜூவதேவர் அனுப்பிய செய்தியான்று இருக்கிறதாம்.

அதனைத் தருவதற்கு இங்கு வந்துள்ளார்கள்.

- துஷ்யந்தன் :- கண்ணுவ முனிவரின் செய்தியா? விரைந்து கூறுங்கள்.
- சார்ங்கரவன் :- அரசே, தங்களுக்கு மங்களம் உண்டாகுக, எதிலும் வெற்றிபெறுவீராக.
- துஷ்யந்தன் :- முனிவர்களின் தவத்திற்கு இடையூறு எதுவும் இல்லையே? எல்லாரும் நலந்தானே?
- சார்ங்கரவன் :- தங்கள் நல்லாட்சியில் தவச் செயல்களுக்கு ஏது இடையூறு?
- துஷ்யந்தன் :- கண்ணுவ முனிவர் உலகின் நன்மைக்காக வாழ்பவர். அவரின் நலமெப்படி?
- சார்ங்கரவன் :- நானும் வேதம் ஒதும் முனிவர்களின் நலத்திற்கு எவ்வித குறையும் ஏற்படுவதில்லை.
- துஷ்யந்தன் :- முனிவரிடமிருந்து என்ன செய்தி கொண்டு வந்தார்கள்?
- சார்ங்கரவன் :- அரசே, இதோ அவரின் செய்தியைக் கூறுகிறேன். “மன்னானாகிய நீர் எனது மகள் சுகுந்தலையைக் காந்தருவ மனம் புரிந்தமை பற்றி அறிந்து பகிழ்ச்சி அடைந்தேன். நான் தவச்செல்வம் உடையேன். நீர் அரசெல்வம் உடையீர். இவளோ உம் மிடத் திற் பேரன் புடையவள். இவளை நும் மனைக்கிழத் தியாக ஏற்போக. இவள்

நல்வினைப்பயன் எதுவோ அது நடக்கட்டும்”
இதைத்தான் கண்ணுவ முனிவர் உம்மிடம்
சூறும்படி என்னைப் பணித்தார்.

- துஷ்யந்தன் :- நீங்கள் என்ன சொல்கிற்கள்? முனிவரின் செய்தி எனக்கு வியப்பட்டுகிறது. நீங்கள் சூறுவது என்ன கட்டுக்கதையா? புனை கதையா?
- சுகுந்தலை :- கொடுமை! இச் சொற்கள் என்னைச் சுடுகின்றன.
- துஷ்யந்தன் :- என்ன! என்ன! இவனை நான் முன்பு மண்நுகொண்டேனா? இப் பென்னை முன்னர் கண்டதாகக் கூட எனக்கு நினைவில்லையே.
- சுகுந்தலை :- ஐயகோ! இக் கடுஞ் சொற்கள் என் உள்ளத்தை வருத்துகின்றனவே.
- சார்ங்கரவன் :- அரசே, நீங்கள் இப்படி கூறுவது தர்மமாகுமா? பெண்பழி பொல்லாதது அரசே.
- துஷ்யந்தன் :- நீங்கள் ஆச்சிரமவாசிகள் என் முன் போய்யிரூபகர்வது தகுமா?
- சார்ங்கரவன் :- அதிகாரம், புகழ், செல்வம், என்பன வந்துவிட்டால் மனிதருக்கு மதம் பிடித்துவிடுவதாகக் கூறப்படுகின்றது. தாங்களும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல போலும். உங்கள் மனமும் கணத் திற்கு கணம் மாறுகிறதே.

- துஷ்யந்தன் :- முனிவர்களே, இப்படியேன் என் மீது பழிசுமத்துக்கிற்கள்.
- கௌதமி :- (சுகுந்தலையின் முக்காட்டை நீக்குகிறான்) மகளே, இனியாதல் உன் பதி உன்னைத் தெரிந்து கொள்ளட்டும்.
(அரசன் திகைத்து சிறிது நேரம் மௌனமாக இருக்கிறான்)
- சார்ங்கரவன் :- அரசே, ஏன் மௌனம்? இப்போதாவது ஒப்புக்கொள்கிற்களா?
- துஷ்யந்தன் :- இல் லை, இல் லை, இப் பெண்ணைக் கண்டதுமில்லை. மனந்த ஞாபகமும் இல்லை. இவளை நான் எப்படி ஏற்பேன்?
- சார்ங்கரவன் :- கண்ணுவ முனிவரின் சூற்றறையா நீர் அவமதிக்கிறா?
- சாரத்துவன் :- சார்ங்கரவ, உன் வாதத்தை நிறுத்து. இனி சுகுந்தலை பேச்ட்டும். சுகுந்தலா, நீயே உன் நிலைமையை எடுத்துக்கூறு.
- சுகுந்தலை :- அரசே, முன்னாளிலே குது வாது அறியாத என்னை மனந்து இப்பொழுது மறந்தவர் போல நடந்து கொள்வது தகாது.
- துஷ்யந்தன் :- என்னை ஏனிப்படிக் குழப்புகிறாய்? நீதிவழி நின்று செங்கோலோச்சும் என் குலத்தின் கீர்த்தியையும், பெருமையையும் கெடுக்கப்

பார்க்கிறாய். என்னொழுந்தவணக்கச் சூழ்ச்சி செய்கிறாயா?

- சுகுந்தலை :- உங்கள் ஜயத்தைப் போக்க உங்களால் தரப்பட்ட அடையாளச் சின்னத்தைக் காட்டவா?
- துவஷ்யந்தன் :- ஆம் அதுவும் நல்ல வழிதான் எங்கே காட்டு பார்க்கலாம்?
- சுகுந்தலை :- (கணையாழியைத் தேடிப் பார்த்துக் காணாத நிலையில்) ஜயகோ! இது என்ன அபத்தம் என்கையிற் கிடந்த கணையாழியைக் காணவில்லையே.
- கெளதமி :- சசி தீர்த்தத்தில் நீராடியபொழுது கணையாழி கழன்று வீழ்ந்துவிட்டதோ என்னவோ!
- துவஷ்யந்தன் :- (புன் சிரிப்புடன்) நன்று! நன்று! இரு மடந் தையரும் என்னை ஏமாற்றவா பார்க்கிறார்கள்?
- கெளதமி :- நாங்கள் ஏமாற்றுபவர்கள் அல்லர்.
- சுகுந்தலை :- இது விதியா? இல்லை சதியா? நான் என்ன செய்வேன்!
- துவஷ்யந்தன் :- சாதுரியம் நிறைந்தவர்கள் பெண்கள். நங்கள் அதனை நிருபித்துவிட்டார்களே. குயில் அதன் குஞ்சுகளை எவ்வாறு வளர்க்கிறது என்பது இந்தக் குவலயம் அறிந்ததே.
- கெளதமி :- அரசே, சுகுந் தலை தபோவனத் தில்

வளர்ந்தவள். வஞ்சனயோ, பொய்யோ
அறியாதவள்.

- துஷ்யந்தன் :- உங்கள் சாகசப் பேச்சை நம்புவதற்கு நான் முட்டாளல்ல.
- சகுந்தலை :- (ஆத்திரத் துடன்) நாங்கள் எவரையும் முட்டாளாக்க வரவில்லை உம்மைப் போல் உள்ளத்தில் நஞ்சும் உதட்டில் தேனும் உள்ளவர்கள்ல நாங்கள். ஐயகோ! நயவஞ்சகளின் கையிற் சிக்கி மாணமிழந்த மங்கையாகிவிட்டேன். என்செய்வேன்!
- சார்ங்கரவன் :- அரசே, எங்கள் குருவின் கட்டளையை நிறை வேற்றிவிட்டோம். இவளைக் கொண்டுவந்து இங்கு சேர்த்துவிட்டோம் இவள் உம் மனைவி அவளை நீங்கள் ஏற்கலாம். ஏற்காமல் விடலாம். அது உம் சித்தம் நாங்கள் செல்கிறோம்.
(புறப்படுகிறார்கள்)
- சகுந்தலை :- ஆ! நீங்களும் என்னை விட்டு விட்டா செல்கிறீர்கள்?
(அவர்களின் பின்னே செல்கிறாள்)
- சார்ங்கரவன் :- நில். அங்கே, நீ விதைத்ததைத் தானே அறுவடை செய்கிறாய்.
(சற்று மனமிருங்கி) சகுந்தலா, நீ பதிவிரதை என்பது உண்மையானால் நீ பதிவீட்டில் இருப்பதே மேல்

- துவஷ்யந்தன் :-** முளிவர்களே, இவளை எனிக்கு விட்டுச் செல்கிறீர்கள். ஆ! ஆ!! ஆ!!! நான் சொல்வதையும் கோமல் விரரந்து செல்கிறார்களே ... புரோகிதரே, இதற்கு என்ன செய்யலாம்? இப் பெண்ணை இங்கு விட்டுச் செல்கிறார்களே. எனக் கொருவழிக்கூறும்.
- புரோகிதர் :-** இவள் இங்குள்ள மாதர் பள்ளியிற் சிலகாலம் தங்கியிருக்கக்கூடும்.
- துவஷ்யந்தன் :-** அப்படியே ஆகட்டும்;
- புரோகிதர் :-** குழந்தாய், என் பின்னே வா, (சுகுந்தலை அழுதுகொண்டு பின்னே செல்கிறாள்)
- துவஷ்யந்தன் :-** இது என்ன ஒவி கேட்கிறது?
(புரோகிதர் சிறிது நேரத்திற் திரும்பி வருகிறார்)
புரோகிதரே, என் திரும்பிவிட்டீர்?
- புரோகிதர் :-** அரசே, ஒர் அதிஶய சம்பவம் நடந்தது. அதைச் சொல்லவே வந்தேன்.
- துவஷ்யந்தன் :-** என்ன அது?
- புரோகிதர் :-** அந்த ஆச்சிரமவாசிகள் திரும்பிச் சென்ற பின்னர் அந்தப் பெண் பயந்து நடுங்கி அழத்தொடங்கினாள். சோதி போன்ற ஒன்று அங்கு தோன்றியது. அது அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்று தேவமாதர் தடாகத்தில் மறைந்துவிட்டது. (துவஷ்யந்தன் தனக்குள்)

- துவியந்தன் :- என்ன ஆச்சரியம்! என் மனம் கலங்குகிறது. இதிலேதும் உண்மை இருக்குமோ?
- புரோகிதர் :- அரசே, சென்று ஒய்வெடுங்கள். அதுவே இப்போது உங்கட்டுத் தேவை.

காட்சி 4

- இடம் :- அத்தினாபுரி கிடைத்தெரு
- காலம் :- முற்பகல்
- பாத்திரங்கள் :- மீனவர், காவலாளி
- காவலன் 1 :- (மீனவனைப் பார்த்து) இது வைர மோதிரம் அரசனது நாமமும் இதிற் பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. இதை எங்கே திருடினாய்?
- மீனவன் :- ஜயா, நான் திருடனல்லன்; அப்படிப்பட்ட சனச்செயலை நான் செய்வதில்லை.
- காவலன் 1 :- அப்படியானால் அரசன் இதை உணக்குத் தானஞ் செய்தானா?
- மீனவன் :- மன்னிக்க வேண்டும். நான் சக்கிராவதார நதிக்கரையில் மின்பிழித்துச் செவனம் செய்யவன்.
- காவலன் 1 :- உன் வரலாறு எனக்கு அவசியமில்லை இம் மோதிரம் உணக்கு எப்படிக் கிடைத்தது.
- மீனவன் :- அதைத்தான் ஜயா, சொல்லவருகின்றேன். நான் நேர்மையாகத் தொழில் செய்து என் குடும்பத்தைப் பாதுகாத்து வருகிறேன்.

காவலன் 1 :- நாங்கள் கேட்பது ஒன்று.நீ சொல்வது வேறு உன் கண்ணத்தில் இரண்டு போட்டாற்றான் உள்ளதைச் சொல்வாய். இம் மோதிரத்தை எங்கே களவாடினாய்?

மீனவன் :- ஆம், சுவாமி, அதனைத்தான் சொல்வேன். பரம் பரை பரம் பரையாக இந்தத் தொழிலைத்தான் செய்கிறேன். தூண்டில், வலை கொண்டு மீன்பிடித்து வருகிறேன்..

காவலன் 1 :- சரி, சரி விரைவாகச் சொல்.

மீனவன் :- வழக்கம் போல் அன்றொருநாள் மீன் பிடிக்கும் போது ஒரு செம் மீன் வலைக்குட்பட்டது. அம் மீனை நான் அரிந்து பார்த்தபோது இந்த மோதிரம் கிடைத்தது. அதை விற்கவே கொண்டுவந்தேன். அப்போழுது நீங்கள் என்னைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்துவிட்டெர்கள். நான் சொல்வது உண்மை இதற்கு மேல் எனக்கு வேறான்றுந் தெரியாது.

(மீனவனை அழைத்துக்கொண்டு காவலாளிகள் அரண்மனை வாயிலுக்குச் செல்கிறார்கள். வாயிலில் மீனவனை ஒரு காவலாளியிடன் நிறுத்திவிட்டு மற்றவன் அரசனிடம் செல்கிறான்.)

காவலன் :- இன்று கடற் கரையில் கண் காணிப்பு வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது ஒரு மீனவன் இந்தக்கணையாழியைக் கொண்டு விற்பதற்காக

அங்கு வந்திருந்தான். இந்தக் கணையாழியில் தங்கள் நாமம் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அவனைப் பிழத்துக்கொண்டு இங்கு வந்தோம்.

துவ்யந்தன் :-

இதுதான் அந்தக் கணையாழி? குஷ்யந்தனின் மனத்திலும் பழைய நினைவுகள் மீண்டும் தோன்றுகின்றன. சுகுந்தலையின் நினைவு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. அவள் அரசவையில் கூறிய வார்த்தைகள் காதிற்குள் கண்ணிரன ஒலித்தன. மனம் வெதும்பிளான். சற்றுநேரம் திகைத்தான் பின் நிதானமடைந்து)

இந்தக் கணையாழி இங்கு இருக்கட்டும். நீ இந்தப் பொற்காக்களை அந்த மீனவனிடம் கொடுத்து அவனை வீட்டிற்கு அனுப்பிவை. (மீனவனிடம் பொற் காக்களைக் கொடுக்கின்றான் காவலாளி. மீனவன் பொற் காக்களைப் பெற்றுக் கொண்டு அரண்மனை வாயிலுக்குச் செல்கிறான்)

துவ்யந்தன் :-

இந்தக் கணையாழி அன்று சுகுந்தலையிடங் கொடுத்த அதே கணையாழிதான். அவனை நான் காந்தருவமணம் புரிந்ததும் உண்மைதான். அது ஏன் என் ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை? எது என் என் மறக்கச் செய்தது. சுகுந்தலையைக் கண்டபோதுஞ் சரி, அவள் வார்த்தைகள் மூலம் அதனை நினைவுபடுத்த முயன்றபோதுஞ் சரி அந்த நினைவுகள் என் நினைவிற்கு வரவில்லையே, என்ன கொடுமை

செய் துவிட்டேன் ! அவளைப் பலர்
முன் கிலையில் அவமதித் துவிட்டேன்.
சகுந்தலையைக் கண்டு என் நிலைமையையைக்
கூறுவேன். மன்னிப்புக் கோரும் வரை எனக்கு
நிம்மதியேது? சகுந்தலை, நீ எங்கிருக்கிறாய்?
இதோ புறப்படுகின்றேன்.

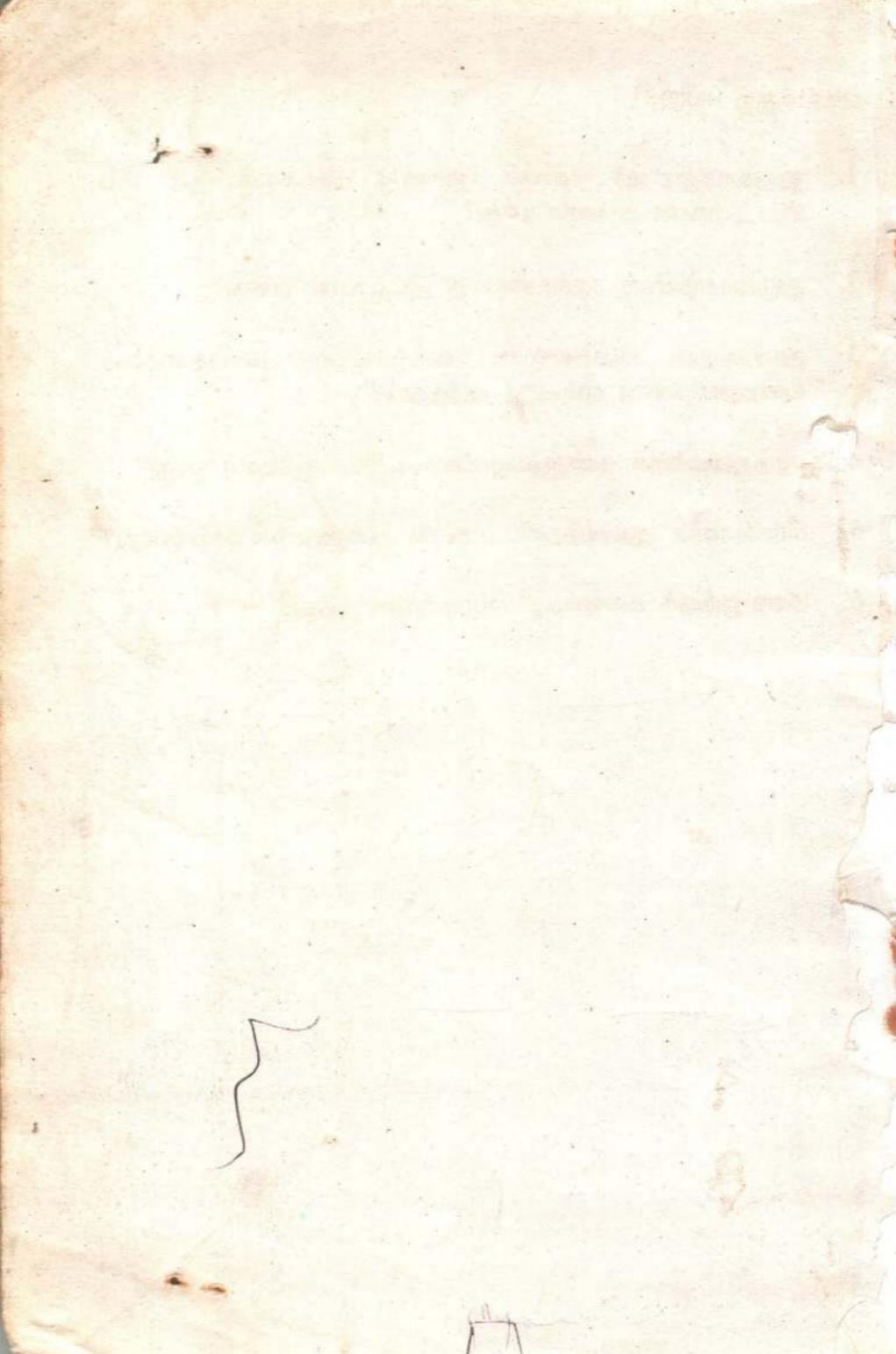
(துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைத் தேடிச் சென்று,
துள்பங்கள் பலவற்றைச் சந்தித்து, இறுதியில்
ஏமகூடமலையிலுள்ள தவப்பள்ளியில்
சகுந் தலையைக் கண்டு மகிழ் ச் சி
அடைந்தான்.

அரும்பதங்கள்

காந்தர்வமணம்
தீர்த்த யாத்திரை
ஆச்சிரமம்
தவசிரேட்டன்
விமோசனம்
சித்திரப்பாவை
ஞான திருட்டி
வேள்வித்தீ
நழுந்தருக்கள்
மந்தமாருதம்
தபோவனம்
ஆச்சிரம வாசிகள்
புரோகிதர்
முக்காடு
குவலயம்
கண்காணிப்பு

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. துருவாசமுனிவர் கோபங் கொண்டு சுகுந்தலைக்குச் சாப மிட்டதற்கான காரணம் யாது?
2. துருவாசமுனிவர் சுகுந்தலைக்கு இட்டசாபம் என்ன?
3. துவஷ்யந்தன் சுகுந்தலையை காந்தர்வமணம் செய்தமையை கண்ணுவழுவுனிவர் எவ்வாறு அறிந்தார்?
4. சுகுந்தலைக்குக் கண்ணுவழுவுனிவர் கூறிய ஆசியுர யாது?
5. சார்ங்கரவன் துவஷ்யந்தனிடம் கூறிய கண்ணுவரின் செய்தியாது?
6. மீனவழுக்குக் கணையாழி எப்படிக்கிடைத்தது?

நம் நாட்டு இளை சுதந்தியினரில் நலன் கட்டுப்பு உங்களுக்கு வழங்க இந்துகள் அடுத்த ஆண்டு சோதிர்ச்சூக்கு வழங்குத்தக்க புறையிற் கவனமாக படிக்கவும்

1972 ஆண்வயின் பெயர்

நாட்டு முதல் வருமானம்	தடம்	வகுப்பு ஆளிரியரின் வகுப்பு
2003		
2004		
2005		
2006		
2007		